

Sygn. akt II AKa 412/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik SSA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 3 i 29 kwietnia, 17 i 21 października 2014 r.

sprawy **J. W.**

oskarżonego z art. 87 § 1 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 3 w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk; art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

A. P. (1)

oskarżonego z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 87 § 1 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk; art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 229 § 1 kk; art. 229 § 1 i 3 kk

E. S.

oskarżonej z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

B. R.

oskarżonej z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

L. J.

oskarżonej z art. 228 § 1 kk; art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

D. W.

oskarżonego z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

D. O.

oskarżonego z art. 228 § 1 i 3 kk;

J. S. (1)

oskarżonego z art. 228 § 1 i 3 kk; art. 228 § 1 kk;

J. C. (1);

oskarżonego z art. 228 § 1 i 3 kk;

E. J.

oskarżonego z art. 228 § 1 i 3 kk;

R. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 kk; art. 9 § 1 kks w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 kks w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk;

A. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 kk; art. 9 § 1 kks w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 kks w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk;

M. Ł. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 3, 5 kks w zb. z art. 13 § 1 kkw zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2,3, 5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks; art. 270 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk; art. 191 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora co do J. W., A. P. (1), E. S., B. R., Ł. J., D. W., D. O., J. S. (1), J. C. (1), E. J. i M. Ł. (1) oraz apelacji wniesionych przez oskarżonych J. W., A. P. (1), R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. akt III K 254/09

I zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. W. i A. P. (1) odpowiednio w pkt I i II części rozstrzygającej w ten sposób, że zawarte w opisach przypisanych czynów słowa „polecił J. W. użyć ich” zastępuje słowami „przekazał J. W. w celu użycia” i za podstawę skazania oskarżonego A. P. (1) za przestępstwo skarbowe przypisane w pkt II przyjmuje art. 97 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. za art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005r.;

II zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. W. i A. P. (1) w punkcie III części rozstrzygającej w ten sposób, że zawarte w opisie czynu przypisanego słowa: „polecił J. W. użyć” zastępuje słowami: „przekazał J. W. w celu użycia” i za podstawę skazania A. P. (1) przyjmuje art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i łagodzi J. W. do roku orzeczoną za przypisane

tam przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności stwierdzając, że orzeczona w punkcie XX kara łączna utraciła moc w stosunku do J. W.;

III zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. W. i A. P. (1) w punktach IV i V części rozstrzygającej w ten sposób, że zawarte w opisach przypisanych czynów słowa: „polecił mu ich użyć” zastępuje słowami: „przekazał mu w celu użycia” i za podstawy skazania za te przestępstwa wobec A. P. (1) przyjmuje odpowiednio art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IV zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. P. (1) w punkcie VII części rozstrzygającej w ten sposób, że łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy wymierzoną za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. karę pozbawienia wolności i stwierdza, że orzeczona w punkcie XXI w stosunku do tego oskarżonego kara łączna utraciła moc;

V zmienia zaskarżony wyrok w punkcie XIX części rozstrzygającej wobec oskarżonego M. Ł. (1) w ten sposób, że ustala początek okresu popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na połowę listopada 2007r.

VI zmienia zaskarżony wyrok w punkcie XXI wobec oskarżonych: A. P. (1), R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczone w stosunku do tych oskarżonych na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 w zw. z § 2 k.k.s. obowiązki uiszczenia należności publicznoprawnych w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia;

VII uchyla zaskarżony wyrok w punkcie VI części rozstrzygającej i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1, § 3 i § 5 k.k.s. umarza postępowanie wobec oskarżonego A. P. (1) w części obejmującej wymieniony tam czyn z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005r. i określa, że w tej części koszty procesu za obie instancje ponosi Skarb Państwa;

VIII uchyla zaskarżony wyrok w punkcie XVII części rozstrzygającej i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1, § 3 i § 5 k.k.s. umarza postępowanie wobec oskarżonych: R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) w części obejmującej wymieniony tam czyn z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005r. w stosunku do oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) oraz z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005r. w stosunku do oskarżonego M. Ł. (1), określa, że w tej części koszty procesu za obie instancje ponosi Skarb Państwa i stwierdza, że utraciły moc kary łączne orzeczone punkcie XXI części rozstrzygającej w stosunku do tych oskarżonych, a z punktu XVIII eliminuje słowa: „przy czym stwierdza na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. ,że wobec oskarżonych spośród kar orzeczonych w punktach XVII i XVIII części dyspozytywnej wyroku podlega wykonaniu jedynie kara orzeczona w punkcie XVII części dyspozytywnej wyroku”;

I w pozostałej części otrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: J. W., A. P. (1), R. K. (1), A. B. (1), M. Ł. (1) i utrzymuje w mocy także wyrok w stosunku do oskarżonych: E. S., Ł. J., B. R., J. C. (1), E. J., D. O., J. S. (2) i D. W.

II na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka kary łączne: wobec oskarżonych J. W. i M. Ł. (1) po roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, wobec oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

III *na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego A. P. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;*

IV *na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. Ł. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okresy próby 4 (czterech) lat;*

V *na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego M. Ł. (1) 270 stawek dziennych grzywny po 10 zł i na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 czerwca 2008r. do dnia 31 października 2008r.;*

VI *na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: A. P. (1) od dnia 11 września 2008r. do dnia 24 kwietnia 2009r., R. K. (1) od dnia 12 stycznia 2009r. do dnia 14 stycznia 2009r., A. B. (1) od dnia (...) maja 2009r. do dnia 5 października 2009r.;*

VII *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego D. O. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;*

VIII *zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego od oskarżonych: J. W.- 301zł, A. P. (1) 8401zł, R. K. (1) i A. B. (1) po 401zł, M. Ł. (1) 571zł w tym opłaty za obie instancje i określa, że koszty sądowe związane z nieuwzględnioną apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa;*

UZASADNIENIE

J. W. i A. P. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od dnia 12 listopada 2003 roku do dnia 24 maja 2004 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd funkcjonariuszy celnych (...) we W. przy ul. (...) następnie Oddziału Celnego (...) we W. przy ulicy (...) co do faktu pochodzenia importowanego towaru, w ten sposób, że A. P. (1) przekazał J. W. osobiście, bądź za pośrednictwem innych osób niżej wymienione podrobione świadectwa pochodzenia towarów z Chin (...)A, na których podrobiono pieczęcie oraz podpisy chińskich władz certyfikujących, a następnie polecił J. W. użyć ich jako autentycznych podczas zgłoszeń celnych towarów importowanych z krajów azjatyckich na firmę (...) Sp. z o. o w wyżej wymienionych placówkach celnych, które to świadectwa J. W. przedłożył następnie podczas tych zgłoszeń wraz z niżej wymienionymi dokumentami (...):

- (...), (...) z 29.10.2003 roku,
- (...), (...) z 10.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.11.2003 roku,
- (...), (...) z 03.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 14.11.2003 roku,
- (...), (...) z 08.10.03 roku (...) nr (...) z dnia 18.11.2003 roku,
- (...), (...) z 08.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 18.11.2003 roku,
- (...), (...) z 21.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 19.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 24.11.2003 roku,
- (...), (...) z 11.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.11.2003 roku,

- (...), (...) z 20.11.2003 roku,
- (...), (...) z 18.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 27.11.2003 roku,
- (...), (...) z 10.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 02.12.2003 roku,
- (...), (...) z 31.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 04.12.2003 roku,
- (...), (...) z 26.11.2003 roku,
- (...), (...) z 27.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 04.12.2003 roku,
- (...), (...) z 22.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 05.12.2003 roku,
- (...), (...) z 05.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.12.2003 roku,
- (...), (...) z 01.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.11.2003 roku,
- (...), (...) z 10.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 18.12.2003 roku,
- (...), (...) z 24.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 19.12.2003 roku,
- (...) (...), (...) 26.11.2003 roku (...) nr (...) 19.12.2003 roku,
- (...), (...) z 12.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 21.01.2004 roku ,
- (...), (...) z 17.01.2004 roku,
- (...), (...) z 17.01.2004 roku (...) nr (...) z dnia 27.01.2004 roku,
- (...), (...) 16.12.2003 roku,
- (...), (...) 19.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 27.01.2004 roku,
- (...), (...) z 10.01.2004 roku (...) nr (...) z dnia 13.02.2004 roku,
- (...), (...) z 27.02.2004 roku
- (...), (...) z 27.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 05.03.2004 roku,
- (...), (...) z 10.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 11.03.2004 roku,
- (...), (...) z 10.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 12.03.2004 roku,
- (...), (...) z 08.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 18.03.2004 roku,
- (...), (...) z 26.03.2004 roku,
- (...), (...) z 26.03.2004 roku,
- (...), (...) z 25.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 01.04.2004 roku,
- (...), (...) z 10.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 06.04.2004 roku,
- (...), (...) z 30.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 08.04.2004 roku,

- (...), (...) z 05.04.2004 roku,
- (...), (...) z 15.04.2004 roku (...) nr (...) z dnia 23.04.2004 roku,
- (...), (...) z 20.04.2004 roku,
- (...), (...) z 20.04.2004 roku (...) nr (...) z dnia 26.04.2004 roku,
- (...), (...) z 22.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 26.04.2004 roku,
- (...) z dnia 27 kwietnia 2004 roku (...) nr (...) z dnia 24 maja 2004 roku czym narazili Skarb Państwa na uszczuplenie należności celno - podatkowej dużej wartości z tytułu cła i podatku VAT w wysokości co najmniej **558.811,20 złotych**

to jest o czyn wobec J. W. z art. 87 § 1 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 punkt 1, 2 i 3 w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks a wobec A. P. (1) o czyn z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 87 § 1 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 punkt 1, 2 i 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

II. w okresie od dnia 12 listopada 2003 roku do dnia 24 maja 2004 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, , A. P. (1) przekazał J. W. osobiście, bądź za pośrednictwem innych osób niżej wymienione podrobione świadectwa pochodzenia towarów z Chin (...)A, na których podrobiono pieczęcie oraz podpisy chińskich władz certyfikujących, a następnie polecił J. W. użyć ich jako autentycznych podczas zgłoszeń celnych towarów importowanych z krajów azjatyckich na firmę (...) Sp. z o. o w (...) we W. przy ul. (...), a następnie Oddziale Celnym (...) we W. przy ulicy (...), które to dokumenty J. W. będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie sygn. akt II K 402/99 z dnia 16 października 2001 roku między innymi za czyn z art. 272 kk na łączną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Oławie sygnatura akt II K 265/05 w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15 stycznia 1999 roku do 16 lutego 1999 roku, od 25 lutego 1999 roku do 24 maja 1999 roku, od 10 czerwca 1999 roku do 18 kwietnia 2000 roku i od 23 stycznia 2002 roku do 3 lipca 2002 roku i przed upływem pięciu lat od odbycia wymienionej kary, użył jako autentyczne, przedkładając je polskim organom celnym wraz z niżej wymienionymi dokumentami (...):

- (...), (...) z 29.10.2003 roku,
- (...), (...) z 10.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.11.2003 roku,
- (...), (...) z 03.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 14.11.2003 roku,
- (...), (...) z 08.10.03 roku (...) nr (...) z dnia 18.11.2003 roku,
- (...), (...) z 08.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 18.11.2003 roku,
- (...), (...) z 21.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 19.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 24.11.2003 roku,
- (...), (...) z 11.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.11.2003 roku,
- (...), (...) z 20.11.2003 roku,
- (...), (...) z 18.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 27.11.2003 roku,
- (...), (...) z 10.10.2003 roku (...) nr (...) z dnia 02.12.2003 roku,

- (...), (...) z 31.10.2003 roku. (...) nr (...) z dnia 04.12.2003 roku,
- (...), (...) z 26.11.2003 roku,
- (...), (...) z 27.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 04.12.2003 roku,
- (...), (...) z 22.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 05.12.2003 roku,
- (...), (...) z 05.11.2003 roku,
- (...), (...) z 14.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.12.2003 roku,
- (...), (...) z 01.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 12.11.2003 roku,
- (...), (...) z 10.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 18.12.2003 roku,
- (...), (...) z 24.11.2003 roku (...) nr (...) z dnia 19.12.2003 roku,
- (...) X3, FORM z A 26.11.2003 roku (...) nr (...) 19.12.2003 roku,
- (...), (...) z 12.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 21.01.2004 roku ,
- (...), (...) z 17.01.2004 roku,
- (...), (...) z 17.01.2004 roku (...) nr (...) z dnia 27.01.2004 roku,
- (...), (...) 16.12.2003 roku,
- (...), (...) 19.12.2003 roku (...) nr (...) z dnia 27.01.2004 roku,
- (...), (...) z 10.01.2004 roku (...) nr (...) z dnia 13.02.2004 roku,
- (...), (...) z 27.02.2004 roku
- (...), (...) z 27.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 05.03.2004 roku,
- (...), (...) z 10.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 11.03.2004 roku,
- (...), (...) z 01.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 12.03.2004 roku,
- (...), (...) z 08.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 18.03.2004 roku,
- (...), (...) z 26.03.2004 roku,
- (...), (...) z 26.03.2004 roku,
- (...), (...) z 25.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 01.04.2004 roku,
- (...), (...) z 10.02.2004 roku (...) nr (...) z dnia 06.04.2004 roku,
- (...), (...) z 30.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 08.04.2004 roku,
- (...), (...) z 05.04.2004 roku,
- (...), (...) z 15.04.2004 roku (...) nr (...) z dnia 23.04.2004 roku,
- (...), (...) z 20.04.2004 roku,

- (...), (...) z 20.04.2004 roku (...) nr (...) z dnia 26.04.2004 roku,
- (...), (...) z 22.03.2004 roku (...) nr (...) z dnia 26.04.2004 roku,
- (...) z dnia 27 kwietnia 2004 roku (...) nr (...) z dnia 24 maja 2004 roku **to jest o czyn wobec J. W. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk a wobec A. P. (1) o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.**

III. w dniu 10 sierpnia 2004 roku we W. w Oddziale Celnym (...) we W. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu, A. P. (1) przekazał J. W. podrobione dokumenty w postaci: (...) nr (...) i nr (...) z dnia 9 sierpnia 2004 roku oraz (...) i polecił mu ich użyć jako autentycznych, a następnie J. W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie II, użył wymienionych dokumentów podczas zamykania niemieckich procedur tranzytu z dnia 09 sierpnia 2004 roku (...) i (...) i otwierania w dniu 10 sierpnia 2004 roku polskich procedur tranzytu (...) i (...), a które to dokumenty miały potwierdzić, iż importowany na firmę (...) Sp. z o o towar w postaci: odzieży, biżuterii, akcesorii kuchennych, stolików, patelni, toreb, obuwia i innych przedmiotów, pochodzi ze Stanów Zjednoczonych podczas, gdy w rzeczywistości towar ten pochodził z Chin.

to jest wobec J. W. o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk a wobec A. P. (1) o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk

IV. w okresie od 5 do 26 października 2004 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, A. P. (1) przekazał J. W. niżej opisane podrobione dokumenty w postaci dowodów pochodzenia towaru- (...) z dnia 16 i 17 sierpnia 2004 roku, (...) nr (...) i (...) z dnia 16 i 17 sierpnia 2004 roku, (...) do faktur handlowych oraz dowodów pochodzenia towaru- (...) z dnia 30 sierpnia 2004 roku oraz dwóch z dnia 07 września 2004 roku, (...) nr (...) z dnia 30.08.2004 r. i (...) i (...) z dnia 07.09.2004 roku, dokumentów (...) do opisanych faktur handlowych, a następnie polecił mu ich użyć jako autentycznych podczas zgłoszeń celnych w Oddziale Celnym (...) we W. przy ulicy (...), a następnie J. W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie II, użył opisanych dokumentów jako autentycznych:

1. w celu zamknięcia niemieckich procedur tranzytu z dnia 19 sierpnia 2004 nr (...) i (...) 04 DE 370101788833M2 z dnia 19.08.2004 roku i objęcia towaru procedurą dopuszczenia do obrotu na terenie Polski, które to dokumenty miały potwierdzić, iż importowany przez firmę (...) Sp. z o. o towar w postaci: wieszaków z tworzyw sztucznych, obuwia męskiego i damskiego, odzieży dziecięcej damskiej i męskiej oraz innych przedmiotów, pochodzi ze Stanów Zjednoczonych podczas, gdy w rzeczywistości towar ten pochodził z Chin,

2. w celu zamknięcia niemieckich procedur tranzytu z dnia 1 września 2004 roku nr (...) i z dnia 10 września 2004 roku nr (...) i (...) i objęcia towaru procedurą dopuszczenia do obrotu na terenie Polski, które to dokumenty miały potwierdzić, iż importowany przez firmę (...) Sp. z o. o towar w postaci: łyżek do obuwia, futer sztucznych, rękawiczek, obuwia, majtek damskich i innej odzieży damskiej i dziecięcej oraz innych przedmiotów, pochodzi ze Stanów Zjednoczonych podczas, gdy w rzeczywistości towar ten pochodził z Chin,

to jest wobec J. W. o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk a wobec A. P. (1) o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Nadto A. P. (1) zarzucono, iż:

V. w okresie od 19 maja 2004 roku do 10 września 2004 roku w W. i innych nieustalonych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, usunął spod dozoru celnego towar w postaci: odzieży męskiej, damskiej i dziecięcej różnego rodzaju, obuwia oraz zabawek i balonów, który był objęty niżej wymienionymi procedurami tranzytu:

- (...) z dnia 19.05.2004 roku

- (...) z dnia 07.06.2004 roku.
- (...) z dnia 08.06.2004 roku.
- (...) z dnia 08.06.2004 roku
- (...) z dnia 17.07.2004 roku
- (...) z dnia 02.08.2004 roku
- (...) z dnia 02.08.2004 roku
- (...) z dnia 2.08.2004 roku
- (...) z dnia 02.08.2004 roku
- (...) z dnia 03.08. 2004 roku
- (...) z dnia 06.08.2004 roku
- (...) z dnia 10.08.2004 roku
- (...) z dnia 10.08.2004 roku
- (...) z dnia 13.08.2004 roku
- (...) z dnia 13.08.2004 roku
- (...) z dnia 16.08.2004 roku
- (...) z dnia 16.08.2004 roku
- (...) z dnia 19.08.2004 roku
- (...) z dnia 19.08.2004 roku
- (...) z dnia 31.08.2004 roku
- (...) z dnia 31.08.2004 roku
- (...) z dnia 01.09.2004 roku
- (...) z dnia 06.09.2004 roku
- (...) z dnia 06.09.2004 roku
- (...) z dnia 06.09.2004 roku
- (...) z dnia 07.09.2004 roku
- (...) z dnia 07.09.2004 roku
- (...) z dnia 07.09.2004 roku
- (...) z dnia 08.09.2004 roku
- (...) z dnia 10.09.2004 roku

- (...) z dnia 10.09.2004 roku

w ten sposób, że bez zgody uprawnionego organu usunął zamknięcie celne i dokonał rozładunku towaru na terenie Polski przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu bez zgody właściwego organu celnego wskazanego w dokumentach (...) przez co naraził na uszczuplenie należności celno- podatkowej w nieustalonej dokładnie kwocie, nie mniejszej jednak niż: 192 025,3 złotych.

to jest o czyn z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 punkt 2,3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks zw. z art. 7 § 1 kks

VI. w okresie przed dniem 15 listopada 2003 roku do dnia 24 maja 2004 roku we W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pośrednictwem J. W., w związku z przeprowadzonymi odprawami towarów importowanych z Azji na firmę (...) Sp z o. o, udzielał korzyści majątkowych funkcjonariuszom celnym w związku z pełnionymi przez nich funkcjami w ten sposób, że:

- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 15 listopada 2003 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 38 817 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2500 USD stanowiącej równowartość 9704,25 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1700 USD stanowiącej równowartość 6598,89 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, w listopadzie 2003 roku, przed dniem 22 listopada 2003 roku przekazał J. W. kwotę 15 000 USD stanowiącą równowartość 58 041 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2500 USD stanowiącej równowartość 9673,5 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1700 USD stanowiącej równowartość 6577,98 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 29 listopada 2003 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 170 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 3000 USD stanowiącej równowartość 11751 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 2100 USD stanowiącej równowartość 8225,7 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 6 grudnia 2003 roku przekazał J. W. kwotę 20 000 USD stanowiącą równowartość 76 742 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 3500 USD stanowiącej równowartość 13 429,85 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 2400 USD stanowiącej równowartość 9209,04 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...), (...), (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 13 grudnia 2003 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 38 035 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2500 USD stanowiącej równowartość 9508,75 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1700 USD stanowiącej równowartość 6465,95 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 20 grudnia 2003 roku przekazał J. W. kwotę 15 000 USD stanowiącą równowartość 56 109 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2500 USD stanowiącej równowartość 9351,5 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1700 USD stanowiącej równowartość 6359,02 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...),

- w nieustalonym dokładnie dniu przed dniem 24 stycznia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 37334 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2000 USD stanowiącej równowartość 7466,8 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1400 USD stanowiącej równowartość 5226,76 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 31 stycznia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 37 910 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 2000 USD stanowiącej równowartość 7582 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 1400 USD stanowiącej równowartość 5307,4 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 14 lutego 2004 roku przekazał J. W. kwotę 5 000 USD stanowiącą równowartość 18 976,5 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 500 USD stanowiącej równowartość 1897,65 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 300 USD stanowiącej równowartość 1138,59 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzoną przez J. W. odprawą celną nr (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 28 lutego 2004 roku przekazał J. W. kwotę 5 000 USD stanowiącą równowartość 19 656,5 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 500 USD stanowiącej równowartość 1965,65 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 300 USD stanowiącej równowartość 1179,39 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzoną przez J. W. odprawą celną nr (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 6 marca 2004 roku przekazał J. W. kwotę 15 000 USD stanowiącą równowartość 59 334 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 3000 USD stanowiącej równowartość 11 866,8 PLN funkcjonariuszom celnym E. S. i B. R. oraz w kwocie 2100 USD stanowiącej równowartość 8306,76,4 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) i (...) oraz odprawą celną (...), która została przeprowadzona w dniu 8 marca 2004 roku,
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 11 marca 2004 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 556 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 1000 USD stanowiącej równowartość 3955,6 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w kwocie 10 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J., 100 USD stanowiących równowartość 388,82 PLN funkcjonariuszowi celnemu J. S. (1) oraz 100 USD stanowiących równowartość 391,33 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. O. w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) i nr (...) a nadto Ł. J. w związku z odprawą celną, która miała miejsce w dniu 8 marca 2004 roku nr (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 18 marca 2004 roku we W., za pośrednictwem J. W. udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszom celnym w związku z pełnionymi przez nich funkcjami, w ten sposób, że przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 828 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 1400 USD stanowiącej równowartość 5575,92 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w kwocie 8 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz 100 USD stanowiących równowartość 383,59 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. O. w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 26 marca 2004 roku we W., przekazał J. W. kwotę 5 000 USD stanowiącą równowartość 19 914 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 700 USD stanowiącej równowartość 2787,96 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. W., w kwocie 4 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 1000 PLN funkcjonariuszowi celnemu E. J. w związku z przeprowadzoną przez J. W. odprawą celną nr (...),

- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 1 kwietnia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 5 000 USD stanowiącą równowartość 19 914 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 4 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 1000 PLN funkcjonariuszowi celnemu D. O. w związku z przeprowadzoną przez J. W. odprawą celną nr (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 6 kwietnia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 15000 USD stanowiącą równowartość 58 500 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 24 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 1000 PLN funkcjonariuszowi celnemu J. C. (1) w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...), (...) i nr (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 23 kwietnia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 000 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 10 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 2000 PLN funkcjonariuszowi celnemu J. S. (1) w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) oraz (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 26 kwietnia 2004 roku przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 000 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 6 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 2000 PLN funkcjonariuszowi celnemu J. C. (1) w związku z przeprowadzonymi przez J. W. odprawami celnymi nr (...) i (...),
- w nieustalonym dokładnie dniu, przed dniem 24 maja 2004 roku przekazał J. W. kwotę 5 000 USD stanowiącą równowartość 18 500 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 5 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. w związku z przeprowadzoną przez J. W. odprawą celną nr (...) to jest o czyn z art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VII. w nieustalonym dokładnie dniu, w pierwszej połowie sierpnia 2004 roku, we W., za pośrednictwem J. W. udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszom celnym w związku z pełnioną przez nich funkcją, w ten sposób, że przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 500 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 20 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. oraz w kwocie 1000 PLN funkcjonariuszowi celnemu J. S. (1) w związku z przeprowadzonymi procedurami tranzytowymi nr (...), (...), (...) i (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o to jest o czyn z art. 229 § 1 kk

VIII. w nieustalonym dokładnie dniu, w październiku 2004 roku we W., za pośrednictwem J. W. udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszowi celnemu w związku z pełnioną przez niego funkcją, w ten sposób, że przekazał J. W. kwotę 10 000 USD stanowiącą równowartość 39 500 PLN, który udzielił korzyści majątkowej w kwocie 12 000 PLN funkcjonariuszowi celnemu Ł. J. w związku z przeprowadzonymi procedurami tranzytowymi nr (...) i (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o to jest o czyn z art. 229 § 1 kk

IX. w nieustalonym dokładnie dniu, we wrześniu 2004 roku we W., udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszowi celnemu w ten sposób, że przekazał M. W. (1) kwotę 45.000 USD stanowiącą równowartość kwoty 156.690 zł, który za pośrednictwem T. N. współdziałającego z R. P. (1), za pośrednictwem P. L. udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 60.000 zł J. K. (1) funkcjonariuszowi celnemu z Izby Celnej we W. z Wydziału (...) w W. – zespół zadaniowy w K., działającemu wspólnie z W. S. funkcjonariuszem celnym inspektorem celnym - z Oddziału Celnego w K. w zamian za dokonanie fikcyjnych odpraw celnych towarów objętych notami tranzytowymi o nr (...), (...), (...) otwartymi na Sp. z o.o. (...) poprzez użycie pieczęci Urzędu Celnego w K. o treści „ W. (...) K. (...)..... (...)” oraz w zamian za zalegalizowanie w systemie (...) w Oddziale Celnym w K. zamknięcia procedury tranzytu,

tj. o czyn z art. 229 § 1 i 3 kk

E. S. i B. R. zostały oskarżone o to, że:

X. w okresie od 15 listopada 2003 roku do 7 marca 2004 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnionymi funkcjami publicznymi, jako

funkcjonariuszki celne, w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi towarów importowanych przez firmę (...) przyjmowały korzyści majątkowe w ten sposób, że:

- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 15 do 16 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2500 USD stanowiącą równowartość 9704,25 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 22 do 23 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2500 USD stanowiącą równowartość 9673,5 PLN
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 29 do 30 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 3000 USD stanowiącą równowartość 11751 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 6 do 7 grudnia 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...), (...), (...), (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 3500 USD stanowiącą równowartość 13429,85 PLN
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 13 do 14 grudnia 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2500 USD stanowiącą równowartość 9508,75 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 20 do 21 grudnia 2003 roku, w związku z odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2500 USD stanowiącą równowartość 9351,5 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 24 do 25 stycznia 2004 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2000 USD stanowiącą równowartość 7466,8 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 31 stycznia 2004 roku do 1 lutego 2004 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2000 USD stanowiącą równowartość 7582 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 14 do 15 lutego 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) przyjęły od J. W. korzyść majątkową w kwocie 500 USD stanowiącą równowartość 1897,65 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 28 do 29 lutego 2004 roku, w związku z odprawą celną nr (...) towarów importowanych przez firmę (...) Sp. z o. o. przyjęły od J. W. korzyść majątkową w kwocie 500 USD stanowiącą równowartość 1965,65 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 6 do 7 marca 2004 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) i (...) oraz odprawą celną (...), która została przeprowadzona w dniu 8 marca 2004 roku towarów importowanych przez firmę (...) Sp. z o. o. przyjęły od J. W. korzyści majątkowe w łącznej kwocie 3000 USD stanowiącą równowartość 11866,8 PLN,

to jest o czyn z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Ł. J. zarzucono, iż:

XI. w okresie od marca 2004 roku do końca maja 2004 roku we W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariuszka celna, w związku z

przeprowadzonymi odprawami celnymi towarów importowanych przez firmę (...) przyjmowała korzyści majątkowe w ten sposób, że:

- w nieustalonym dokładnie dniu, w marcu 2004 roku we W., w związku z odprawami celnymi przeprowadzonymi: w dniu 8 marca 2004 roku nr (...), 11 marca 2004 roku nr (...) oraz w dniu 12 marca 2004 roku, nr (...) przyjęła od J. W. korzyści majątkowe w łącznej kwocie 10000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w marcu 2004 roku we W., w związku z odprawami celnymi przeprowadzonymi: w dniu 18 marca 2004 roku, nr (...) oraz w dniu 19 marca 2004 roku, nr (...) przyjęła od J. W. korzyści majątkowe w łącznej kwocie 8000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w marcu 2004 roku w związku z odprawą celną przeprowadzoną w dniu 26 marca 2004 roku, nr (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w kwocie 4000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w kwietniu 2004 roku w związku z odprawą celną przeprowadzoną w dniu 1 kwietnia 2004 roku, nr (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w kwocie 4000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w kwietniu 2004 roku w związku z odprawami celnymi przeprowadzonymi w dniach: 6 kwietnia 2004 roku, nr (...) oraz 8 kwietnia 2004 roku nr (...) i nr (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 24000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w kwietniu 2004 roku w związku z odprawami celnymi przeprowadzonymi w dniu 23 kwietnia 2004 roku, nr (...) oraz (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 10.000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, na przełomie kwietnia i maja 2004 roku w związku z odprawami celnymi przeprowadzonymi w dniu 26 kwietnia 2004 roku, nr (...) i (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 10 000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w maju 2004 roku w związku z odprawą celną przeprowadzoną w dniu 24 maja 2004 roku, nr (...) przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 5000 PLN,

to jest o czyn z art. 228 § 1 kk w zw. z art.12 kk

XII. w nieustalonym dokładnie dniu, w sierpniu 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariusz celny, w związku z zamknięciem niemieckich procedur tranzytu z dnia 9 sierpnia 2004 roku nr (...) i (...) i otworzeniem polskich procedur tranzytu nr (...) i (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 20 000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 kk

XIII. w okresie od początku do końca października 2004 roku we W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariuszka celna, przyjmowała korzyści majątkowe w ten sposób, że:

- na początku października 2004 roku w związku ze zgłoszeniami celnymi zmierzającymi do zamknięcia niemieckich procedur tranzytowych z dnia 19 sierpnia 2004 roku nr (...) i (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o w dniu 5 października 2004 roku przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 20 000 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, ze zgłoszeniami celnymi zmierzającymi do zamknięcia niemieckich procedur tranzytowych: z dnia 1 września 2004 roku nr (...) oraz z dnia 10 września 2004 roku nr (...) oraz nr (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o w dniu 26 października 2004 roku przyjęła od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1000 PLN,

to jest o czyn z art. 228 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

D. W. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od 15 listopada 2003 roku do 28 marca 2004 roku we W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariusz celny, w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi towarów importowanych przez firmę (...) przyjmował korzyści majątkowe w ten sposób, że:

- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 15 do 16 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1700 USD stanowiącą równowartość 6598,89 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 22 do 23 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1700 USD stanowiącą równowartość 6577,98 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 29 do 30 listopada 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...) oraz (...) towarów importowanych przez firmę (...) Sp. z o. o przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2100 USD stanowiącą równowartość 8225,7 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 6 do 7 grudnia 2003 roku w związku z odprawami celnymi nr (...), (...), (...), (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 2400 USD stanowiącą równowartość 9209,04 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 13 do 14 grudnia 2003 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1700 USD stanowiącą równowartość 6465,95 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 20 do (...) grudnia 2003 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1700 USD stanowiącą równowartość 6359,02 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 24 do 25 stycznia 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1400 USD stanowiącą równowartość 5226,76 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 31 stycznia 2004 roku do 1 lutego 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1400 USD stanowiącą równowartość 5307,4 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 14 do 15 lutego 2004 roku w związku z przeprowadzą odprawą celną nr (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w kwocie 300 USD stanowiącą równowartość 1138,59 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu, w okresie od 28 do 29 lutego 2004 roku w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w kwocie 300 USD stanowiącą równowartość 1179,39 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 6 do 7 marca 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) i (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1400 USD stanowiącą równowartość 5537,84 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 13 do 14 marca 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...), (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1700 USD stanowiącą równowartość 6770,76 PLN,

- w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 20 do (...) marca 2004 roku w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 1400 USD stanowiącą równowartość 5575,92 PLN,
- w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 27 do 28 marca 2004 roku we W., w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) przyjął od J. W. korzyść majątkową w łącznej kwocie 700 USD stanowiącą równowartość 2787,96 PLN,

to jest o czyn z art. 228 § 1 kk w zw. z art.12 kk

D. O. zarzucono, iż:

XV. w dniu 11 marca 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 100 USD stanowiącą równowartość 391,33 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk

XVI. w dniu 19 marca 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 100 USD stanowiącą równowartość 383,59 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk

XVII. w dniu 1 kwietnia 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 1000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk

J. S. (1) został oskarżony o to, że:

XVIII. w dniu 12 marca 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 100 USD stanowiącą równowartość 388,82 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk,

XIX. w dniu 23 kwietnia 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) korzyść majątkową w łącznej kwocie 2000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk,

XX. w dniu 10 sierpnia 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariusz celny, w związku z procedurami tranzytowymi nr (...) i (...) zgłoszonymi przez firmę (...) Sp. z o. o przyjął od J. W. korzyść majątkową w kwocie 1000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 kk,

J. C. (2) został, oskarżony o to, że:

XXI. w dniu 8 kwietnia 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną, jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 1000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk,

XXII. w dniach 26- 27 kwietnia 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzonymi odprawami celnymi nr (...) oraz (...) korzyści majątkowe w łącznej kwocie 2000 PLN to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk,

E. J. został oskarżony o to, że:

XXIII. w dniu 26 marca 2004 roku we W., w związku z pełnioną funkcją publiczną jako funkcjonariusz celny, w zamian za naruszenie przepisów prawa wynikających z art. 1 pkt 2 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o Służbie Celnej polegających na zaniechaniu kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz wymiaru i poboru należności celnych i innych opłat związanych z importem przez firmę (...) Sp. z o. o towaru z zagranicy, przyjął od J. W. w związku z przeprowadzoną odprawą celną nr (...) korzyść majątkową w kwocie 1000 PLN, to jest o czyn z art. 228 § 1 i 3 kk

R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) zarzucono, iż:

XXIV. w okresie od 3 sierpnia 2004 roku do 22 września 2004 roku na terenie Polski, a w szczególności we W., W., R., L. i J. k/W. A. B. (1) wspólnie z R. K. (1) kierowali zorganizowaną grupą przestępczą, w której brał też udział M. Ł. (1) i inne nieustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw karnych i karno-skarbowych polegających na usuwaniu spod dozoru celnego towaru pochodzącego spoza Unii Europejskiej oraz przestępstw przeciwko mieniu i przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów poprzez sfalszowanie dokumentacji celnych pieczętami Urzędu Celnego we W. „ (...) W. (...) C. (...)” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) oraz sfalszowanymi pieczęciami firmowymi o treści „(...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)” oraz „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, celem wykorzystania w dokonaniu fikcyjnych odpraw celnych towarów sprowadzanych na firmy (...), (...), (...) (...)” i (...), tj. o czyn w odniesieniu do R. K. (1) i A. B. (1) z art. 258 § 1 i 3 kk w odniesieniu do M. Ł. (1) o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

XXV. w okresie od 3 sierpnia 2004 roku do 22 września 2004 roku na terenie Polski, a w szczególności we W., W., R., L. i J. k/W. w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, w warunkach przestępstwa ciągłego, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt. XXIV, wspólnie z innymi osobami uczestniczyli w usuwaniu spod dozoru celnego towarów przy czym R. K. (1) i A. B. (1) kierowali działaniami M. Ł. (1) i innych nieustalonych osób w ten sposób , że :

- w okresie od 18 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci (...) kartonów butów sportowych, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 26220,8 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy

celnej w ten sposób, że zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. (...) C.(...)” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...),

- w okresie od 19 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 692 kartonów butów sportowych, w ten sposób, że towar y pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno j w kwocie 11670,70 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że: zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. (...) C. 791” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...),

- w okresie od 19 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci (...) kartonów butów, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 103.544,50 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W.(...)C. (...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), jednak zamierzonego celu nie osiągnęli, ponieważ w dniach 23 i 24 sierpnia 2004 roku wyżej wskazany towar został ujawniony i zabezpieczony przez funkcjonariuszy celnych w magazynach położonych w W. przy ulicy (...),

- w okresie od 20 do 23 sierpnia 2004 r. we W. i w J. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 243 kartonów swetrów, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej dotychczas kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w J., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że: zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. (...) C. (...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...),

- w okresie do 24 do 25 sierpnia 2004 r. we W. i w R. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 332 bel jeansu, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 86926,00 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w R., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że: zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „(...) W.(...)C. (...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), jednak zamierzonego celu nie osiągnęli, ponieważ w dniu 30 sierpnia 2004 roku wyżej wskazany towar został ujawniony i zabezpieczony przez funkcjonariuszy celnych w magazynie firmy (...) w R.,

- w okresie od 03 do 04 sierpnia 2004 r. we W. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 908 kartonów butów, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej dotychczas kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na

celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że: zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. (...) C. (...)1,(...)” i z fikcyjnym numerem odprawy (...),

-w okresie do 06 do 07 sierpnia 2004 r. we W. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 870 kartonów butów, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że: zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. (...) C. (...)1,(...)” i z fikcyjnym numerem odprawy (...),

- w okresie do 09 do 12 sierpnia 2004 r. we W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 683 kartonów butów sportowych, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku we W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że zlecili ostemplowanie ww. dokumentacji celnej fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W.(...)a C. (...)1, (...)” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...),

- w okresie od 10 do 13 września 2004 r. w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 313 kartonów damskich i męskich kurtek puchowych, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) (...) z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 7.225, 60 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że zlecili ostemplowanie ww. dokumentację fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”,

- w okresie od 11 do 13 września 2004 r. w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 359 kartonów z odzieżą, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za F. odpowiednikiem (...) bez numeru z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że wprowadzili w błąd kierowcę co do formy odprawy celnej poprzez wpisanie na dokumencie (...) informacji o treści „dokument (...) będzie odprawiony w późniejszym terminie i odesłany do (...)” i ostemplowali ww. dokument fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”,

- w okresie od 11 do 13 września 2004 r. w W. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 459 kartonów bluz polarowych, dziecięcych piżam i koszul, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 8.526 , 30 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że ostemplowali ww. dokumentację fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”,

- w okresie od 11 do 14 września 2004 r. w W. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 377 kartonów kurtek, spodni męskich i damskich, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za F. odpowiednikiem (...) bez numeru z H. w Niemczech, bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że ostemplowali ww. dokumentację fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”,

- w okresie od (...) do 22 września 2004 r. w L. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 210 kartonów bluz i kurtek, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że usiłowali ostemplować ww. dokumentację fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, przy czym celu swego nie osiągnęli gdyż towar został zatrzymany przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od (...) do 22 września 2004 r. w L. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 184 kartonów kurtek i bluz, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że usiłowali ostemplować ww. dokumentację fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, przy czym celu swego nie osiągnęli gdyż towar został zatrzymany przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od (...) do 22 września 2004 r. w L. usiłowali usunąć spod dozoru celnego towar w postaci 339 kartonów męskich i damskich kurtek oraz kompletów dresowych, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za nr (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie i podjęli działania mające na celu zalegalizowanie odprawy celnej w ten sposób, że usiłowali ostemplować ww. dokumentację fałszywą pieczęcią firmową o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, przy czym celu swego nie osiągnęli gdyż towar został zatrzymany przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od 27 do 28 sierpnia 2004 r. w L. i W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 451 kartonów z kurtkami, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym (...) bez numeru z dn. 27.08.2004 r. na kontenerze (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 19.062 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu poprzez wprowadzenie w błąd kierowcy co do formy odprawy celnej i ostemplowanie dokumentu (...) fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”,

- w okresie od 30 do 31 sierpnia 2004 r. w L. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 906 kartonów ze spodniami i koszulami z dzinsu, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym (...) bez numeru z dn. 30.08.2004 r. kontenerem (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą

dopuszczenia do obrotu poprzez wprowadzenie w błąd kierowcy co do formy odprawy celnej i ostemplowanie dokumentu (...) fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”,

- w okresie od 03 do 04 września 2004 r. w L. i w W. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 857 kartonów z koszulkami damskimi, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym (...) z dn. 03.09.2004 r. z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 9916 zł, a następnie skierowali towar do rozładunku w W., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu poprzez wprowadzenie w błąd kierowcy co do formy odprawy celnej i ostemplowanie dokumentu (...) fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”,

- w okresie od 07 do 08 września 2004 r. w L. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci (...) kartonów z butami sportowymi, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za (...) bez numeru z dn. 07.09.2004 r. na kontener (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w kwocie 16.832, 70 zł , a następnie skierowali towar do rozładunku w L., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu poprzez wprowadzenie w błąd kierowcy co do formy odprawy celnej i ostemplowanie dokumentu (...) fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”,

- w okresie od 07 do 08 września 2004 r. w L. usunęli spod dozoru celnego towar w postaci 387 kartonów z tekstyliami, w ten sposób, że towar sprowadzony pod szyldem firmy (...), pochodzący spoza Unii Europejskiej i objęty tranzytem zewnętrznym za (...) bez numeru z dn. 07.09.2004 r. na kontener (...) z H. w Niemczech bez zgody uprawnionego organu usunęli zamknięcia celne oraz nie dopełnili obowiązku celnego przedstawienia przywożonego towaru organowi celnemu, przez co narazili na uszczuplenie należności celno podatkowej w nieustalonej kwocie, a następnie skierowali towar do rozładunku w L., przed objęciem go procedurą dopuszczenia do obrotu poprzez wprowadzenie w błąd kierowcy co do formy odprawy celnej i ostemplowanie dokumentu (...) fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, tj. o czyn w odniesieniu do R. K. (1) i A. B. (1) z art. 9 §1 kks w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2,3,5 kks w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2,3,5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7§1 kks ,w odniesieniu do M. Ł. (1) o przestępstwo z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2,3,5 kks w zb. z art. 13 § 1 kk z art. 90 § 1 i 2 kks w zb. z art. 86 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2,3,5 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7§1 kks

XXVI. w okresie od 3 sierpnia 2004 roku do 22 września 2004 roku na terenie Polski, a w szczególności we W., W., R., L. i J. k/W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , działając w zorganizowanej grupie przestępczej w warunkach opisanych w pkt XXIV wspólnie z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczyli w podrobieniu dokumentów przy czym R. K. (1) i A. B. (1) kierowali działaniami M. Ł. (1) i innych nieustalonych osób w ten sposób , że :

***- w okresie od 18 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)*1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,**

- w okresie od 19 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 19 do 20 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 20 do 23 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 24 do 25 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) z fikcyjnym numerem odprawy (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 03 do 04 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) , w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 06 do 07 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...) , w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem

M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 09 do 12 sierpnia 2004 r. we W. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywymi pieczęciami Urzędu Celnego we W. o treści „ (...) W. Polska C.(...)1” i Urzędu Celnego we W. nr (...) - nr boczny (...), w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci celnych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 10 do 13 września 2004 r. w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali przez M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 11 do 13 września 2004 r. w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) odpowiednika (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali przez M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 11 do 13 września 2004 r. w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali przez M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 11 do 14 września 2004 r. w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) odpowiednika (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfalszowany dokument przekazali przez M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 21 do 22 września 2004 r. w L. uczestniczyli w usiłowaniu podrobienia dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , swego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie transportu przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od 21 do 22 września 2004 r. w L. uczestniczyli w usiłowaniu podrobienia dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić

dokonanie zgłoszenia celnego towaru , swego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie transportu przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od 21 do 22 września 2004 r. w L. uczestniczyli w usiłowaniu podrobienia dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ (...) T. (...)-(...) W. ul. (...), lok. (...) REGON (...), (...) (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany za pośrednictwem M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , swego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie transportu przez funkcjonariuszy celnych,

- w okresie od 27 do 28 sierpnia 2004 r. w L. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) bez numeru z dn. 27.08.2004 r. na kontenerze (...) poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfałszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 30 do 31 sierpnia 2004 r. w L. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) bez numeru z dn. 30.08.2004 r. poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfałszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 03 do 04 września 2004 r. w L. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) nr (...) z dn. 03.09.2004 r. poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfałszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 07 do 08 września 2004 r. w L. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu celnego wystawionego dla firmy (...) bez numeru z dn. 07.09.2004 r. poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy, przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfałszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu,

- w okresie od 07 do 08 września 2004 r. w L. i w W. uczestniczyli w podrobieniu dokumentu wystawionego dla firmy (...) bez numeru z dn. 07.09.2004 r. poprzez ostemplowanie fałszywą pieczęcią o treści „ PPHU (...), R. C., (...)-(...) L., ul. (...), NIP: (...), REGON: (...)”, w ten sposób ,iż dokument ten odebrany przez M. Ł. (1) od kierowcy , przekazali go innej osobie celem przystawiania pieczęci firmowych mających fikcyjnie potwierdzić dokonanie zgłoszenia celnego towaru , następnie tak sfałszowany dokument przekazali za pośrednictwem M. Ł. (1) kierowcy i ten skierował w miejsce gdzie dokonano rozładunku towaru bez objęcia go procedurą dopuszczenia do obrotu, tj. w odniesieniu do R. K. (1) i A. B. (1) o czyn z art. 18 § 1kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art. 12kk, w odniesieniu do M. Ł. (1) o czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12kk,

M. Ł. (1) nadto został oskarżony o to, że:

XXVII. w okresie od października 2007 roku do kwietnia 2008 roku we W. groźbami bezprawnymi działając w krótkich odstępach czasu ze z góry przyjętym zamiarem zmuszał P. M. (1) do zwrotu wierzytelności w kwocie 14.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 191 § 2kk w zw. z art.12 kk ;

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. (sygn. akt III K 254/09)

I oskarżonego **J. W.** uznał za winnego czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku przy czym czyn ten kwalifikuje z art. z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku i na podstawie art. 36 § 3 k.k.s. w zw. z art. 36 §1 pkt 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku odstępuje od wymierzania mu kary, a na podstawie art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 34 § 4 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku orzekł wobec niego środek karny polegający na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej związanej z importem towarów na okres 5 (pięciu) lat;

II oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku przy czym czyn ten kwalifikuje z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku i za to na podstawie art. 87 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku **wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;**

III oskarżonych **J. W. i A. P. (1)** uznał za winnych czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku przy czym wyeliminował z tego opisu działanie oskarżonego J. W. w ramach recydywy to jest przestępstwa wobec oskarżonego J. W. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a wobec oskarżonego A. P. (1) przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył im karę po **2 (dwa) lata pozbawienia wolności**, przy czym stwierdził na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wobec oskarżonego A. P. (1) spośród kar orzeczonych w punkcie II i III części wstępnej wyroku wykonaniu podlega jedynie kara orzeczona w punkcie II części dyspozytywnej wyroku;

IV oskarżonych **J. W. i A. P. (1)** uznał za winnych czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku przy czym wyeliminował z tego opisu działanie oskarżonego J. W. w ramach recydywy, to jest przestępstwa wobec oskarżonego J. W. z art. 270 § 1 k.k., a wobec oskarżonego A. P. (1) przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył im karę po **8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;**

V oskarżonych **J. W. i A. P. (1)** uznał za winnych czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku przy czym wyeliminował z tego opisu działanie oskarżonego J. W. w ramach recydywy, to jest przestępstwa wobec oskarżonego J. W. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a wobec oskarżonego A. P. (1) przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył im karę po **1 (jednym) roku pozbawienia wolności;**

VI oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przy czym sprecyzował, że ósma wymieniona procedura tranzytu miała numer (...) to jest przestępstwa z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku i za to na podstawie 86 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku wymierzył **mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 100 (stu) złotych;**

VII w miejsce czynów opisanych w punktach VI,VII,VIII części wstępnej wyroku oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od 15 listopada 2003 roku do października 2004 roku

we W. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem J. W. w związku z przeprowadzanymi odprawami towarów importowanych z Azji na firmę (...) sp. z o.o. oraz z przeprowadzonymi procedurami tranzytowymi usiłował udzielić korzyści majątkowych funkcjonariuszom celnym w związku z pełnionymi przez nich funkcjami w ten sposób, że w okresie tym przekazał oskarżonemu J. W. łącznie nie mniej niż kwotę 215000 USD stanowiącą wówczas równowartość 833337 złotych przeznaczoną zarówno na opłaty związane z odprawami, jak i korzyści majątkowe z zamiarem wręczenia funkcjonariuszom celnym korzyści majątkowych w różnych kwotach, przy czym czynu tego nie dokonał z uwagi na postawę oskarżonego J. W., który nie zrealizował uzgodnień, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

VIII oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 229 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. **wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

IX oskarżone E. S. i B. R. uniewinnił od czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

X oskarżoną Ł. J. uniewinnił od czynów opisanych w punkcie XI, XII, XIII części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XI oskarżonego D. W. uniewinnił od czynów opisanych w punkcie XIV części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XII oskarżonego D. O. uniewinnił od czynów opisanych w punkcie XV, XVI, XVII części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XIII oskarżonego J. S. (3) uniewinnił od czynów opisanych w punkcie XVIII, XIX, XX części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XIV oskarżonego J. C. (1) uniewinnił od czynów opisanych w punkcie XXI, XXII części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XV oskarżonego E. J. uniewinnił od czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XVI oskarżonych **R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że wyeliminował z jego opisu kierowanie przez A. B. (1) i R. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą i przyjął, że działali oni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym R. K. (1) i A. B. (1) karę **po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, a wobec oskarżonego M. Ł. (1) wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

XVII oskarżonych **R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że działali oni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXIV części wstępnej wyroku, z którego opisu wyeliminował kierowanie przez A. B. (1) i R. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą to jest o przestępstwa wobec oskarżonego R. K. (1) i A. B. (1) z art. 9 §1 k.k.s. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku w odniesieniu do M. Ł. (1) o przestępstwo z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 13 § 1 k.k. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7§1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku i za to na podstawie art. 86 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku wymierzył oskarżonym R. K. (1) i A. B. (1) **karę po 1 (jednym) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia**

wolności i karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 100 (sto) złotych, a oskarżonemu M. Ł. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 100 (stu) złotych;

XVIII oskarżonych **R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że działali oni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXIV części wstępnej wyroku z którego opisu wyeliminował kierowanie przez A. B. (1) i R. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą to jest wobec oskarżonego R. K. (1) i A. B. (1) przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a wobec oskarżonego M. Ł. (1) o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym **R. K. (1) i A. B. (1) karę 1 (roku) pozbawienia wolności, a oskarżonemu M. Ł. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, przy czym stwierdził na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wobec oskarżonych spośród kar orzeczonych w punktach XVII i XVIII części dyspozytywnej wyroku podlega wykonaniu jedynie kara orzeczona w punkcie XVII części dyspozytywnej wyroku;

XIX oskarżonego **M. Ł. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVII części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. **wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

XX na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk orzekł w miejsce kar jednostkowych wobec oskarżonego **J. W.** karę łączną **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XXI na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku orzekł w miejsce kar jednostkowych:

- wobec oskarżonego **A. P. (1)** karę łączną **4 (czterech) lat** pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze **400 (czterystu) stawek dziennych** ustalając wysokość jednej stawki na **100 (sto) złotych**; przy czym na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 w zw. z § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku określił obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 750.836,5 złotych w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary;

- wobec oskarżonych **R. K. (1) i A. B. (1)** karę łączną po **3 (trzy) lata** pozbawienia wolności; przy czym na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 w zw. z § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku określił obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 289.924,6 złotych w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary solidarnie z oskarżonym M. Ł. (1);

- wobec oskarżonego **M. Ł. (1)** karę łączną **2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności; przy czym na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 w zw. z § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku określił obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 289.924,6 złotych w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary solidarnie z oskarżonymi R. K. (1) i A. B. (1);

XXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zaliczył oskarżonym:

- **A. P. (1)** na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 11 września 2008 roku do 24 kwietnia 2009 roku;

- **R. K. (1)** na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 12 stycznia 2009 roku do 14 stycznia 2009 roku;

- **A. B. (1)** na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od (...) maja 2009 roku do 5 października 2009 roku;

- **M. Ł. (1)** na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 19 czerwca 2008 roku do 19 listopada 2008 roku;

XXIII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. obciążył oskarżonych J. W., A. P. (1), R. K. (1), A. B. (1), M. Ł. (1) przypadającymi na nich kosztami postępowania, w tym należną opłatą od wymierzonych kar:

- od oskarżonego J. W. w wysokości 400 (czterysta) złotych,

- od oskarżonych A. B. (1), R. K. (1), A. P. (1) po 8400 (osiem tysięcy czterysta) złotych,

- od oskarżonego M. Ł. (1) w wysokości 4400 złotych (cztery tysiące czterysta) złotych.

Apelacje od tego, wyroku wnieśli: prokurator oraz oskarżeni A. B. (1), R. K. (1), M. Ł. (1), A. P. (1) i J. W. poprzez obrońców.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na korzyść oskarżonych M. Ł. (1) i J. W. i w całości na niekorzyść oskarżonych E. S., B. R., Ł. J., D. W., D. O., J. S. (1), J. C. (1), E. J. i A. P. (1) i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż J. W. nie udzielał funkcjonariuszom celnym: E. S., B. R., Ł. J., D. W., D. O., J. S. (3), J. C. (1) i E. J. korzyści majątkowych w związku z pełnionymi przez nich funkcjami, a które to korzyści w celu udzielenia funkcjonariuszom celnym przekazywał mu A. P. (1), co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia: E. S., B. R., Ł. J., D. W., D. O., J. S. (1), J. C. (1) i E. J. od popełnienia zarzucanych im czynów, a wobec A. P. (1) przyjęcie w zakresie czynów opisanych w pkt. VI, VII i VIII aktu oskarżenia, iż wypełniły one znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, podczas gdy rzetelna i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego z uwzględnieniem doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, iż wyżej wymienieni dopuścili się przestępstw zarzucanych im w akcie oskarżenia,

- rażąco niewspółmierność, surowość kary orzeczonej wobec oskarżonego J. W. za czyn opisany w pkt III sentencji wyroku w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenia kary łącznej powyżej 2 lat pozbawienia wolności, a tym samym uniemożliwienia warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres lat 4,

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. Ł. (1), wynikającą z orzeczenia kary łącznej w rozmiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności co uniemożliwiło orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat.

IV. Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części:

- opisanej w punktach od IX do XV sentencji a dotyczących uniewinnienia E. S., B. R., Ł. J., D. W., D. O., J. S. (1), J. C. (1) i E. J. od popełnienia zarzucanych im czynów,

- opisanej w punkcie VII sentencji wyroku dotyczących przyjęcia, że zachowanie A. P. (1) stypizowane w punkcie VI, VII i VIII aktu oskarżenia wypełniło znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu,

2. zmianę wyroku:

- wobec J. W. w zakresie punktu III sentencji, a dotyczącego wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku i wymierzenie mu za ten czyn kary 1 roku pozbawienia wolności oraz orzeczonej kary łącznej i wymierzenie mu kary łącznej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres lat 4,

- wobec M. Ł. (1) i wymierzenie mu kary łącznej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5 i oddanie go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,

- wobec A. P. (1) w zakresie punktu XXI sentencji, a dotyczącego orzeczonej kary łącznej i wymierzenie mu kary łącznej w rozmiarze 3 lat pozbawienia wolności zamiast kary 4 lat pozbawienia wolności z uwagi na eliminację czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku wobec przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. B. (1) zaskarżył wyrok w całości zrzucając

1 obraży przepisów prawa materialnego, a to przepisów:

- art. 258 § 1 kk;

- art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 1 i 2 k.k.s w zb. z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16 grudnia 2005 roku;

- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

polegającej na tym że sąd a quo przyjął za niewątpliwie sprawstwo oskarżonego A. B. (1) co do popełnienia przez niego czynów kwalifikowanych z wymienionych wyżej przepisów materialnych kodeksu karnego skarbowego i kodeksu karnego, gdy w istocie zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcie, że oskarżony A. B. (1) popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwa,

1 obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów:

- art. 4 kpk, polegającej na nie uwzględnieniu w sprawie okoliczności przemawiających na korzyść A. B. (1),

- art. 5 § 2 kpk, polegającej na rozstrzygnięciu na niekorzyść A. B. (1) nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie,

- art. 7 kpk polegającej na dokonywaniu przez sąd a quo dowolnej oceny dowodów,

- art. 424 § 1 ust. 1 kpk, poprzez zaniechanie przedstawienia w uzasadnieniu wyroku z jakich przyczyn sąd a quo – dokonując ustaleń faktycznych przy wykorzystaniu dowodu w postaci wyjaśnień N. złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym – nie przedstawił okoliczności, dla których nie uznał za dowód zeznań N. złożonych przed sądem mimo, że były one diametralnie odmienne od tych, które złożył on w postępowaniu przygotowawczym;

3) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegającego na przyjęciu przez sąd a quo za podstawę rozstrzygnięć ustaleń faktycznych pozostających w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy w szczególności w sprzeczności z wyjaśnieniami M. Ł. (1), wyjaśnieniami A. B. (1), zeznaniami świadków M. B. (1), A. W. (1), A. U., A. M.,

a ponadto

na podstawie art. 447 § 3 kpk w zw. z art. 169 § 2 kpk

zarzut nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy wniosku obrońcy oskarżonego A. B. (1) o dopuszczenie dowodu z opinii psychologicznej w stosunku do oskarżonego M. Ł. (1).

Wskazując na przedstawione powyżej zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł:

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. B. (1) od zarzutów popełnienia inkryminowanych mu czynów, ewentualne

o uchylenie wyroku w części objętej zaskarżeniem i o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu w celu ponownego rozpoznania,

o dopuszczenie, na podstawie art. 452 § 2 kpk, w postępowaniu odwoławczym, dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność dotyczącą zdolności oskarżonego M. Ł. (1) do spostrzegania, zapamiętywania i do odtwarzania zapamiętanych zdarzeń.

Obrończyni oskarżonego M. Ł. (1) zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

art. 7 k.p.k. w wyniku przyjęcia przez Sąd ustaleń sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stanowiących podstawę wyroku, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary w całości wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego M. Ł. (1) konsekwentnych i spójnych oraz popartych innymi dowodami, przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. B. oraz wyjaśnieniom J. W. w zakresie przestępczego porozumienia, jakie łączyło M. Ł. (1) z osk. K. oraz B. oraz brakiem ujawnienia innych dowodów w zakresie jego świadomego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, poprzez bezkrytyczne przyznanie pomimo tego, iż zeznania świadka M. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego są wewnątrznie sprzeczne, logiczne niespójne, sprzeczne z częścią innych dowodów w sprawie w zakresie obciążającym oskarżonego M. Ł. (1), w tym wyjaśnienia J. W., A. B. (1), które zostały złożone w celu jego obciążenia, a Sąd jednak mimo istniejących sprzeczności ocenił je nadając im przymiot wiarygodności, czym naruszył dyrektyw płynące z dyspozycji normy wyrażonej w art. 7 k.p.k.;

art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ukształtowanie przekonania o działaniu oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej na podstawie fragmentarycznych faktów przedmiotowych z pominięciem tych wyjaśnień oskarżonego M. Ł. (1), które wskazywały na brak świadomości po stronie oskarżonego, że uczestniczy on w zorganizowanej grupie przestępczej, a jedynie został on instrumentalnie wykorzystany tworząc swoistego rodzaju „techniczne zaplecze” dla działań współoskarżonych R. K. (1) oraz A. B. (1), w tym innych nieustalonych osób, których to pominięcie miało wpływ na treść orzeczenia w zakresie ustaleń odnoszących się do znamion strony podmiotowej czynu z art. 258 § 1 k.k. w szczególności w zakresie świadomego udziału oskarżonego Ł. w zorganizowanej grupie przestępczej;

art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ukształtowanie przekonania, że groźby kierowane wobec P. M. (2) wzbudziły w nim obawę spełnienia w sytuacji, gdy na podstawie fragmentarycznych faktów przedmiotowych, takich jak wielokrotne spotkania pokrzywdzonego z M. Ł. (1) w okresie, w którym rzekomo mu grożono, wobec treści zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie, które Sąd ocenił jako spójne i wiarygodne niedostatecznie je rozważając pomimo tego, że wnikliwa ich ocena prowadziła do uprawnionych, odmiennych od poczynionych przez Sąd orzekający wniosków, że groźby związane z wymuszeniem spłaty wierzytelności realnie mogły wywołać obawę ich spełnienia po stronie pokrzywdzonego;

art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie okoliczności i dowodów, które w ocenie Sądu I instancji potwierdziły realizację przez oskarżonego znamion zarzucanych mu przestępstw opisanych w pkt XXV części wstępnej wyroku, a dotyczących usunięcia spod dozoru celnego towarów zamówionych na firmę (...), w których to „odprawach celnych” związanych z tymi firmami oskarżony stanowczo zaprzeczał, aby brał w nich udział, a zostały mu automatycznie przypisane, jako konsekwencja udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej

na celu popełnianie przestępstw skarbowych, pomimo tego, że nie potwierdzały tego inne zgromadzone w sprawie dowody;

art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrażającą się w zaniechaniu wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, przez pominięcie w jego uzasadnieniu dokładnego opisu poszczególnych zachowań przypisanych oskarżonemu M. Ł. (1), jego zamiaru, a także przez zaniechanie indywidualizacji uogólnionych w opisie zarzucanych temu oskarżonemu czynów znamion dyspozycji norm karnych opisanych w art. 258 § 1 k.k. art. 86 k.k.s. art. 90 k.k.s. art. 270 § 1 k.k. zarzucanych czynów przestępczych, co w przekonaniu obrony uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej skarżonego rozstrzygnięcia;

art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrażającą się w zaniechaniu wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, przez pominięcie w jego uzasadnieniu dokładnego opisu dowodów potwierdzających obiektywne istnienie należności publicznoprawnej w kwocie 289.924, 60 PLN przyjętej w wyroku, której obowiązek zwrotu Sąd nałożył wyrokiem na oskarżonego M. Ł. (1) na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 k.k.s w brzmieniu obowiązującym od 17 grudnia 2005 roku w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary solidarnie z oskarżonymi R. K. (1) i A. B. (1) w sytuacji, kiedy brak było decyzji wymiarowych związanych z powstałym „długiem celnym” .

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a odnoszących się do nadmiernego nie mającego pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym wyeksponowania okoliczności obciążających M. Ł. (1) przy jednoczesnym zminimalizowaniu okoliczności łagodzących, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przyjęciu okoliczności związanych z rozstrzygnięciem o środkach reakcji karnej i spowodowało wymierzenie oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej;

z ostrożności procesowej, gdyby Sąd Apelacyjny nie podzielił w/w zarzutów uznając, poczynione ustalenia faktyczne Sądu I instancji za prawidłowe podniósł na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k.;

- obrazę prawa materialnego a to art. 41 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. przez jego niezastosowanie w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 17 grudnia 2005 roku (Dz. U. 2005.178.1479), w sytuacji gdy w momencie orzekania art. 41 § 2 w zw. z § 4 pkt 2 obowiązywał w brzmieniu względniejszym z punktu widzenia interesów oskarżonego.

Obrońcy oskarżonego podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzec odmiennie, co do istoty sprawy – uniewinnić oskarżonego M. Ł. (1) od zarzutu popełnienia czyni opisanego w części wstępnej w pkt. XXIV, XXV, XXVI i XXVII wyroku, albo też:

uchylenie zaskarżonego wyroku i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;

z daleko posuniętej ostrożności procesowej zmienić zaskarżony wyrok w odniesieniu do orzeczonej kary pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie kary łagodniejszego wymiaru zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego tj. kary łącznej w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem na okres czterech lat próby;

z daleko posuniętej ostrożności procesowej zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do orzeczonego obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 289.924, 60 PLN orzeczonego na podstawie art. 41 § 4 pkt 2 w zw. z § 2 k.k.s. w okresie przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary solidarnie z oskarżonymi R. K. (1) i A. B. (1) przez nieorzeczenie o tym obowiązku.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia a to:

art. 7 kpk polegające na dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bo z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, przez:

- oparcie ustaleń faktycznych na treści wyjaśnień M. Ł. (1), które z uwagi na jego niewiarygodność, nie mogą w żaden sposób potwierdzić, ani istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, którą miał tworzyć z R. K. (1) oraz A. B. (1), ani sprawstwa i winy R. K. (1) czynów, wymienionych w punktach XXV i XXVI, części wstępnej wyroku, które to wyjaśnienia Sąd uznał za wiarygodne i obciążające R. K. (1), w sytuacji, gdy m.in.

- wyjaśnienia M. Ł. (1) Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej domagał się tego oskarżyciel,

- nie zachowano szczególnej ostrożności, jaką należało przyjąć oceniając te wyjaśnienia z punktu widzenia sytuacji procesowej, w jakiej znajdował się M. Ł. składając je wobec organów ścigania (warunki izolacyjne i obietnice prokuratury zastosowania art. 60 kk, w przypadku przełamania milczenia),

- uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez A. B. (1), który w swych wyjaśnieniach nie potwierdził sprawstwa i winy R. K. (1), w wręcz zaprzeczał, by miały miejsce przestępcze działania z udziałem tego ostatniego,

- oparcie się na wyjaśnieniach złożonych przez R. P. (2) i J. K. (2), których to M. Ł. wskazywał jako zleceniodawców, a którzy nie mieli kontaktu z R. K. (1), a którzy to wpływali na procesowe wypowiedzi M. N.,

- uznaniu na niekorzyść R. K. (1) zeznań M. N. (2), który będąc współoskarżonym w sprawie, a następnie skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 30 lipca 2010 r. twierdził, że R. K. (1) powoływał się, że zna celników, którzy nie liczą towaru tylko odprawiają wg faktur, co samo w sobie już wskazuje na to, że odprawy celne miały się odbywać i jak już, miały miejsce (protokół z rozprawy z 31 stycznia 2011 r. strona 14), a także twierdzenie, nie potwierdzone zresztą żadnym innym dowodem, podważa twierdzenie zarzutu o fałszowaniu dokumentacji i pieczęci. W swych zeznaniach – wyjaśnieniach M. N. poszedł dalej, wskazując, że R. K. (1) z nim nie współpracował, a jedynie został przez niego polecony J. K. (2) w celu nawiązania kontaktów biznesowych, a nie żadnych innych,

b) art. 5 § 2 kpk poprzez zbagatelizowanie istotnych wątpliwości, jakie pojawiły się w sprawie, co do sprawstwa i winy jakiegokolwiek z przestępstw zarzucanych oskarżonemu R. K. (1) i rozstrzygnięcie tych wątpliwości na niekorzyść R. K. (1) co skutkowało nieuprawnionym skazaniem tego oskarżonego,

powyższe naruszenia doprowadziły do tego, że w procesie odtwarzania przebiegu wydarzeń przez Sąd I instancji pojawiły się:

błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że:

- R. K. (1), A. B. (1) oraz M. Ł. (1) kiedykolwiek stanowili zorganizowaną grupę przestępczą, i to grupę przestępczą, do której należały „inne nieustalone osoby”

- R. K. (1) popełnił przestępstwa, za które został skazany skarżonym wyrokiem.

Obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. (1) od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2. uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia powyższych wniosków, wniósł z tzw. ostrożności o

3. zmianę skarżonego wyroku poprzez zredukowanie wymierzonych kar do łącznej kary 2 lat pozbawienia wolności i jej warunkowe zawieszenie na okres uznany przez Sąd za odpowiedni, a to dlatego, że nie ma przeciwwskazań, nie ma do przyjęcia, że wobec oskarżonego zachodzi, wobec chociażby jego dotychczasowej niekaralności, pozytywna prognoza,

a od daty czynów jemu zarzucanych upłynęło przeszło 9 lat, zaś sposób funkcjonowania R. K. (1) w tzw. międzyczasie, nie był poddany prawnej ocenie przez sądy RP jako negatywny.

Obrończyni oskarżonego A. P. (1) zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

I. art. 7 k.p.k. w wyniku przyjęcia przez Sąd ustaleń sprzecznych ze zgrupowanym w sprawie materiałem dowodowym stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, poprzez bezzasadną odmowę dania wiary w całości wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego A. P. (1) konsekwentnych i spójnych oraz popartych innymi dowodami, przy jednoczesnym przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom J. W. w zakresie przestępczego porozumienia, jakie łączyło A. P. (1) z J. W., funkcjonowania tego porozumienia i przyjętej formy współpracy z firmą (...), poprzez bezkrytyczne przyznanie pomimo tego, iż wyjaśnienia J. W. złożone w toku postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego są wewnątrz sprzeczne, logiczne niespójne, oraz wielokrotnie zmieniane w toku wykonywanych z jego udziałem przesłuchań, a dotyczących twierdzeń:

- w zakresie, w jakim pomógł on osobę A. P. (1) odnośnie świadomości tego, że świadectwa pochodzenia towarów były sfałszowane lub też tego, że miało to miejsce przy udziale samego A. P. (1);

- w zakresie, w jakim przedstawiał on osobę A. P. (1) jako organizatora przedsięwzięcia, które miało na celu popełnianie przestępstw skarbowych, także poprzez korumpowanie funkcjonariuszy celnych, które to wyjaśnienia miały wpływ na ustalenia w zakresie zamiaru jaki towarzyszył A. P. (1), świadomości nielegalności działań w ramach zdarzeń objętych zarzutami z aktu oskarżenia, w szczególności dotyczące motywów przekazywania środków pieniężnych J. W., co miało mieć związek z uproszczonymi procedurami celnymi, które w rzeczywistości nie zaistniały, albowiem dokumentacja celna nie wykazała, że przeprowadzone odprawy nie były ani pozorne, ani przyspieszone;

- w zakresie w jakim przedstawił on okoliczności związane z przekazaniem dokumentacji dotyczącej siedmiu tranzytów w tym okoliczności dotyczących zdarzeń opisanych w pkt. V części wstępnej wyroku;

w konsekwencji:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony A. P. (1) posługiwał się sfałszowanymi świadectwami pochodzenia towaru oraz innymi dokumentami przedkładanymi do odpraw w sytuacji, gdy nie wynikało to ze zgrupowanego materiału dowodowego ocenianego zgodnie z dyrektywami z art. 7 k.p.k. zaś sam fakt ich zakwestionowania w ramach postępowania celnego – biorąc pod uwagę specyfikę obrotu handlowego, obieg dokumentów spedycyjnych, zaangażowania różnych osób w obieg dokumentów także po stronie kontrahentów chińskich, braku obiektywnego potwierdzenia procesowego fałszywości „dokumentów celnych” przy wykorzystaniu odpowiednich środków dowodowych zmierzających do potwierdzenia lub też zaprzeczenia oryginalności dokumentów opisanych w zarzutach, nie dawały podstaw do takich ustaleń i oparcie się w tym zakresie na faktach w istocie nieudowodnionych, w szczególności kiedy dokumenty zakwestionowane w drodze kontroli niczym nie różniły się od pozostałych oryginalnych certyfikatów pochodzenia towaru;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia w zakresie ustaleń dotyczących czynu polegającego na usiłowaniu udzielenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi publicznemu, przekazania środków pieniężnych, w których zawarte były również opłaty celne, a A. P. (1) nie wskazywał na konkretne osoby celników swoim zamiarem jedynie obejmując możliwość, że środki te mogą posłużyć dla pozyskania przychylności, jeżeli w ogóle bliżej niedookreślonych funkcjonariuszy celnych wchodząc w porozumienie z osk. J. W., gdzie przy tak zgrupowanym materiale dowodowym nie był uprawnionym wniosek odnośnie działania oskarżonego A. P. (1) zmierzającego bezpośrednio do popełnienia przestępstwa korupcji urzędniczej, co wykluczało przyjętą kwalifikację prawną czynu, jako stadialnej formy usiłowania (art. 13 § 1 w zw. z art. 229 § 1 k.k.);

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia w zakresie czynu polegającego na wprowadzeniu w błąd Urzędu Celnego w kwestii danych istotnych dla ustalenia należności celnej i podatkowej narażając Skarb Państwa na uszczuplenie należności celnej i płótkowej w dużych rozmiarach przy użyciu

sfalszowanych świadectw pochodzenia towaru w sytuacji, gdy zamiarem oskarżonego A. P. (1) było uniknięcie przez współpracę z J. W. problemów z przeciągającymi się odprawami celnymi i ich przyspieszenie, nie miał on wiedzy o nieoryginalności świadectw pochodzenia towarów przekupując jedynie J. W. środki pieniężne niezbędne do uiszczenia należności celnych i nie miał świadomości jak faktycznie przebiegały odprawy i które zostały opłacone, a które nie przy braku należytej informacji ze strony J. W. i dostępu do dokumentacji celnej firmy (...) sp. z o.o.

II. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegający na przyjęciu wersji zdarzeń opisanych w wyjaśnieniach J. W. ewidentnie niekorzystnych dla oskarżonego A. P. (1) przy zupełnym pominięciu tych fragmentów wyjaśnień dla niego korzystnych, a koherentnych z jego wyjaśnieniami, w szczególności w sytuacji kiedy wyjaśnienia J. W., jak zauważa Sąd w niniejszej sprawie występowało kilka wykluczających się wersji wydarzeń, odnośnie:

- wymyślenia konieczności wręczenia korzyści majątkowych po to by wyłudzić od A. P. (1) więcej profitów;
- wobec wykrycia nieprawidłowości związanych ze świadectwami pochodzenia towarów oskarżony pomógł inne osoby, żeby uniknąć odpowiedzialności za własne czyny;
- wymyślił istnienie układu (...) by zaszkodzić W. F.,

gdzie Sąd wobec braku przekonywujących dowodów, przy zupełnie niewiarygodnej i wysoce chwiejnej postawie procesowej oskarżonego J. W. oraz obciążającej jego osobę kryminalnej przeszłości, w tym skazanie za nakłaniania do fałszywych zeznań, przyjął wbrew zasadzie in dubio pro reo, mimo nasuwających się wątpliwości, które sam sygnalizował w uzasadnieniu wyroku przyjął wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego A. P. (1) odnośnie ram współpracy z J. W. i zamiaru dokonywania przestępstw karno-skarbowych, posługiwania się sfalszowaną „dokumentacją celną” oraz usiłowania udzielenia korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym;

III. art. 7 k.p.k. poprzez nie mieszczące się w ramach swobodnej oceny dowodów ukształtowanie przekonania, o tym, że oskarżony A. P. (1) udzielił korzyści majątkowej funkcjonariuszowi celnemu w ten sposób, że przekazał M. W. (2) kwotę 45.000,00 USD, który za pośrednictwem T. N. współdziałającego z R. P. (1), za pośrednictwem P. L. udzielił korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 60.000,00 PLN J. K. (1) funkcjonariuszowi Izby Celnej we W., w sytuacji gdy poza przyznaniem osk. A. P. (1), że przekazał M. W. (2) kwotę 45.000,00 USD na zapłacenie należności celnych nie zostało dowodowo wykazany fakt istnienia porozumienia z osobami opisanymi w zarzucie oraz nie zostało wykazane, że ze środków tych udzielono korzyści majątkowej J. K. (1), które w kwocie 37.000,00 USD zostały A. P. (1) zwrócone;

IV. art. 7 k.p.k. poprzez nie mieszczące się w ramach swobodnej oceny dowodów ukształtowanie przekonania o tym, że oskarżony A. P. (1) bez zgody uprawnionego organu usunął zamknięcie celne i dokonał rozładunku towaru na terenie Polski przed objęciem go procedurą dopuszczania do obrotu bez zgody właściwego organu celnego wskazanego w dokumentach (...) w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwalał na takie ustalenia zgodnie z zasadami wyrażonymi w tym przepisie, a przyznanie pewnych faktów przez oskarżonego A. P. (1) zostało wybiórczo zinterpretowane, jako potwierdzające objęcia świadomością oskarżonego wszystkich niezbędnych znamion dla przyjęcia jego odpowiedzialności za czyn opisany w pkt V części wstępnej wyroku (art. 90 § 1 i 2 k.k.s w zw. z art. 86 § 1 k.k.s);

V. art. 399 k.p.k. przez zaniechanie pouczenia o zmianie kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punkcie VI, VII, VIII części wstępnej wyroku na usiłowanie udzielenia korzyści majątkowej funkcjonariuszom celnym w związku z pełnionymi przez nich funkcjami, co uniemożliwiło podjęcie stosownych czynności obrończych przy tak sformułowanej łącznie kwalifikacji prawnej czynu realizowanej przy tak przyjętej formie stadialnej usiłowania oraz elementów cennych wchodzących w konstrukcję tej instytucji prawa karnego;

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a odnoszący się do nadmiernego nie mającego pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym wyeksponowania okoliczności obciążających oskarżonego A. P. (1) przy jednoczesnym zminimalizowaniu okoliczności łagodzących, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przyjęciu okoliczności związanych z rozstrzygnięciem o środkach reakcji karnej i spowodowało wymierzenie

oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej zwłaszcza w stosunku do kary orzeczonej w stosunku do współoskarżonego J. W..

Podnosząc powyższe zarzuty obrończyni oskarżonego wniosła o:

1. korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmianę zaskarżonego wyroku i - orzekając odmiennie, co do istoty sprawy - uniewinnienie oskarżonego A. P. (1) od zarzutu popełnienia czynów opisanych w części dyspozytywnej wyroku w pkt II, III, IV, V, VI, VII, VIII albo też:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;
3. z daleko posuniętej ostrożności procesowej zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do orzeczonej kary pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie kary łagodniejszego wymiaru tj. kary łącznej w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem na okres pięciu lat próby.

Obrończyni oskarżonego J. W. zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj:

Art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego odnośnie momentu, w którym powziął on od A. P. (1) informacje, że dostarczane mu świadectwa pochodzenia form – A są podrobione, przy równoczesnym uznaniu ww. wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne i w oparciu o nie przypisanie A. P. (1) opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku.

II. błąd w ustaleniach faktycznych za podstawę orzeczenia polegający na:

1. przyjęciu, że oskarżony – J. W. – wiedział, że dokumenty (szczegółowo wymienione w pkt I i II części wstępnej wyroku) dostarczane mu przez A. P. (1) były podrobione, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wiedzę taką oskarżony uzyskał po fakcie, gdy jego współpraca z A. P. (1) była już faktycznie zakończona, i w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstw opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku,
2. oczywiście niezasadnym ustaleniu, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za potrzebą zastosowania w oparciu o art. 60 § 2 kk, nadzwyczajnego złagodzenia kary, co w efekcie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary za przestępstwo opisane w pkt II części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy za ten sam czyn Sąd I instancji równocześnie odstąpił od wymierzania wobec oskarżonego kary (uznając go za małego świadka koronnego w rozumieniu przepisów k.k.s – u) i wymierzył mu bezwzględną karę dwóch lat pozbawienia wolności na podstawie przepisów Kodeksu karnego.
3. nierozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i niezasadnym ustaleniu, w przedmiotowej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za potrzebą zastosowania, w oparciu o art. 60 § 2 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary, co w efekcie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary za przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt III i IV części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, z własnej inicjatywy podjął współpracę z organami ścigania, złożył obszernie wyjaśnienia dotyczące całego proceduru, co umożliwiło pociągnięcie do odpowiedzialności karnej innych współoskarżonych oraz prawomocne skazanie przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu III Wydział Karny (sygn. akt III K 90/08) zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw karnych i karno-skarbowych polegających na usuwaniu spod dozoru celnego towarów pochodzących spoza Unii Europejskiej oraz przestępstw korupcyjnych i przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, a zgłoszenia niezamkniętych tranzytów oskarżony dokonał za rad Kierownika Referatu Kontroli Celnej we W., który w zamian za współpracę obiecał uwzględnienie całej sytuacji w ramach postępowania.

Obrończyni wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku (z uwzględnieniem zmian dokonanych w opisie czynu przez Sąd I instancji)

ewentualnie

- nadzwyczajne złagodzenie kary poprzez odstąpienie od wymierzenia kary wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku (z uwzględnieniem zmian dokonanych w opisie czynu przez Sąd I instancji) i orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2.000,00 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i

- złagodzenie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego polegającego na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej związanej z importem towarów na okres 5 lat, poprzez skrócenie okresu jego obowiązywania do 1 roku.

b) nadzwyczajne złagodzenie kary poprzez odstąpienie od wymierzenia wobec oskarżonego kary za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku (z uwzględnieniem zmian dokonanych za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku (z uwzględnieniem zmian dokonanych w opisie czynów przez Sąd I instancji) i orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2.000,00 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

c) nadzwyczajne złagodzenie kary poprzez odstąpienie od wymierzenia wobec oskarżonego kary za czyn opisany w pkt IV części wstępnej wyroku (z uwzględnieniem zmian dokonanych w opisie czynów przez Sąd I instancji) i orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2.000,00 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

ewentualnie o:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna jedynie w tym zakresie, w jakim kwestionowała na korzyść oskarżonych M. Ł. (1) i J. W. wymiar orzeczonych kar. W tej samej części na uwzględnienie zasługiwały apelacje obrońców oskarżonych A. P. (1), M. Ł. (1), R. K. (1), A. B. (1) i J. W.. Podzielić również należało zarzut apelacji obrończyni A. P. (1) dotyczący formy przestępczego współdziałania tego oskarżonego oraz podnoszone na rozprawie apelacyjnej przez obrońców oskarżonych: R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) zarzuty przedawnienia przestępstw skarbowych przemytu celnego, co dotyczyło także oskarżonego A. P. (1). Prowadziło to do uchylenia orzeczeń o nałożeniu obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnych uszczuplonych tymi czynami. Względ na konieczność (art.434§1 k.p.k.) całościowej oceny trafności wyroku Sądu okręgowego wywołanej apelacją obrończyni oskarżonego A. P. (1) wywołał potrzebę uchylenia rozstrzygnięcia o nałożeniu takiego obowiązku na wymienionego oskarżonego.

Zwracając uwagę na potrzebę dokładnego określenia przyczyn odwoławczych i oddzielenia powodów uchybień od ich następstw w środku odwoławczym (por. art.438 pkt 2 i 3 k.p.k.) trzeba wskazać, że obraza prawa materialnego oznacza wadliwe zastosowanie przepisu prawa materialnego do prawidłowo określonej podstawy faktycznej. Natomiast błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów, błędu w ustaleniach faktycznych czy obrazy prawa materialnego co do tego samego rozstrzygnięcia (apelacje obrońców oskarżonych A. B. (1), A. P. (1), R. K. (1), J. W., M. Ł. (1)). Podniesienie w środkach odwoławczych następstw zarzucanych pierwotnych uchybień w postaci czy to wadliwości podstawy faktycznej, czy naruszenia prawa materialnego należało odczytywać, jako wskazanie, w czym wyraża się możliwy wpływ zarzucanego uchybienia na treść wyroku stosownie do art.438 pkt 2 i 3 k.p.k..

I. W pierwszej kolejności wypada odnieść się do podnoszonych przez apelujących zarzutów naruszenia przepisów procesowych.

Zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 2§2 k.p.k., art.9§1 k.p.k., art.4k.p.k. formułują apelacje obrońców oskarżonych A. B. (1), A. P. (1) i M. Ł. (1). Przepisy te wyrażają ogólne zasady prawa: zasadę prawdy, obiektywizmu i działania z urzędu. Stanowią one dyrektywy kierunkowe, których realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755).

Z kolei nakaz rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art.5§2k.p.k., którego naruszenie podnoszą obrońcy A. B. (1), R. P. (3) i R. K. (1), skierowany jest do organu postępowania a nie strony. Chodzi więc o te obiektywne, a nie istniejące tylko w subiektywnym przekonaniu strony, wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Skoro Sąd okręgowy takich wątpliwości nie nabrał a apelujący ich nie przybliżają to i postąpienie w sposób wskazany w tym przepisie nie było możliwe.

Sąd Apelacyjny już wcześniej wskazywał, że wywołana apelacją kontrola odwoławcza zasadniczo, z wyłączeniem sytuacji z art.425 §2 zd. II k.p.k., która tu nie zachodzi, służy weryfikacji trafności orzeczenia a nie jego uzasadnienia. O tej zaś świadczą nie formalnie nienagane pisemne motywy, sporządzone przecież już po wydaniu wyroku (art.423§1k.p.k.) i odrębne od niego(art.413kpk, por. odmiennie odnośnie postanowień- art. 94§1k.p.k.), ale konfrontacja orzeczenia z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i dotrzymanie istotnych wymogów proceduralnych. Skoro, więc dla skuteczności zarzutu obrazy przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jego możliwego wpływu na treść orzeczenia (art.438 pkt 2 k.p.k.) to naruszenie art.424 k.p.k. samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie) nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok).Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie przekonują i nie warunkują tej kontroli.

Już z tego powodu zarzuty apelacji obrońców oskarżonych: A. B. (1), A. P. (1)(uzupełnienie apelacji) i M. Ł. (1) dotyczące obrazy art.424§1k.p.k. nie mogły zostać uwzględnione. Szczegółowe kwestie podniesione przy tej okazji zostaną omówione niżej, w części rozważań odnoszących się do oceny dowodów i ustaleń faktycznych.

Naruszenie art.410 k.p.k., co podnosi obrończyni oskarżonego M. Ł. (1), może polegać na oparciu ustaleń na okolicznościach nieujawnionych na rozprawie, lub pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia ujawnionych okoliczności (por.np. postanowienie Sądu Najwyższego z 14.06.2013 r. IV KK 82/13 LEX nr 1350322). Nie może zatem stanowić obrazy tego przepisu nieistnienie dowodu (w tym wypadku wykonalnych decyzji określających wymiar należności publicznoprawnych) potwierdzającego określoną okoliczność. Skarżącej chodzi przecież o przekroczenie prawa materialnego – art.41§4pkt 2 k.k.s. w zw. z art.41§2 k.k.s. w zw. z art. 2§2 k.k.s. poprzez zastosowanie do czynu M. Ł. (1) przypisanego w punkcie XVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (pkt XXV części wstępnej) ustawy Kodeks karny skarbowy w brzmieniu sprzed noweli z dnia 17.12.2005r.(Dz. U. Nr 178, poz.1479), gdy jej zdaniem względniejszą będzie ustawa o treści nadanej tym aktem normatywnym(por. apelację str.12) . Będzie o tym mowa w dalszej części uzasadnienia tu można dodać, że mnożenie tych samych zarzutów odwoławczych (por. apelację- zarzut VI str.3 i zarzut na str.4) nie wzmacnia siły przekonywania, ani nie sprzyja czytelności.

W sytuacji, gdy dowody są ze sobą sprzeczne to jest oczywiste, że jednocześnie nie mogą zostać uznane za wiarygodne i stać się podstawą ustaleń. Realizując obowiązek ich weryfikacji Sąd stosownie do art.7 k.p.k. jedne z nich uznaje za prawdziwe a innym odmawia tej cechy. Nie oznacza to pominięcia tych ostatnich, lecz odmienną od postulowanej przez stronę ich ocenę zaś dowody niewiarygodne nie mogą być podstawą ustaleń. Skoro, więc Sąd I instancji nie dał wiary (uzasadnienie str.421) twierdzeniom oskarżonego M. Ł. (1) o braku świadomości przynależności do grupy przestępczej to nie pominął tego dowodu, lecz odmiennie go ocenił niż chce tego obrończyni.

Podobnie w odniesieniu do relacji pokrzywdzonego P. M. (1) dotyczącej obawy spełnienia gróźb przez oskarżonego M. Ł. (1). Sąd okręgowy uznaje te zeznania za prawdziwe (uzasadnienie str. 295-296, 430-432). Z relacji pokrzywdzonego ani świadków B. M. (1) (k.1683, t. 117, k.696, t. IV, P.), M. Ż. (k.671-673, 707-708 t.IV P.), A. S. (k.1492-1493 t.116, 705-706 t. I. P.), P. P. (1) (k.709-711t. I. P.) którym Sąd dał wiarę nie wynika aby P. M. (1) inicjował kontakty z M. Ł. (1) wręcz przeciwnie – unikał ich z obawy przed oskarżonym(k.677t. I. P.). Tak więc z faktu, że do nich dochodziło nie wynika brak obawy pokrzywdzonego, że groźby popełnienia przestępstwa na jego szkodę zostaną spełnione. M. Ż. istotnie zeznaje o 6 spotkaniach oskarżonego i pokrzywdzonego skąd jednak nie wynika ani to, że ten ostatni chciał kontaktować się z oskarżonym ani brak obawy spełnienia gróźb kierowanych do P. M. (1) za każdym razem, co słyszał ten świadek (k.672, t. IV P.). Ustalenia, o którym mowa nie poddaje w wątpliwość ocena poziomu intelektualnego oskarżonego dokonana przez pokrzywdzonego na rozprawie w 4 lata po zdarzeniu (k.1681v t.117). P. M. (1) istotnie zeznał(tamże) iż „nie było bezpośrednich gróźb pozbawienia życia” ale przecież otrzymywał od M. Ł. (1) krótkie wiadomości tekstowe o tym, że psy oskarżonego wykopały pokrzywdzonemu grób (tamże). Tę relację, z której przecież jasno wynika taka groźba, choć niewyrażona wprost, obrońcy pomija. Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. jest z tych powodów bezzasadny.

Odnosząc się już w tym miejscu do podniesionej w tym środku odwoławczym dowolnej oceny zeznań P. M. (1) należało uznać to twierdzenie za błędne. Sąd okręgowy nie pominął właściwości i warunków osobistych tego świadka (uzasadnienie str.296) dochodząc do trafnego wniosku o jego wiarygodności skoro wypowiedzi o kierowanych do niego groźbach pozbawienia życia, spowodowania obrażeń ciała i żądaniu przy tym zwrotu pieniędzy potwierdzają zgodnie matka pokrzywdzonego(k.696t.I. P.), M. Ż. (k.672, 708 t. IV, P.) i A. S. (k.706 t. IV, P., 1492 t.116).

Obrońca oskarżonego A. B. (1) bez sprecyzowania naruszonego przepisu zarzuca nieuwzględnienie jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii psychologicznej dotyczącej możliwości zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez oskarżonego M. Ł. (1). Chodzi więc o obrazę art.193§1 k.p.k. Obrońca złożył stosowny wniosek na rozprawie 8.09.2010r., (k.847, t.113) a Sąd okręgowy oddalił go na podstawie art.170§1 pkt 2 k.p.k. uznając, że nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia, zaburzenia rozwojowe opisane w opinii psychologicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej sprzed 10 lat są charakterystyczne dla dysortografii a oskarżony wytłumaczył różnice w swoich wypowiedziach (k.847v, t.113).

Zarzut apelacji jest zasadny tylko o tyle, że Sąd I instancji podał wadliwą podstawę oddalenia wniosku dowodowego, gdyż powinien to być art.193§1 k.p.k., ponieważ „przepis art. 170 § 1 k.p.k. nie ma zastosowania do dowodów z opinii biegłych, gdyż ocena zasadności wniosków dowodowych z opinii biegłych winna odbywać się jedynie przez pryzmat przepisów art. 193 § 1 k.p.k. lub art. 201 k.p.k.” (wyrok Sądu Najwyższego z 7.09.2011r., LEX nr1027187). Słusznie natomiast Sąd okręgowy uznał, że ujawnione w sprawie okoliczności nie wywołują rozsądnych, w świetle doświadczenia życiowego i powszechnie występującej wiedzy o funkcjonowaniu psychiki człowieka, wątpliwości co do możliwości zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez oskarżonego M. Ł. (1). W szczególności zastrzeżeń takich nie uprawdopodobnia opinia psychologiczna z 8.03.2000r. sporządzona przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną z powodu utrzymujących się u oskarżonego, wtedy ucznia liceum ogólnokształcącego, trudności w poprawnym pisaniu. Nie stwierdzono tam ograniczenia zdolności intelektualnych, problemów z zapamiętywaniem, przywoływaniem utrwalonych informacji, a tylko zaburzenia rozwojowe charakterystyczne dla dysortografii wyrażające się w nadmiernej ilości błędów ortograficznych, braku płynnych połączeń między literami, niskiej technice czytania (k.843, t.113) skąd trudno wywodzić rozsądne wątpliwości, co do zdolności zapamiętywania lub odtwarzania spostrzeżeń.

Nie może również być ich źródłem cytowana w apelacji(str.6) wypowiedź M. Ł. (1), że nie przywiązuje wagi do tego, co przeczyta, choć to rozumie, lecz nie pamięta, nie zapamiętuje numerów telefonów, adresów, nazw ulic (k.846v-847, t.113). Nie może przecież zaskakiwać, że w pamięci oskarżonego nie utrwala się to, co nieważnie przeczytał. Podobnie niezapamiętywanie numerów telefonów, czy adresów, gdy dane te użytkownicy zapisują w pamięci powszechnie występujących urządzeń elektronicznych. Lektura poszczególnych wyjaśnień oskarżonego, tych bliższych opisywanym zdarzeniom i odleglejszych od nich, przekonuje o trafności stanowiska Sądu I instancji o braku

wątpliwości, co do zapamiętywania i odtwarzania. Zrozumiałe jest, że M. Ł. (1) lepiej pamiętał przebieg zdarzeń, gdy je prezentował w czasie mniej odległym tj. w śledztwie. Jednak również na rozprawie, mimo upływu około 6 lat, oskarżony nie ograniczał się do potwierdzania tych wcześniejszych wyjaśnień, lecz podawał dalsze okoliczności dotyczące przedmiotu postępowania (k.846-851, 875-880v t.113).

Obrończyni oskarżonego A. P. (1) podnosi w apelacji i rozwija w jej uzupełnieniu zarzut obrazy art.167k.p.k. w zw. z art.2§ 2k.p.k. w zw. z art.9§1 k.p.k. w zw. z art. 366k.p.k. i art.193§1, k.p.k. polegającej na zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu ekspertyzy dokumentów i pisma w celu weryfikacji autentyczności świadectw pochodzenia towarów z Chin.

Przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliguje organ procesowy do zasięgnięcia opinii biegłych, ilekroć stwierdzenie okoliczności o istotnym znaczeniu sprawy wymaga wiadomości specjalnych, to jest takich, które wykraczają poza granice wiedzy powszechnie występującej w społeczeństwie w danym czasie. Obraza tego przepisu mogłaby, więc nastąpić, gdy osoba powołana w charakterze biegłego nie ma odpowiedniej wiedzy, nie spełnia kryteriów lub organ procesowy nie powołuje biegłego, choć ustalenie istotnej okoliczności wymaga wiedzy specjalnej bądź sam stwierdza takie okoliczności. Ustalenie czy dokument jest podrobiony lub przerobiony może być dokonywane w oparciu o opinię kryminalistyczną, biegłego z zakresu pismoznawstwa lub badania dokumentów, lecz z pewnością nie jest to warunkiem koniecznym stwierdzenia tej okoliczności. Stosownie do zasady swobodnej oceny dowodów ustalenie, o którym mowa może być czynione na podstawie innych źródeł dowodowych w tym zeznań świadków np. tych, którzy sporządzili (mieli sporządzić wg jego treści) kwestionowany dokument, lub na podstawie innych dokumentów w szczególności zawierających oświadczenia wiedzy organu figurującego, jako wystawca dokumentu, którego autentyczność budzi wątpliwości.

Sąd okręgowy przedstawił (uzasadnienie str.26-36, 385-389) regulacje dotyczące świadectw pochodzenia towarów, warunki zastosowania poszczególnych stawek celnych, znaczenie świadectw pochodzenia sporządzonych na (...) (świadectwo (...)) dla skorzystania z preferencyjnych stawek celnych i sposób weryfikacji ich autentyczności.

Warunkiem stwierdzenia, że świadectwo (...) dowodzi pochodzenia towaru z kraju korzystającego z przyznanych jednostronnie przez Polskę preferencyjnych stawek celnych było m.in. przekazanie Głównemu Urzędowi Cel przez kraj korzystający nazw i adresów organów upoważnionych do wydawania świadectw pochodzenia oraz weryfikowanie na wniosek polskiego organu celnego autentyczności świadectw przez kraj korzystający (§16 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 21.10.1997r. w sprawie określenia reguł ustalania preferencyjnego pochodzenia towarów oraz sposobu jego dokumentowania, Dz. U., Nr 134, poz.886 z późn. zm.). Weryfikacji tej dokonywał właściwy organ kraju korzystającego wg zasad określonych w § 29 tego rozporządzenia. Występując o sprawdzenie autentyczności świadectw pochodzenia i zawartych tam danych polskie organy celne wiedziały więc w kompetencjach których podmiotów chińskich znajduje się ich wystawianie i weryfikacja i do tych organów się zwracały. Nieuzasadnione jest, zatem poddawanie przez obrończynię A. P. (1) w wątpliwość uprawnienia Biura K. ChRL do wydawania świadectw (...) i potwierdzania ich autentyczności w trybie § 29 cyt. rozporządzenia. Nie ma istotnego znaczenia w postępowaniu karnym, czy odpowiedzi właściwego organu strony chińskiej spełniają warunki z §29 ust.2 cyt. rozporządzenia. Faktem jest, że stwierdzają, iż niektóre ze świadectw poddanych weryfikacji są podrobione, ponieważ sfalszowano odręczny podpis lub pieczęć a inne nie. Informacje te z pewnością pozwalają ocenić autentyczność świadectw pochodzenia na (...) objętych niniejszym postępowaniem, wskazują na sfalszowanie części świadectw i te ich elementy, które zostały podrobione.

Organ chińskiej administracji celnej, Biuro K. ChRL figurujące, jako wystawca tych dokumentów z pewnością jest w stanie stwierdzić, które ze świadectw pochodzenia powstały w tym urzędzie a które nie, które z odręcznych podpisów i pieczęci są autentyczne a które podrobione. Rację ma obrończyni podnosząc, że pisma Biura K. dotyczące weryfikacji świadectw nie są wiążące, ale i tak nie były traktowane. Sąd I instancji bez narażania się na dowolność mógł natomiast dać im wiarę, w szczególności mając na względzie, że pochodziły od podmiotu godnego zaufania (por.§16pkt2 cyt. rozporządzenia) a J. W. wyjaśniał(k.599, t. III wyjaśnień), że widział u A. P. (1) podrobione świadectwa pochodzenia i chińskie pieczęcie a oskarżony ten mówił mu o otrzymywaniu z Chin blankietów

świadectw na (...) wypełnianiu ich oraz posługiwaniu się zarówno świadectwami oryginalnymi jak i sfalszowanymi. Tłumaczy to, dlaczego niekiedy tylko część świadectw była podrobiona jak i możliwość sporządzania ich na papierze spełniającym wymogi cyt. rozporządzenia. Celem fałszerstwa jest takie wykonanie przedmiotu by z możliwie najwyższą dokładnością przypominał oryginał. Nie zaskakuje więc, że zdaniem obrończyni, świadectwa wskazywane przez właściwy organ chiński jako podrobione i autentyczne „nie różniły się od siebie organoleptycznie” (uzupełnienie apelacji str.3) a cyt. w uzupełnieniu apelacji celnik D. O. wyjaśnia, że nie miał podstaw by je kwestionować. Trzeba zauważyć, iż wątpliwości takie nasunęły się jednak skoro Strona polska wystąpiła do odpowiednich chińskich organów celnych o weryfikację świadectw, a Biuro K. ChRL stanowczo stwierdziło, które z kwestionowanych dokumentów są sfalszowane.

Dlatego Sąd okręgowy nie był zobligowany do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma i badania dokumentów na okoliczności podnoszone w apelacji obrończyni A. P. (1) mógł tę okoliczność ustalić na podstawie dowodów z dokumentów i osobowych a i strony nie widziały podstaw do wnioskowania o powołanie biegłego celem wyjaśnienia podnoszonych obecnie niezasadnych, jak wskazano, wątpliwości. Stąd zarzut obrazy art.193§1 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. w zw. z art.9§1 k.p.k. w zw. z art.366 k.p.k. podniesiony w tej apelacji był niezasadny.

W tej samej apelacji zawarty jest zarzut obrazy art. 399 k.p.k. poprzez nie uprzedzenie o możliwości zakwalifikowania czynów z art. 229§1 k.k. i z art. 229§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. opisanych w punktach VI- VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, jako wyczerpujących dyspozycję art. 13§1 k.k. w zw. z art.229§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. chodzi, więc o §1 art.399 k.p.k. Wobec katagorycznej treści wymienionego przepisu zmiana formy stadialnej wymagała zasygnalizowania stronom, czego Sąd nie uczynił. Jednak dla skuteczności twierdzenia o uchybieniu procesowym konieczne jest wykazanie jego możliwego wpływu na treść wyroku (art.438 pkt 2 k.p.k.), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Obrończyni ma rację podnosząc, że obowiązek uprzedzenia o możliwości dokonania innej niż oferowana w akcie oskarżenia oceny prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu jest elementem lojalności procesowej Sądu i służy uniknięciu sytuacji zaskakiwania stron rozstrzygnięciami w tym przedmiocie. Brak uprzedzenia może ograniczyć prowadzenie argumentacji służącej wykazywaniu niezasadności takiej zmienionej oceny a w odniesieniu do oskarżonego dodatkowo ma znaczenie gwarancyjne dla realizacji prawa do obrony. Jak więc widać trudno konstruować jakąś ogólną zasadę w myśl której brak uprzedzenia o rozważaniu przez sąd zakwalifikowania czynu z innego przepisu materialnoprawnego zawsze stanowi obrazę art.399§1k.p.k. mogącą istotnie oddziaływać na treść orzeczenia. W każdym wypadku uchybienie to musi być odnoszone do okoliczności konkretnej sytuacji, w jakiej nastąpiło i gwarancji realizacji interesu procesowego strony, której zapewnieniu przepis służy, a co do oskarżonego w szczególności prawa do obrony (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 18.12.2008r., II KK 157/08, OSNwSK 2008r., z.1, poz.2669, z 7.02.2002r., V KKN 185/99, OSNKW 2002r., z.5-6, poz.45).

Oskarżony A. P. (1) deklarując nie przyznawanie się do zarzutów łapownictwa czynnego wyjaśniał, że przekazywał J. W. pieniądze przeznaczone dla celników by zapewnić ich przychylną, szybką kontrolę a J. W. przekonywał go, że pieniądze te im wręczał, co budziło wątpliwości A. P. (1) (k.687, 722-723v, 745, 750, 751, t.112) . Przy tak ujętej linii obrony (por. też apelację str.3 i 5) kwestia uprzedzenia o możliwości przyjęcia łagodniejszej kwalifikacji - usiłowania łapownictwa czynnego zamiast jego dokonania, będąca konsekwencją oceny wiarygodności wyjaśnień J. W. i celników co do przekazania im pieniędzy, rysowała się dla oskarżonego i jego obrończyni dość jasno i nie miała istotnego znaczenia dla sposobu obrony. Zatem brak tego uprzedzenia nie mógł istotnie wpłynąć na treść zaskarżonego wyroku. Takiego możliwego oddziaływanie nie wskazuje też obrończyni (apelacja - zarzut V i str.15). Stąd stwierdzenie omówionego uchybienia nie prowadziło do postulowanego przez skarżącą rezultatu.

Z przytoczonych wyżej względów do obrazy przepisów postępowania podnoszonych w apelacjach nie doszło albo naruszenie nie mogło wpłynąć na treść zaskarżonego wyroku.

Na rozprawie odwoławczej obrońcy M. Ł. (1), A. B. (1) i R. K. (1) podnieśli zarzuty przedawnienia karalności przestępstw przypisanych tym oskarżonym, które w odniesieniu do przestępstw skarbowych były zasadne.

Konieczność całościowej oceny trafności wyroku zapadłego wobec A. P. (1) wywołana jego apelacją prowadziła do stwierdzenia przedawnienia czynu przypisanego w punkcie VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

II. Wszystkie środki odwoławcze kwestionują ocenę poszczególnych dowodów wskazując na jej dowolność.

Wielokrotnie artykułowany jest w orzecznictwie trafny pogląd, że przekonanie sądu I instancji o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów korzysta z ochrony art.7 k.p.k. i jako takie uchyla się od ingerencji sądu odwoławczego wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy i jest wyrazem rozważenia, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.12.1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47).

Tak jest niniejszej sprawie. Nawet, jeśli nie w pełni przedstawiona w pisemnych motywach, (co jest zrozumiałe z racji obszerności materiału dowodowego i ze względu na potrzebę przejrzystości uzasadnienia) to ocena ta mieści się w granicach sędziowskiego przekonania wywiedzionego z bezpośredniego kontaktu ze źródłem dowodowym i nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym i współczesną wiedzą.

Ogólnie trafne są wywiedzione z orzecznictwa uwagi Sądu I instancji (uzasadnienie str.304-305) dotyczące wskazań celowościowych wymagających szczególnej skrupulatności i ostrożności przy ocenie pomawiających wyjaśnień współoskarżonego.

II.1. Prokurator zarzuca w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych, którego źródłem jest zasadniczo dowolność w ocenie dowodów a w szczególności wyjaśnień J. W. dotyczących wręczania korzyści majątkowych funkcjonariuszom celnym.

Sąd okręgowy szczegółowo analizuje relacje oskarżonego J. W. (uzasadnienie str. 304-366) w kontekście cech jego osobowości, wewnętrznej spójności wyjaśnień, ich zbieżności z innymi dowodami, tak z dokumentów jak i osobowymi, dochodząc do mieszczącego się w granicach sędziowskiego swobodnego uznania wniosku o niewiarygodności wypowiedzi pomawiających celników o przyjmowanie pieniędzy w związku z dokonywanymi odprawami towarów sprowadzanych z Chin.

Oczywiście trafna jest cyt. w apelacji prokuratora teza Sądu Najwyższego zawarta w wyroku z dnia 5.10.2010r., III KK 370/09 (Biul. PK 2010r., z.10, poz.16) . Dotyczy ona jednak odmiennej od zaistniałej w niniejszej sprawie sytuacji a mianowicie niedopuszczalności stosowania zasady z art.5§2 k.p.k. do oceny dowodów. Tymczasem Sąd okręgowy weryfikując wyjaśnienia J. W. nie ma wątpliwości, co do wiarygodności poszczególnych odmiennych relacji i nie rozstrzyga ich wg. reguły in dubio pro reo, lecz m.in. z powodu tych rozbieżności uznaje, że w omawianej części dowód nie może być podstawą ustaleń. Natomiast z powołanego wyroku nie wynika, by Sąd orzekający merytorycznie był zobligowany do uznania jednej ze sprzecznych wersji wyjaśnień (zeznań) za wiarygodną.

Gospodarzem skargi zasadniczej jest oskarżyciel to on decyduje, w granicach prawa, kogo i o co chce oskarżyć. Rzeczą Sądu jest natomiast rozstrzygnąć, w ramach podmiotowych i przedmiotowych aktu oskarżenia o sprawstwie, winie oraz ewentualnej karze. Z faktu, że prokurator nie zdecydował się na oskarżenie określonych osób np., dlatego, że dowody w jego przekonaniu były niewystarczające nie można logicznie wyprowadzić wniosku o trafności lub nie skierowania aktu oskarżenia przeciwko innym ani o wiarygodności wyjaśnień pomawiających wszystkie te oskarżone i nieoskarżone osoby. Dlatego argumentacja Sądu odwołująca się do tych okoliczności nie przekonuje. Rację ma natomiast ten Sąd, gdy wskazuje, że dla oceny relacji J. W. pomawiających oskarżonych o popełnienie przestępstw korupcyjnych, ma znaczenie fakt, że twierdzenia o udziale w tym procederze W. F., J. K. (3), B. M. (2), czy R. B. zawarte w tych samych wyjaśnieniach okazały się nieprawdziwe. W sytuacji, gdy wedle wyjaśnień oskarżonego J. W. do wręczania korzyści majątkowych celnikom dochodziło pod nieobecność innych osób, to potrzeba weryfikacji tych wyjaśnień poprzez inne choćby pośrednie dowody jest tym bardziej zrozumiała i racjonalna, jako jeden z elementów

wszechstronnej analizy takiego pomówienia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 15.02.1985r., IV KK 25/85, OSNKW 1985, z.11-12, poz.103, wyrok tut. Sądu apelacyjnego z 19.09.2013r., II AKa 266/13, LEX nr 1375922).

Wbrew pogładowi prokuratora Sąd dokonując oceny oświadczenia dowodowego uwzględnia zarówno treść wypowiedzi jak i cechy źródła dowodowego takie jak np. osobowość, poziom rozwoju intelektualnego, tryb życia, wiek, stan zdrowia, zachowanie się podczas przesłuchania i szerzej- w postępowaniu, warunki czynienia spostrzeżeń. Oczywiście wymienione okoliczności muszą być rozważane w powiązaniu z innymi istotnymi dowodami i okolicznościami a ich wypadkową będzie stanowisko, co do wiarygodności określonego dowodu. Jedynie takie ujęcie odpowiada zasadzie swobodnej oceny dowodów i bezpośredniości (por. wyroki Sadu Najwyższego z 24.11.1975r., II KR 254/75, OSNKW 1976, z.2, poz.28, z 3.04.1978r., II KR 56/78, OSNKW 1978, z.4-5, poz.50, postanowienie Sądu Najwyższego z 4.04.2013r., V KK 20/13 LEX nr 1314493). Tak też kwestię tę ujmuje Sąd I instancji trafnie uznając, że zachowanie się J. W. w procesie, cechy jego charakteru, motywacja złożenia obciążających wyjaśnień, dotychczasowy tryb życia mają znaczenie dla oceny jego wyjaśnień i nie przeceniając wagi tych okoliczności. Można tylko na marginesie zwrócić uwagę, że wyjaśnienia, także pomawiające, są wiarygodnym lub nie dowodem a nie „informacją o faktach” (uzasadnienie str. 338) jak to niekiedy nietrafnie ujmuje się w orzecznictwie.

Co się tyczy stwierdzenia, że J. W. „ stał się też zakładnikiem własnych konfabulacji” (uzasadnienie str.360) podważanego w apelacji prokuratora to warto wskazać, że z treści pisemnych motywów jednoznacznie wynika cytowanie przez Sąd okręgowy w dłuższym fragmencie takiej właśnie opinii świadka W. F., (k.1066v, t.114), który zeznając posługiwał się słowem „konfabulacja” w jego potocznym, acz nieprawidłowym rozumieniu, jako synonimu kłamstwa. Natomiast Sąd I instancji nie ustalił, by J. W. wypełniał luki pamięciowe wytworami wyobraźni w przekonaniu o ich prawdziwości. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje, że Sąd Okręgowy powziął wątpliwości odnośnie odtwarzania spostrzeżeń przez J. W. i taka uzasadniona wątpliwość w świetle okoliczności sprawy, w szczególności opinii sadowo-psychiatrycznej, wyjaśnień tego oskarżonego i relacji osób, które miały z nim bezpośredni kontakt, nie występuje.

Analizując wyjaśnienia J. W. w powiązaniu z dokumentacją celną w odniesieniu do każdej odprawy w związku, z którą miało nastąpić wręczenie funkcjonariuszom celnym pieniędzy (uzasadnienie str.311-338) Sąd okręgowy wskazuje, że celnicy nie odstępowali od kontroli, nie przyspieszali jej a czasem odprawa trwała kilka dni, prowadzone były rewizje częściowe lub całkowite, inicjowano postępowania celne dotyczące sprawdzenia wartości celnej i taryfikacji, powoływano biegłych dla ustalenia rzeczywistej wartości towaru, czego następstwem były decyzje ustalające wyższą wartość celną i wyższe należności publicznoprawne, weryfikowane były świadectwa pochodzenia towarów.

Odnosząc się do tych argumentów poddających w wątpliwość twierdzenia J. W. o przekazywaniu pieniędzy celnikom za przyspieszanie odpraw, rezygnację z rewizji, pozytywny rezultat odprawy prokurator podnosi(apelacja str.13), że przyjmując pieniądze od oskarżonego byli oni zainteresowani stworzeniem dokumentacji obrazującej prawidłowo przeprowadzone odprawy i mogli ją dowolnie kształtować. Z pewnością każdy sprawca (poza wyjątkowymi sytuacjami) jest zainteresowany by jego przestępstwo nie wyszło na jaw. Sposób rozumowania przedstawiony przez prokuratora prowadzi do wniosku, że nienaganne udokumentowanie czynności urzędowych potwierdza zarzut sprzedajności. Nie jest jasne czy stwierdzone w tym względzie wadliwości także świadczą o prawdziwości, czy przeciwnie o fałszywości pomówienia o przyjęcie korzyści. Skarżący pomija jednak istotę rzeczy. Nie chodzi przecież o formalną poprawność dokumentacji poszczególnych odpraw towarów sprowadzanych przez J., ale o to, że mając możliwość zaaprobowania dokumentów dostarczanych przez importera i zawartych w nich danych funkcjonariusze zamiast „bezproblemowo” i szybko dopuszczać towary do obrotu dokonywali rewizji celnych, kwestionowali wartość towarów, żądali dostarczenia brakujących dokumentów, inicjowali postępowania celne, ujawniali nieprawidłowości. Nie postępowali jak osoby, które otrzymały pieniądze za sprawne odprawianie towarów a J. W., mimo, że nie uzyskiwał spodziewanych rezultatów nadal miałby przekazywać celnikom pieniądze.

Podobną argumentację prokurator zastosował w odniesieniu do stwierdzenia Sądu (uzasadnienie str. 348, 361) opartego na wyjaśnieniach A. P. (1), że J. W. nie zgadzał się by zobaczył jak faktycznie odbywają się odprawy i czy pieniądze są przekazywane celnikom. Takie zachowanie może być racjonalne zarówno w sytuacji przekazywania

korzyści majątkowych celnikom, jak i nieprawdziwego zapewnienia o tym A. P. (1). Przecież z chwilą zorientowania się, że żadne kwoty nie są wręczane funkcjonariuszom a odprawy przebiegają tak jak inne A. P. (1) z pewnością zaprzestałby przekazywania pieniędzy na ten cel. Natomiast ewentualne porozumienie z celnikami mogło obejmować zachowanie dyskrecji, poufności, choć przecież J. W. opowiadał współnikowi o wręczaniu korzyści celnikom bez wdawania się w szczegóły i wskazywania, o których funkcjonariuszy chodzi. A. P. (1) był zapewne zainteresowany zmniejszeniem kosztów odpraw towarów, jednak przy założeniu korumpowania celników nie było wcale oczywiste, że będą oni na analogicznych do przedstawionych przez J. W. zasadach współpracować z nieznanym sobie A. P. (1) i czy mógłby on odprawiać towary we W. skoro jego firma miała siedzibę w W.. Istotne jest, że obserwując zachowanie J. W., jego wypowiedzi, szybkość odpraw, oskarżony ten nabrał wątpliwości, czy pieniądze, które przekazywał rzeczywiście trafiają do celników.

Już wyżej wskazano na wadliwość argumentacji Sądu odwołującej się do tego czy jakąś osobę oskarżono, czy nie o popełnienie przestępstwa. Ważne jest to, co również stwierdza Sąd okręgowy (uzasadnienie str.336), a mianowicie brak dowodów potwierdzających udział w korupcyjnym procederze funkcjonariuszy zajmujących stanowiska dyspozytorów i decydujących o tym, którzy celnicy dokonają odprawy celnej konkretnej dostawy określających zakres rewizji oraz weryfikacji wartości celnej oraz dowodów wskazujących na zaangażowanie w ten proceder wszystkich celników prowadzących odprawy towarów importowanych przez J.. Powodowało to, że z wyjaśnień J. W. wynikało, że sprawne i niezakłócone dopuszczenie towaru do obrotu zależne było od przypadku, co przeczy z kolei jego twierdzeniom o istnieniu „układu” gwarantującego szybkie „bezproblemowe” odprawy. Sąd I instancji mógł uznać to za jedną z okoliczności podważających prawdziwość omawianej części wyjaśnień J. W..

Co się tyczy udziału kierownika oddziału celnego J. K. (3) w przyjmowaniu korzyści majątkowych (uzasadnienie, str. 336, 338) to, na co już wskazywano, nie chodzi o nie postawienie mu takiego zarzutu, ale o brak dostatecznych dowodów sprzedajności tego funkcjonariusza i konsekwencje tego faktu dla oceny wyjaśnień J. W.. Sąd I instancji w żadnym razie nie podważa suwerennego stanowiska prokuratora, co do istnienia podstaw dowodowych do oskarżenia świadka J. K. (3) jak to błędnie sądzi skarżący.

Prokurator odwołuje się do zeznań J. S. (4) (k.1335, t.115) podającego, że „J. W. również wspominał, że dochodziło na (...) (siedziba oddziału celnego - przyp. SA) do nielegalnego procederu przeprowadzania odpraw, tzn. tak pobieżnie, że kierownictwo otrzymywało od niego jakieś gratyfikacje wymieniał naczelnika K. i zastępcę – była to kobieta.” Sąd okręgowy nie pominął tej relacji (uzasadnienie, str.284-285, 357-358) jak to błędnie podnosi prokurator (apelacja, str.14), lecz wskazując na jej rozbieżność z tym, co wyjaśnił J. W., sprzeczność z dokumentami, okoliczności przekazania informacji nadal przecież pochodzących z tego samego źródła uznał, że dowód ten, choć wiarygodny to potwierdza tylko, że takie słowa wtedy padły a nie ich prawdziwość, co nie jest wystarczające do pozytywnej weryfikacji omawianej części relacji J. W..

Sąd I instancji, jako jeden z argumentów podważających wiarygodność wyjaśnień J. W. o wręczaniu korzyści celnikom wskazuje (uzasadnienie str.338-340), że oskarżony wg. jego relacji zwrócił się do B. R. i E. S., które pracowały wtedy w innym oddziale celnym (przy ul. (...)) niż właściwy do odprawiania towarów importowanych przez firmę (...) oskarżonego (przy ul. (...)) stąd zakres ich obowiązków nie był związany z tymi odprawami. Nie chodzi, więc o kompletną wiedzę oskarżonego o schemacie organizacyjnym Urzędu Celnego we W. (apelacja str.15), której J. W. nie musiał mieć, ale o całkiem podstawowe wiadomości o tym, który oddział celny odprawia towary takie jak sprowadzał oskarżony zajmujący się przecież tym zawodowo i mający wcześniej kontakty z urzędem celnym, i wiedzę o tym, czym zajmują się celniczki, które znał. Przecież po porozumieniu się z A. P. (1) J. W. zgłaszał towary importowane do odpraw i nie widać, by miał jakieś problemy z rozeznaniem gdzie się udać, jak przebiega procedura celna ani, by ktoś go w tym względzie instruował.

Rację ma prokurator, że J. W. nie musiał wiedzieć, w jaki sposób osoby, do których się zwrócił, gdyż je znał, zapewnią mu sprawne i „bezproblemowe” odprawianie towarów nawet, jeśli formalnie leżało to poza ich kompetencjami. Tyle tylko, że Sąd okręgowy podnosi (uzasadnienie, str. 338-339), że ujawnione na rozprawie okoliczności nie potwierdziły, by oskarżone się o to zwracały, czy wpływały (podobnie jak D. W.) na przebieg odpraw. Same zaś odprawy, co

wskazywano, nie przebiegały tak jak oczekiwał oskarżony - szybko i bez kwestionowania składanych dokumentów, i ich treści.

Mając na uwadze zbieżne wyjaśnienia J. W. (k.712-713, t. IV wyjaśnień) i obserwującego te zdarzenia M. Ł. (1) (k. 266, t. II P., (...) t. XIV J., 806 t.112, 850v t. 114) Sąd I instancji ustalił (uzasadnienie, str. 361), że niektórzy celnicy spożywali alkohol z J. W. podczas odpraw towarów importowanych przez J.. Z pewnością takie nieetyczne zachowanie funkcjonariuszy rażąco uchybia obowiązkom pracowniczym, podobnie nie można aprobować przewożenia celników na miejsce czynności służbowych przez importera. Te fraternalistyczne relacje z częścią celników mogły służyć uzyskaniu ich przychylności skąd nie wynika, że celnicy J. C. (2) i J. S. (1), (bo ich wymieniał J. W.) przyjmowali korzyści majątkowe. Obaj oni podczas odpraw towarów zgłaszanych przez J. stwierdzali nieprawidłowości żądając uzupełnienia dokumentacji (J. C. (2)- odprawy 12, 13, 18, 21, 34, 37, 38, J. S. (1) odprawy 4, 36), ujawniali nie wymienione w dokumencie (...) towary (J. S. (1)- odprawa 27, J. C. (1)- odprawa 34), co poddaje w wątpliwość, czy budzące oburzenie spożywanie z J. W. alkoholu podczas służby potwierdza relację tego oskarżonego o przyjmowaniu przez nich pieniędzy za sprawne, „bezproblemowe” odprawianie zgłaszanych towarów.

Sąd odwoławczy nie podziela przekonania prokuratora odwołującego się do doświadczenia życiowego, że żaden przeciętny człowiek nie awanturuje się w postępowaniu przed urzędem celnym, czy skarbowym (apelacja str. 16). Prokurator dobrze też wie, że J. W., niezależnie od nieostrości tego wyrażenia, trudno uznać za „przeciętnego człowieka” i co za tym idzie odnosić jego zachowania do poczynań takich ludzi w analogicznej sytuacji ponieważ „przeciętni” ludzie nie zajmują oszustwami celnymi i podatkowymi na szeroką skalę. Jeśli więc J. W. krzyczał na celników, ponaglał ich, zapowiadał, że stracą pracę, gdy stwierdzali nieprawidłowości lub odprawa się opóźniała to nie można powyższego traktować, jako potwierdzenia wręczania im korzyści majątkowych.

Sąd okręgowy bez przekraczania art.7 k.p.k. ocenił wiarygodność relacji M. Ł. (1), Ł. P. i P. S. oraz ich konsekwencje dla weryfikacji wyjaśnień J. W. (uzasadnienie str. 293-294, 358-361) . Odmiennie twierdzenia apelacji prokuratora nie mogły być uwzględnione.

Żadna z wymienionych osób nie widziała przekazywania przez J. W. korzyści majątkowych celnikom, mówią natomiast o okolicznościach, które zdaniem prokuratora potwierdzają takie wyjaśnienia oskarżonego.

P. S. (k. 4516-4519, t. XXIII J.), obecny przy dwóch odprawach przedstawiciel handlowy w firmie (...) wożący pieniądze na pokrycie kosztów odpraw J. W., zeznał, że oskarżony ten „ miał układ w Urzędzie Celnym we W.”. Świadek w kolejnym zdaniu (k.4518, t. XXIII J.) mówi, iż J. W. sam mu się tym chwalił, że kiedyś oclił transport futer, jako balony. P. S. nie podaje innych źródeł swojej wiedzy ani nie przybliża, na czym ów „układ” polegał. Z treści zeznań wynika, że „układ w urzędzie celnym” to wniosek świadka z cyt. wypowiedzi J. W. a nie, stwierdzenie usłyszane od tego oskarżonego. Nie wiadomo też czy oclenie futer, jako balonów, pozostające poza granicami aktu oskarżenia, było możliwe dzięki korupcji celników, czy wprowadzeniu ich w błąd. Stanowisko Sądu okręgowego, co do przydatności powyższego dowodu do weryfikacji wyjaśnień J. W. jest więc trafne.

Pracownik firmy (...) od listopada 2003r. do lutego 2004r., zgłaszający towary do odpraw celnych Ł. P. zeznaje (k.3838, t. XX J.), że sposób pobierania próbek towarów przez celników był różny: niekiedy celnik polecał pracownikom J. pobieranie próbek wg. listy i odchodził, niekiedy był obecny przez cały czas pobierania próbek lub tylko przez pewien okres, niekiedy sam pobierał próbki. Celnicy, co do których, brak jest jakichkolwiek dowodów przyjmowania korzyści: M. K. (k.1343v, t. 115), K. S. (k.1345, t. 115) mówią o wypadkach wykonywania czynności „technicznych” związanych z pobieraniem próbek towarów przez pracowników importera. Z kolei np. B. N. zeznaje (k. 1373v, t.115), że sama pobierała próbki. Tak, więc z zeznań Ł. P. nie wynika odmienny od innych importerów sposób traktowania firmy (...) przez celników podczas pobierania próbek, co podnosi prokurator sugerując powiązanie tej okoliczności z przyjmowaniem korzyści, a tylko różny stosunek poszczególnych celników do obowiązków.

Świadek ten w jednym zdaniu w postępowaniu przygotowawczym (k.3838, t. XX J.) mówi, że na jego stwierdzenie o sprawnym przebiegu odpraw J. W. odpowiedział, że „ celnicy wiedzą, za co pracują” i słów tych nie pamiętał na rozprawie (k.1122, t. 114). Ta niejednoznaczna, ogólnikowa wypowiedź pozwoliła Ł. P. i na przypuszczenie, że J. W.

wręcza celnikom łapówki i dlatego odprawy nie trwają długo, które na rozprawie (k. 1122v, t. 114) uznaje za niczym nie poparte. Jednocześnie świadek ten zeznaje, (k.3838, t. XX J.), że oskarżony „ciągle mówił, że wszystko może załatwić, że wszędzie ma znajomości w urzędach, policji”, co koresponduje z cyt. przez Sąd okręgowy (uzasadnienie str. 359-360) wypowiedziami W. F. i P. D. charakteryzującymi J. W., jako mitomana, kreującego się na osobę wpływową, mającą nieograniczone możliwości. Sąd I instancji nie uchylając regułom poprawnego rozumowania i doświadczeniu życiowemu mógł zakwestionować możliwość uznania, że cyt. wypowiedź świadka wspiera twierdzenia J. W. o wręczaniu celnikom pieniędzy skoro była mało precyzyjna, sam świadek miał wątpliwości, co do prawidłowego jej odczytania, pochodziła z tego samego, skłonnoego do fantazjowania, źródła dowodowego, którego prawdziwość miała weryfikować.

M. Ł. (1) istotnie wyjaśnia (k246-248, 264-266 t. II, P., k.3261, t. XVII, J.), że początkowo odprawy (około 10) towarów zgłoszonych przez J. odbywały się dłużej, były skrupulatne a potem krócej, co tłumaczy tym, że firma uzyskała możliwość odprawiania towarów w siedzibie w trybie uproszczonym. W innym miejscu M. Ł. (1) mówi, (k.3261, t. XVII, J., k. 849v, t. 113), że wszystko zależało od asortymentu towaru i „humoru celnika”. Dodatkowo, przecież wg. J. W. korupcyjne porozumienie funkcjonowało od pierwszych odpraw realizowanych przez J. dla A. P. (1), tak to ujmując także akt oskarżenia. W takim razie i te skrupulatne, trwające 1-3 dni, początkowe odprawy, w których uczestniczył M. Ł. (1) miały miejsce w czasie funkcjonowania korupcyjnego układu opisanego w wyjaśnieniach J. W.. Nie wydaje się, zatem, by A. P. (1) uważał, że wręczanie łapówek było powodem skrócenia czasu trwania odpraw a różny ich czas dowodził prawdziwości wyjaśnień J. W., jak uznaje prokurator (apelacja, str.17).

M. Ł. (1) opisując szczegółowo odprawę wanierek dziecięcych, które okazały się być wannami mówi (k.246, t. II, P.), że J. W. z celnikiem wysłali go do sklepu po takie waniereki by były próbkami a następnego dnia oskarżony powiedział mu, że celnikom zapłacił 1500 zł z 5000zł, które dostał od A. P. (1) na ten cel. Odprawa ta, jak się zdaje, znalazła się poza zakresem aktu oskarżenia, nie mówi o niej J. W., sama zaś relacja M. Ł. (1) jest podobnie jak wyżej odtworzeniem wypowiedzi pochodzącej ze źródła, którego prawdziwość budzi poważne zastrzeżenia z racji cech osobowości, trybu życia, zachowania w innych postępowaniach karnych.

Ten sam oskarżony wyjaśnia (k. 249, 251, t. II, P.), że podczas odpraw zdarzały się sytuacje brania przez celników, jako próbek konkretnych rozmiarów towarów a także dla siebie towarów nieujętych w dokumentacji, jako pobrane próbki. Domaganie się przez celników dla siebie niektórych z odprawianych przedmiotów jest z pewnością naganne, dowodzi ich samowoli w sytuacji znacznego uzależnienia importera zainteresowanego sprawną odprawą od funkcjonariusza stwarzającą sposobność do nadużycia władzy i może stanowić przestępstwo. Nie musi jednak potwierdzać istnienia korupcyjnego porozumienia z celnikami, o którym wyjaśnia J. W., obejmującego przekazywanie pieniędzy za szybkie, „bezproblemowe” odprawy. Nieuczciwi celnicy nie zindywidualizowani przez M. Ł. (1) mogli zabierać dla siebie pojedyncze egzemplarze odprawianych towarów niezależnie od tego czy prawdą jest istnienie układu korupcyjnego opisywanego przez J. W..

W innym miejscu (k.2624, t. XIV, J.) M. Ł. (1) wyjaśnia, że po dwudniowej odprawie celnej J. W. powiedział mu, że „załatwienie sprawy” kosztowało go 1500zł, oskarżony nie wiedział jednak czy chodziło o koszty załadunku, rozładunku, czy pozytywne zakończenie odprawy.

M. Ł. (1) rzeczywiście wyjaśnia o wypadkach niezgodności towarów dostarczonych ze specyfikacją jednak tę niezgodność, o czym prokurator nie pisze, stwierdzali celnicy dokonujący odprawy (k.246-247, t. II, P.), co przeczy (wyjąwszy sytuację dotyczącą wanierek opisaną wyżej) przyjmowaniu przez nich korzyści majątkowych a nie ją potwierdza. M. Ł. (1) nie mówi (tamże), by w przy ujawnieniu przez celnika koszulek z zastrzeżonymi znakami towarowymi doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości, które mogłyby potwierdzać przyjmowanie korzyści majątkowych. Jak ustala Sąd (uzasadnienie, str.80-81, 332-333), co nie jest kwestionowane, odzież tą odnalazł podczas pobierania próbek M. Ł., została ona zatrzymana, firma (...) zawarła ugodę z zainteresowanym podmiotem, który następnie nie zgłaszał roszczeń z tytułu naruszenia jego praw. Przebieg tej odprawy potwierdza więc a nie zaprzecza ustaleniom sądu.

Prokurator podnosi, że Sąd okręgowy pominął, że J. W. nie miał powodów oszukiwać osób, z którymi współpracował. Z relacji tego oskarżonego oraz M. Ł. (1) i Ł. P. wynika, że ci ostatni wykonując polecenia J. W. zgłaszali towary do odprawy, byli obecni podczas odpraw, wykonywali wtedy czynności techniczne (rozładunek, wyszukiwanie próbek itp.) sygnalizowali oskarżonemu pojawiające się wówczas problemy, lecz nie uczestniczyli w korumpowaniu celników. J. W. nie miał, zatem powodu by osobom tym mówić, że wręcza funkcjonariuszom pieniądze za sprawne czy „bezproblemowe” odprawianie towarów, jeśli miało to miejsce, ponieważ informowanie większej niż konieczna liczby osób, w szczególności tych, którzy nie byli weń zaangażowani, zwiększało ryzyko ujawnienia przestępczego procederu. Mógł natomiast sądzić, że niczym nie ryzykuje okłamując w omawianej kwestii Ł. P. i M. Ł. (1). Sąd I instancji trafnie wskazuje (uzasadnienie str.359-360) na cechy osobowości J. W. skłonnego do zmyślania, fantazjowania, przedstawiającego siebie, jako osobę wpływową, ustosunkowaną, mogącą wszystko „załatwić”, które tłumaczą powody mówienia M. Ł. (1), czy sugerowania Ł. P., że wręczał celnikom pieniądze.

Sąd okręgowy wylicza (uzasadnienie str. 339-345) niespójności, niekonsekwencje i wewnętrzne sprzeczności w wyjaśnieniach J. W., których nie potrafił on przekonująco wytłumaczyć, a dotyczące zaangażowania w odprawy tylko celników uczestniczących w układzie korupcyjnym, momentu przekazywania pieniędzy, ilości łapówek, powodów wręczania korzyści majątkowych, początku i okoliczności zawarcia korupcyjnego porozumienia z celnikami, możliwości realnego wpływu niektórych celników uczestniczących w tym porozumieniu na oczekiwany przez oskarżonego przebieg odpraw. Trudno tłumaczyć upływem czasu, czy drobnymi rozbieżnościami wewnętrznie sprzeczne wyjaśnienia J. W. odnośnie początku „współpracy” z celnikami. Najpierw (k. 14-16, t. I, wyjaśnienia) oskarżony ten mówi, że nawiązał kontakt z D. W., który poinstruował go o sposobie zorganizowania całego procederu i powiedział mu, z kim ma nawiązać kontakt wskazując m.in. na E. S., B. R., z którymi się spotkał. Po 17 dniach od tych wyjaśnień oskarżony równie szczegółowo wskazał (k.154-156, t. I, wyjaśnienia), że najpierw skontaktował się z B. R., która umówiła go z E. S. i one powiedziały mu jak funkcjonuje proceder i skierowały do D. W.. Widać więc rażącą rozbieżność między prezentowanymi równie szczegółowo wersjami, której oskarżony nie potrafił logicznie wytłumaczyć (por. uzasadnienie str.339).

Sąd analizuje również (uzasadnienie str.306-307, 309-311) czas, okoliczności, motywy złożenia pomawiających relacji dochodząc do racjonalnego wniosku, że one również przemawiają przeciwko wiarygodności tego dowodu. Rezygnując z powtarzania tych przekonujących argumentów należy zauważyć, że skarżący nie podejmuje próby wykazania nietrafności rozumowania Sądu i poprzestaje na wyrażeniu przeciwnego poglądu, co nie prowadzi do oczekiwanych przez apelującego rezultatów.

Jeszcze raz należy przypomnieć, co pomija prokurator, że celnicy nie odstępowali od kontroli, nie przyspieszali jej a czasem odprawa trwała kilka dni, zawiadamiana była grupa koordynacyjna niekiedy uczestnicząca w odprawie, prowadzone były rewizje częściowe lub całkowite, wzywano importera do usunięcia braków dokumentacyjnych, inicjowano postępowania celne dotyczące sprawdzenia wartości celnej i taryfikacji, powoływano biegłych dla ustalenia rzeczywistej wartości towaru, czego następstwem były decyzje ustalające wyższą wartość celną i wyższe należności publicznoprawne, weryfikowane były świadectwa pochodzenia towarów. Decyzje o wyznaczeniu konkretnych funkcjonariuszy do odpraw zgłaszanych przez J. i zakresie tej kontroli podejmowali dyspozytorzy, co do których brak jest dowodów udziału w korupcji. W korupcyjnym porozumieniu mieli uczestniczyć celnicy D. W., E. S., B. R.) niemający formalnego wpływu na przebieg odpraw i nie wykazano by rzeczywiście na nie oddziaływali. Odpraw dokonywali celnicy uczestniczący wg. J. W. w przyjmowaniu korzyści majątkowych, jak i ich nieprzyjmujący (M. S. (1), A. Ł. (1), M. K., K. S., B. N., A. Ł. (2), M. K., M. L., M. P.) a niekiedy jedni i drudzy stwierdzali nieprawidłowości w postaci braku części towaru, ujawnieniu niezgłoszonego towaru z chronionymi znakami towarowymi, stwierdzeniu towaru niewymienionego w specyfikacji (A. Ł. (2)-odprawa (...), M. L.-odprawa (...), J. S. (1)- odprawa (...), E. J.-odprawa (...), K. S.- odprawa (...), J. C. (2)- odprawa (...)). Wszystkie te okoliczności poddają w wątpliwość istnienie korupcyjnego porozumienia, o którym wyjaśniał J. W..

W takich warunkach Sąd okręgowy trafnie uznał, że wewnętrznie niespójne, nielogiczne, niemające dostatecznego potwierdzenia w innych dowodach lub z nimi sprzeczne, pochodzące z budzącego wątpliwości źródła

zainteresowanego w korzystnym dla siebie zakończeniu procesu nie mogą być podstawą prawdziwych ustaleń odnośnie przyjmowania korzyści majątkowych przez celników a przeciwnie zarzuty apelacji prokuratora są niezasadne. Powyższa ocena czyni niezasadnym stanowisko prokuratora kwestionującego uznanie, że czyn oskarżonego A. P. (1) zakończył się w stadium usiłowania.

II.2 obrońcy J. W. i A. P. (1) kwestionują ustalenie Sądu I instancji o świadomości tych oskarżonych, że przedkładane podczas odpraw świadectwa pochodzenia towarów (...) warunkujące skorzystanie z preferencyjnych stawek celnych były sfałszowane (uzasadnienie str. 7-106, 383-392) i źródła tej wadliwości upatrują w dowolnej ocenie wyjaśnień J. W. i A. P. (1).

Jak była już o tym mowa wyżej (pkt I) Sąd Okręgowy mieszcząc się w granicach zasady swobodnej oceny dowodów mógł uznać za wiarygodne dokumenty pisma właściwego chińskiego organu administracji celnej stwierdzające podrobienie pieczęci lub podpisu na świadectwach pochodzenia towarów i wyprowadzić stąd wnioski o sfałszowaniu tych świadectw. Biuro K. ChRL, jako uprawniony organ dobrze przecież wiedziało, które ze świadectw wystawiało a które nie. Jest poza sporem, że dokumenty te A. P. (1) przekazywał J. W. w celu złożenia ich w Urzędzie Celnym we W., co ten czynił sam lub poprzez swoich pracowników. Sugestia, że J. W. podrabiał następnie świadectwa (apelacja obrońcy A. P., str.12) nie ma wsparcia w dowodach i jest nielogiczna, ponieważ J. W. nie miał powodu ani czasu, by podrabiać świadectwa, faktury i inne dokumenty i zastępować nimi oryginalne przekazane przez A. P. (1).

Najpierw J. W. wyjaśniał (k.14, 119, t. I, wyjaśnienia), że A. P. (1) informował go, że dostarczane dokumenty są oryginalne a o ich sfałszowaniu dowiedział się dopiero w urzędzie celnym. Sąd I instancji słusznie uznał te twierdzenia za nieprawdziwe (uzasadnienie str.390). Oskarżony nie miał przecież racjonalnego powodu, by w kolejnych wyjaśnieniach przyznawać niekorzystną dla siebie okoliczność wskazującą na popełnienie przestępstwa z art.270§1 k.k., która została pośrednio potwierdzona przez pisma właściwego organu państwa korzystającego stwierdzające nieautentyczność części świadectw oraz wypadki dostarczania kserokopii świadectw, braku lub niezgodności pozostałych dokumentów. Zebrane dowody wskazywały na sfałszowanie części świadectw pochodzenia składanych przez firmę kierowaną przez oskarżonego, nie jednak nie mówiły o świadomości J. W., że posługuje się takimi właśnie podrobionymi dokumentami. Dopiero jego przyznanie pozwoliło na takie ustalenie. Jasne jest, że to samo osobowe źródło dowodowe, co do części okoliczności może mówić prawdę a co do części kłamać. Tak jest także w odniesieniu do J. W.. Sąd okręgowy bez uszczerbku dla zasady swobodnej oceny dowodów mógł uznać za prawdziwe wyjaśnienia tego oskarżonego odnośnie udziału A. P. (1) w oszustwie skarbowym, łapownictwie czynnym i posługiwaniu się podrobionymi dokumentami a odmówić tej cechy wyjaśnieniom dotyczącym przyjmowania korzyści majątkowych przez celników.

J. W. istotnie mówił (k.598-599, t. III, k.749, t. IV, k.909, t. V, wyjaśnienia), czemu Sąd dał wiarę, że podczas wizyty w domu A. P. (1) widział świadectwa pochodzenia i chińskie pieczęcie i został poinformowany, że A. P. (1) wytwarza świadectwa na otrzymanych z Chin blankietach i podczas odpraw posługiwał się po części świadectwami autentycznymi a po części podrobionymi. Oskarżony nie pamięta, kiedy dokładnie miała miejsce ta wizyta w lutym czy marcu 2004, z pewnością po odprawie nr (...) z 31.01.2004r. (por. k.598, t. III, wyjaśnienia). Z cyt. wyjaśnień nie wynika, że wtedy J. W. dowiedział się o podrabianiu części świadectw (...), jak to twierdzi obrońcy tego oskarżonego, a tylko, że wówczas dowiedział się, kto i gdzie to robi. Wbrew twierdzeniu obrońcy A. P. (1) J. W. nie wycofał się z tych wyjaśnień (k.602, t.111, k.616v, t.112).

Twierdzeniu oskarżonego (k.153, t. I, wyjaśnienia), że dopiero od początku marca 2004r. wiedział o fałszywych dokumentach przeczą jego wyjaśnienia, w których wskazuje, że A. P. (1) przy nawiązywaniu współpracy mówił o łapówkach nie tylko za przyspieszenie odpraw, ale i za nieprawidłowości w dokumentach (k.154., t. I, k.908, t. V, wyjaśnienia). Już więc wtedy wiedział, że część dokumentów, które otrzyma od A. P. (1) będzie fałszywa i aprobował to. Powyższe ustalenie Sądu potwierdza inny fragment wyjaśnień J. W., w których podaje (k.676-677, t. IV, wyjaśnienia), że Ł. P. od początku pracy w J., a więc od listopada 2003r. (k.3837, t. XX, J.), wiedział, iż dokumenty są fałszywe, ponieważ dowiedział się tego od niego i J. W. wyraźnie wskazywał świadkowi takie sfałszowane dokumenty. Wówczas przecież, w połowie listopada 2003r. (por. k. 625, t. IV, wyjaśnienia), rozpoczęła się wspólna działalność oskarżonych.

Innym razem (odprawa 14 z 18.12.2003r.) J. W., jak mówi (k.162, t. 1, wyjaśnienia) odebrał świadectwo pochodzenia, dlatego, że było sfałszowane. Dowodzi to istniejącej u J. W. od początku współdziałania z A. P. (1) świadomości posługiwania się podczas odpraw podrobionymi dokumentami, co trafnie ustalił Sąd okręgowy.

Odwołując się do podanych przez J. W. powodów planowanego wyjazdu do Chin (k.625-626, t. IV, wyjaśnienia) obrończyni A. P. (1) wywodzi, że faktycznie J. W. nie wiedział czy dokumenty przedkładane do odpraw były podrobione skoro chciał wyjaśniać kwestię ich legalności. Zakładając, że ten motyw jest prawdziwy trzeba zauważyć, że wtedy, gdy oskarżony chciał udać się do Chin wiedział o stwierdzeniu nieautentyczności świadectw w postępowaniach celnych w oparciu o informacje uprawnionego organu chińskiego. Powód planowanego wyjazdu nie obrazuje więc stanu świadomości J. W. w czasie wspólnej działalności z A. P. (1), ale potem, gdy prawdziwość niektórych świadectw była już kwestionowana. Skarżąca pomija też, co dalej wyjaśnia oskarżony, że zrezygnował z wyjazdu, ponieważ próby dotarcia do firm figurujących na fakturach mogłyby być zagrożeniem dla jego zdrowia lub życia. Okoliczność ta potwierdza wniosek Sądu o fałszywości przedkładanych świadectw (...). Natomiast J. W. wprost wyjaśnia, że A. P. (1) wiedział, że przekazywane świadectwa pochodzenia na (...) są podrobione, ponieważ sam je sporządzał na posiadanych blankietach dysponując pieczęciami właściwych chińskich podmiotów i już na początku wspólnej działalności uprzedzał J. W. o przekazywaniu nieprawidłowych dokumentów.

Sąd okręgowy mógł uznać, że zeznania pracownika agencji (...) (k.3745, t. XIX, J.) o dostarczaniu przez J. W. brakujących do dokonania odprawy dokumentów w ciągu jednego dnia pośrednio potwierdzają wyjaśnienia tego oskarżonego dotyczące podrabiania świadectw pochodzenia. Świadek istotnie nie mówi, czy to były faktury, specyfikacje towarów, świadectwa pochodzenia, rzecz jednak w szybkości ich przekazania, choć były wystawione przez chińskie podmioty. A. P. (1) mógł otrzymać oryginały wymienionych dokumentów od chińskich partnerów pocztą kurierską w ciągu siedmiu dni, jak wyjaśnia, tyle, że żądane dokumenty trafiały do urzędu celnego w ciągu jednego dnia jak mówi świadek. Powyższe jest zbieżne z wyjaśnieniami J. W. (k.117, t. I, wyjaśnienia), gdy podaje, że A. P. (1) dostarczał mu brakujące lub poprawione(!) dokumenty już następnego dnia, choć były wystawione przez podmioty z Chin lub inne azjatyckie.

Okoliczność, że w wypadku odpraw 19 i 20 część świadectw pochodzenia była oryginalna a część podrobiona (por. uzasadnienie str.71-73) wbrew stanowisku apelującej zawartym w uzupełnieniu apelacji nie podważa ustaleń Sądu I instancji. O wykorzystaniu części świadectw autentycznych i części fałszywych przecież mówił J. W. A. P. (1) (k.599, t. III, wyjaśnienia). Co się tyczy treści wezwań o usunięcie braków to w pierwszym wypadku chodziło o dostarczenie kontraktu z eksporterem, faktury zakupu towarów od chińskiego zbywcy i faktury dotyczącej opłat lotniskowych. W drugim zaś o wyjaśnienie rozbieżności między świadectwem pochodzenia a fakturą oraz o dostarczenie faktur dotyczących załadunku, wyładunku, przemieszczania oraz listów przewozowych (załącznik 4 teczek 19 i 20). Widać więc, że wezwania o których mowa, choć nie dotyczą dostarczenia świadectw pochodzenia, to nie podważają ustaleń Sądu okręgowego. Nie o tych sytuacjach mówił T. K., ponieważ wówczas agencja celna, w której pracował nie dokonywała już odpraw dla firmy (...).

Z wyjaśnień A. P. (1) (k.3661, t. XIX, J.) wynika, że w wypadku sprowadzania z Chin odzieży, bielizny i obuwia najistotniejsze było jak najszybsze znalezienie się jej na rynku polskim. Stąd ważne były sprawne odprawy towarów i dostarczenie bez opóźnień koniecznych dokumentów, w tym i świadectw pochodzenia warunkujących najkorzystniejsze stawki celne. Brak oryginału tego dokumentu w chwili przedstawienia towaru do odprawy oznaczał, zatem realne straty niezależnie od tego, że jego otrzymanie w Chinach nie nastęczało problemów i nie było kosztowne. Możliwość podrabiania takich dokumentów pozwalała odprawiać towary niezależnie od opóźnień lub zaniechań eksportera w ich przekazaniu.

Zeznania, które uprzednio, jako świadek złożył oskarżony J. W. nie mogły być ujawnione w tym postępowaniu i nie mogły być podstawą jakichkolwiek ustaleń. Odwoływanie się do nich przez obrończynię A. P. (1) nie może przynieść spodziewanego rezultatu.

Oczekiwanie od oskarżonego wykazywania swojej niewinności i wyprowadzanie negatywnych dla niego wniosków o podstawie faktycznej, gdy tego nie czyni nie może być aprobowane. Stąd nieuprawnione jest wnioskowanie o świadomości posługiwania się podrobionymi dokumentami z faktu niepodejmowania przez A. P. (1) starań o wykazanie prawdziwości świadectw (...) gdy były kwestionowane, czy wykazywania skąd te dokumenty uzyskał. Natomiast opisane wyżej okoliczności pozwalały na uznanie za niewiarygodne wyjaśnień A. P. (1), w których przeczył świadomości, że część przekazywanych J. W. świadectw pochodzenia jest podrobiona.

Z tych powodów Sąd okręgowy trafnie ocenił omawiane dowody i bez pomyłki ustalił, że oskarżeni J. W. i A. P. (1) od początku wspólnej działalności mieli świadomość, że część składanych przez nich świadectw pochodzenia jest podrobiona, a złożenie autentycznych świadectw na (...) było jednym z warunków skorzystania z uprzywilejowanych stawek celnych.

Rację ma natomiast obrońcy oskarżonego A. P. (1), gdy kwestionuje zawarte w zaskarżonym wyroku ustalenia dotyczące relacji między tym oskarżonym a J. W. i co za tym idzie formy przestępczego współdziałania (punkty I, II, III, IV i V części rozstrzygającej). Brak podstaw do uznania, że A. P. (1) sprawował jakiegoś rodzaju władztwo nad J. W. stwarzające mu możliwość nakładania na niego obowiązku podjęcia określonego zachowania a na J. W. wymuszało wykonanie polecenia obwarowanego możliwością negatywnych konsekwencji w wypadku odmowy. Jak wskazał Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 25 czerwca 2008 r., IV KK 39/08, OSNKW 2008, nr 9, poz. 73) „istota sprawstwa polecającego tkwi w tym, że jakkolwiek sprawca ten nie steruje zachowaniem bezpośredniego wykonawcy czynu zabronionego w trakcie jego realizacji, to w stanowczej formie poleca mu (nakazuje, obciąża go obowiązkiem, zleca) jego zrealizowanie, przy czym wykonawca tego czynu, pozostaje od polecającego w stosunku zależności, wynikającej z konkretnego, choćby niemającego formalnego charakteru, układu sytuacyjnego, który wywołuje między tymi osobami relacje o tej właśnie postaci. Chodzi, więc o rodzaj podporządkowania, podległości (nie tylko służbowej), czy szczególnego położenia osoby, wobec której sprawca kieruje polecenie, która to sytuacja powoduje, że wykonanie tego polecenia jawi się tej osobie, jako konieczność, z kolei z odmową wiąże ona negatywne skutki, jak np. utratę środków utrzymania, dachu nad głową, możliwości uczenia się, pracy, utratę zdrowia, wykonanie groźby.” Żadne takie okoliczności nie wynikają z zebranych dowodów, w szczególności z wyjaśnień J. W. i A. P. (1). Nie wskazuje ich też Sąd okręgowy, który przecież ustala, że oskarżeni wspólnie określali zasady współpracy a J. W. domagał się by to jego firma była importerem a przewoźnikiem (...) W. F., wskazywał, że częścią kosztów ponoszonych w całości przez A. P. (1) będą łapówki dla celników i określał ich wysokość i tak też porozumienie to było realizowane. Stąd w opisach czynów przypisanych oskarżonym w punktach I-V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (pkt I-IV części wstępnej) ustalenie o poleceniu użycia podrobionych dokumentów należało zastąpić ustaleniem o przekazaniu ich w celu użycia a z podstawy prawnej skazania oskarżonego A. P. (1) za te przestępstwa i przestępstwa skarbowe wyeliminować art.18§1 k.k. i art. 9§1 k.k.s.

II.3 Zarówno A. P. (1) (k.3467, t. XVIII, k. 3659-3661, 3665-3666, t. XIX, k. 4190, t. XXI, J.) jak i J. W. (k.152-154, t. I wyjaśnienia) w istocie zgodnie podają, że przedmiotem uzgodnienia było, że A. P. (1) będzie sprowadzał towary z Chin na firmę (...), przekazywał J. W. konieczne do odpraw dokumenty i pieniądze na należności publicznoprawne, prowizję J. W. i kwoty dla celników za sprawne, bezproblemowe odprawianie towarów, a J. W. będzie szybko odprawiał towary, uiszczal z otrzymanych na te cele pieniędzy przypadające podatki i cła i przekazywał korzyści majątkowe celnikom by zyskać ich przychyłność podczas odpraw. Różnice dotyczą tego, kto wystąpił z takimi propozycjami oraz czy A. P. (1) od początku informował J. W., iż będzie przekazywał także nieprawidłowe, bo podrobione dokumenty, że tak było trafnie ustalił Sąd I instancji.

Zważywszy, że jak wykazano A. P. (1) wiedział, iż przekazuje J. W. w celu przedłożenia urzędowi celnemu podczas odprawy, także podrobione świadectwa pochodzenia a J. W. z taką samą świadomością je przyjmował i przedkładał sam lub poprzez inne osoby to nie budzi wątpliwości, że porozumienie obejmowało wprowadzenie w błąd urzędu celnego, co do istnienia podstawy do zastosowania niższych stawek celnych i co za tym idzie narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Przeciwnie twierdzenia obrońcy A. P. (1) są niezasadne.

Już tylko z wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że J. W. od początku mówił mu o konieczności przekazania mu pieniędzy, jako łapówek dla celników, wskazywał konkretne kwoty, których potrzebuje na ten cel i A. P. (1) te pieniądze jemu w tym celu wręczał (k. 3467, t. XVIII, 3660-3661, 3665, t. XIX, J.). Podobnie wyjaśniał, co już wskazano, J. W. tyle tylko, że twierdził, iż to A. P. (1) wystąpił z inicjatywą przekazywania pieniędzy celnikom za sprawną i bezproblemową odprawę. Sąd I instancji miał w takiej sytuacji prawo dać wiarę cyt. twierdzeniom z postępowania przygotowawczego po części zbieżnym, (co do świadomości i woli wręczania korzyści majątkowych) z relacją J. W. nie znajdując powodu, dla którego A. P. (1) miałby przyznawać nieprawdziwie niekorzystne okoliczności. Oczywiście niezasadne w takiej sytuacji stanowisko obrończyni A. P. (1), że on tylko dopuszczał ewentualność, że przekazywane pieniądze trafiają, jako korzyści majątkowe do celników, lecz jej nie chciał.

Omawiane tu ustalenia wywiedzione z trafnie ocenionych dowodów są prawidłowe a przeciwnie twierdzenia obrończyni A. P. (1) niezasadne.

Niezasadny był zarzut apelacji obrończyni A. P. (1) kwestionującej przyjęcie usiłowania łapownictwa czynnego (por. uzasadnienie, str. 361-362, 370-372) w sytuacji przekazywania przez tego oskarżonego pieniędzy J. W. by wręczał je funkcjonariuszom celnym w celu zyskania ich przychylności podczas odpraw, gdy J. W. tego nie czynił. Skarżąca prezentując rozumienie wyrażenia „bezpośrednio zmierza” użytego w art.13§1 k.k. cytuje postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2007 r., V KK 265/06 (OSNKW 2007, z. 7-8, poz. 58), które Sąd apelacyjny w pełni podziela. Można dodać, że to „bezpośrednie zmierzanie” trzeba relacjonować do znamion czasownikowych konkretnego typu czynu zabronionego, na którego realizację nakierowane jest zachowanie sprawcy i którą to realizację poprzedza (por. wyrok tut. Sądu z 14.02.2013r. II AKa 4/13 OSAW 2014r., z.2, poz. 312). I tak jak w pochodzie przestępstwa dokonanie następuje zaraz po usiłowaniu, tak między usiłowaniem a przygotowaniem nie ma „pola pustego”. Stąd wskazuje się (por. A. Wąsek „Formy popełnienia przestępstwa w Kodeksie karnym z 1997r.” seria Nowe kodyfikacje karne, Warszawa 1998, str.20), że dla prawidłowego zidentyfikowania, czy chodzi o bezpośrednie zmierzanie do dokonania czynu zabronionego przydatne jest sięgnięcie do precyzyjnie określonych w art.16§1 k.k. granic przygotowania. Polega ono na podejmowaniu czynności mających stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu bezpośrednio zmierzającego do dokonania. Jako przykłady ustawa wskazuje na wejście w porozumienie, uzyskanie lub przysposobienie środków, zbieranie informacji, sporządzenie planu.

Widać więc dobrze, że przygotowanie do udzielania korzyści majątkowych celnikom by zyskać ich przychylność podczas odpraw polegało na uzgodnieniu przez J. W. i A. P. (1) tego faktu, ustaleniu kwot, tego kto będzie finansował przekazywanie korzyści majątkowych, w jaki sposób będzie przekazywał środki pieniężne a kto będzie je wręczał. Kolejne czynności A. P. (1) polegające na przekazywaniu J. W. pieniędzy nie tylko na należności publicznoprawne i prowizję, ale i z przeznaczeniem konkretnych kwot dla celników, aby sprawnie i bezproblemowo odprawiali towary wykraczało poza tworzenie warunków do podjęcia czynu bezpośrednio zmierzającego do dokonania łapownictwa czynnego i stanowiło już usiłowanie tego występku. Kolejnym zachowaniem wg. zamiaru A. P. (1) byłoby przecież wręczenie przez J. W. otrzymanych pieniędzy celnikom by przychylnie podchodzili do odpraw towarów zgłaszanych przez J.. A. P. (1) podjął wszystkie uzgodnione z J. W. czynności zmierzające do udzielenia korzyści majątkowych, co był jego zamiarem, a samo wręczenie pieniędzy funkcjonariuszom zależało od współdziałającego, których to czynności on nie podjął zatrzymując pieniądze dla siebie. Usiłowanie może przybrać postać zachowań oddalonych w czasie od dokonania, ale zmierzających do niego bezpośrednio a to bezpośrednio zmierzanie do dokonania, jako znamień usiłowania popełnienia czynu zabronionego, odnosi się do działania samego sprawcy i jego zachowania również wówczas, gdy uzyskanie zamierzonego skutku uzależnione jest od postępowania jeszcze innych osób (wyrok Sądu Najwyższego z 4.09.2007, III KK 322/06, OSNwSK 2007r., z.1, poz.1964). Nie budzi wątpliwości, że udzielenie korzyści majątkowej osobie pełniącej funkcję publiczną może nastąpić zarówno bezpośrednio jak i poprzez inną osobę (por. wyrok tut. Sądu z 29.10.2012r.II AKa 270/12 , LEX nr1238648). Nie jest też konieczne zindywidualizowanie osoby pełniącej funkcję publiczną dla której przeznaczona jest korzyść majątkowa, gdy było jasne, że chodzi o celników mogących wpłynąć na sprawne, niezakłócone dokonywanie odpraw towarów zgłaszanych przez J. a należących do A. P. (1). W realiach sprawy działanie podjęte przez A. P. (1) polegające na ustaleniu z J. W., że wręczy on celnikom przesłane pieniądze i następnie przekazanie tych pieniędzy było zdatne do osiągnięcia zamierzonego rezultatu – udzielenia

tym funkcjonariuszom korzyści majątkowych w związku z pełnieniem funkcji publicznej. Powodem, dla którego do realizacji tego celu nie doszło było wybranie pośrednika, który nie chciał tego zrobić, lecz zatrzymał pieniądze dla siebie, co może oddziaływać na ocenę stopnia społecznej szkodliwości, o czym będzie mowa w dalszej części.

II.4 Sąd okręgowy szeroko tłumaczy powody przypisania A. P. (1) przestępstwa skarbowego z art.90§1 i 2 k.k.s., art.86§1 k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw. z art.7§1 k.k.s. (punkt V części wstępnej, punkt VI części rozstrzygającej, uzasadnienie str.403-407) wykazując przekonująco z odwołaniem się nie tylko do wyjaśnień J. W., ale i A. P. (1), że w czasie, gdy ten ostatni przekazał J. W. dokumenty i pieniądze na zamknięcie tranzytów towarów objętych tymi tranzytami wtedy już nie było. Obrończyni poprzestaje na gołosłownym stwierdzeniu o wybiórczym potraktowaniu tych dowodów, co nie przekonuje o zasadności zarzutu.

II.5 Przekonujące są argumenty Sądu I instancji dotyczące przypisania oskarżonemu A. P. (1) występku z art.229§1 i 3k.k. dotyczącego odpraw tzw. (...) (punkt VIII części rozstrzygającej, punkt IX części wstępnej, uzasadnienie str.114-116, 372-377, zob. też str.108-111, 400-403). Odwołując się do zbieżnych zeznań P. L., R. P. (1) i J. K. (1) a i wyjaśnień A. P. (1) Sąd trafnie przedstawił sposób w jaki pieniądze i dokumenty dotyczące nie zamkniętych tranzytów towarów za notami (...), (...), (...) trafiały od właścicieli towarów do A. P. (1) i kolejno M. W. (1), T. N., R. P. (1), P. L. i celnika J. K. (1), który w zamian za tę korzyść majątkową próbował tranzyty zamknąć w systemie (...). Obrończyni nie podaje, dlaczego zgodne ze sobą relacje wymienionych osób są nie w pełni przekonujące, co nie może podważyć odmiennego uargumentowanego stanowiska Sadu okręgowego.

Skarżąca podważa ustalenie Sądu I instancji odwołującego się do twierdzeń samego oskarżonego (uzasadnienie str.372) o umyślnym działaniu A. P. (1) mającym formę zamiaru bezpośredniego. Rację ma jednak ten Sąd, gdy wskazuje, że zamknięcie otwartych tranzytów tych towarów z Niemiec do urzędu celnego przeznaczenia- I Oddziału Celnego we W. było możliwe tylko „dzięki układowi z celnikiem”(tamże). Przecież oskarżony zajmując się zawodowo sprowadzaniem towarów z krajów azjatyckich wiedział, że M. W. (1) czy T. N., którzy otrzymali od oskarżonego pieniądze i dokumenty nie mogli doprowadzić do zamknięcia procedury celnej związanej z tranzytem w sposób zgodny z prawem skoro nie dysponowali towarem objętym notami tranzytowymi, nie wiedzieli, co się z nim stało, gdzie się znajduje, kierowcy byli już zatrzymani(k.993, t.V, Paw - (...)) a rzecz cała miała się odbywać bez udziału firmy (...) wymienionej w dokumentach, jako importer i nabywca towaru. P. L. i R. P. (1) opisują, na czym polegała ich działalność wraz z T. N. i M. W. (1) dotycząca odpraw towarów z rynku azjatyckiego i przekazywania korzyści majątkowych celnikowi J. K. (1). Jeśli więc A. P. (1) wyjaśnia (k.3679, t.XIX, J.), że znał M. W. (1), jako osobę zajmującą się pośrednictwem „ przy cleniu towarów” i mógł wcześniej korzystać z jego usług to logicznym jest, że wiedział też, na czym polega przestępcza działalność tych osób. Tłumaczy to przyczyny zwrócenia się do znanego sobie wtedy od kilku miesięcy M. W. (1) o zamknięcie tranzytów z Niemiec. Przecież gdyby chodziło o zwyczajne zgłoszenie towarów, dopuszczenie ich do obrotu w kraju, czy kontynuowanie tranzytu to mogli to uczynić J. W., sam A. P. (1), czy wskazywani przez niego faktyczni właściciele bez potrzeby zwracania się do M. W. (1). Opisane okoliczności korespondują z wyjaśnieniami J. W. wskazującego (k.903-904, t. V, wyjaśnienia), że A. P. (1) powiedział mu o przekazaniu pieniędzy i dokumentów celnikowi J. K. (1) poprzez inną osobę za fikcyjne zamknięcie not tranzytowych, czego ten nie wykonał „do końca”. Wszystkie te okoliczności przekonują o trafności stanowiska Sądu okręgowego, że A. P. (1) przekazując pieniądze i dokumenty na zamknięcie otwartych tranzytów towarów z Niemiec do Polski chciał wręczenia przynajmniej części tej kwoty celnikowi w zamian za odnotowanie fikcyjnej odprawy towarów, co z pewnością naruszało obowiązki służbowe tego funkcjonariusza.

Nie wydaje się, by Sąd okręgowy pominął zwrócenie znacznej części pieniędzy po tym jak okazało się, że tranzyty nie zostały zamknięte skoro pisze o tym na stronie 115 uzasadnienia. Oddanie tych pieniędzy nastąpiło już po wręczeniu funkcjonariuszowi publicznemu korzyści majątkowej za wykonanie czynności naruszającej przepisy prawa, więc po dokonaniu przestępstwa kwalifikowanego łapownictwa czynnego i tylko dlatego, że celnik nie wypełnił zobowiązania.

II.6 Obrończyni oskarżonego M. Ł. (1) kwestionuje ocenę wyjaśnień tego oskarżonego oraz zeznań M. B. (1) w zakresie, w jakim odnoszą się do udziału tego pierwszego w zorganizowanej grupie przestępczej. Skarżąca wydaje się jednak pomijać, że zasadniczym dowodem prowadzącym do takich ustaleń były właśnie wyjaśnienia M. Ł. (1)

(por. uzasadnienie, str.117-159, 410-422), który przecząc świadomości uczestnictwa w zorganizowanej strukturze faktycznie przedstawiał okoliczności wskazujące na jej istnienie oraz swoje umyślne w niej zaangażowanie. Sąd odwoławczy nie podziela sugestii tej apelacji o sprzeczności w ocenie wyjaśnień M. Ł. (1). Istotnie, Sąd okręgowy pisze (uzasadnienie str.413), że w jego ocenie „wyjaśnienia M. Ł. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego okazały się wiarygodne” w innym zaś miejscu (str.419) uznaje za niewiarygodne przeczenia tego oskarżonego by uczestniczył w pozorowaniu odpraw towarów w tym i firmy (...) i przyjmuje, (str.421), że M. Ł. (1) miał świadomość swojego zaangażowania w działalność grupy przestępczej. W takiej sytuacji pierwsze z cyt. zdań mogło być mylące. Nie budzi jednak wątpliwości, że stwierdzenie o wiarygodności wyjaśnień M. Ł. (1) ze śledztwa odnosi się do zawartych tam informacji o udziale w przestępczej działalności A. B. (1) i R. P. (3), co wynika zamieszczenia go w części rozważań dotyczącej tej problematyki, gdy Sąd omawia psychologiczne aspekty wiarygodności wyjaśnień M. Ł. (1). Oskarżony ten konsekwentnie deklarował nie przyznawanie się do zarzucanych czynów (poza tym z art.191§2k.k.- k. 806, t. 112), choć treść jego relacji pozwalała na inną ocenę, zaś o braku świadomości uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej mówił dopiero na rozprawie (k.850, t. 113). Nie podważa więc go budzące zastrzeżenia obrończyni stwierdzenie o wiarygodności wyjaśnień M. Ł. (1) ze śledztwa.

Sąd okręgowy nie dał wiary (uzasadnienie, str.420) wyjaśnieniom R. K. (1), który przecież przeczył tylko sprawstwu i wbrew twierdzeniu obrończyni nie pomawiał M. Ł. (1). Sąd ten nie uznał też za prawdziwe wyjaśnień A. B. (1) (tamże) poza tą częścią (uzasadnienie, str.415), gdzie przyznawał przekazanie M. Ł. (1) dokumentów 8-10 odpraw i odbycie spotkania, w którym uczestniczyli M. Ł. (1), R. K. (1) i M. B. (1) a więc w zakresie, w jakim były zbieżne z wyjaśnieniami M. Ł. (1). Nie jest zrozumiałe podważanie wyjaśnień tych oskarżonych w apelacji obrończyni M. Ł. (1).

Apelująca wskazując na swoje wątpliwości odnośnie powodów zaangażowania w skontaktowanie R. K. (1) i A. B. (1) z M. Ł. (1) i przekazania dokumentów spółki (...), podważa ocenę zeznań M. B. (1). Sąd okręgowy słusznie uznał je za prawdziwe (uzasadnienie, str.297, 412-418) z powodu zbieżności w znacznej części z relacjami M. Ł. (1), J. W., a pośrednio M. N. (2), J. K. (2) i P. P. (2). M. B. (1) zaprzecza udziałowi w przemyśle celnym, usuwaniu towarów spod dozoru celnego, podrabianiu dokumentów, wiedzy o treści porozumienia R. K. (1) i A. B. (1) z M. Ł. (1). Faktyczny zakres zaangażowania świadka we wskazaną działalność może nasuwać zastrzeżenia, które artykułuje apelacja, skoro wg. M. Ł. (1) (k.286, t. II, P.) M. B. (1) uczestniczył w spotkaniach z A. B. (1) dotyczących prowadzonej działalności i wskazał miejsce na biuro gdzie miały się odbywać fikcyjne odprawy. Tyle tylko, że powyższe nie ekskulpuje M. Ł. (1) i nie podważa ustaleń Sądu o roli M. Ł. (1), podobnie jak pozostałe wątpliwości wymienione w apelacji (str.7). Z pewnością natomiast na udział świadka w przestępstwach popełnianych przez A. B. (1) i R. K. (1) nie wskazują zeznania A. W. (1) (P.,k.578-583, t. III, k.604-607, t. IV, 1706-1708, t. 117). Świadek mówi tylko, że widział J. W. i M. B. (1) rozmawiających na parkingu obok urzędu celnego(k.604, ten sam protokół na k.3208-3211, J.) co nie może dziwić skoro mężczyźni się znali, a nie wiadomo o czym rozmawiali.

M. B. (1) zeznaje (k.1164, t. VI, P.), że znał A. B. (1) i R. K. (1) i podczas spotkania pytali go o J. W. i sprowadzanie towarów spoza Unii Europejskiej, czym się zajmował ten oskarżony. Wtedy świadek zaproponował umówienie spotkania z M. Ł. (1), który im wytłumaczy procedurę odpraw. M. B. (1) zaprzecza (k.1166, tamże) otrzymaniu pieniędzy za skontaktowanie A. B. (1) i R. K. (1) z M. Ł. (1). Charakterystyczna jest jednak jego wypowiedź przedstawiająca przebieg spotkania z tym ostatnim (k.1165, tamże) gdzie wskazuje, że na pytanie o „zrobienie „wała” na tą firmę”, której dokumenty rejestrowe przekazał M. Ł. (1) ten potwierdził i zaznaczył, że A. B. (1) i R. K. (1) zapewnili go, iż M. B. (1) o wszystkim wie i „nikt nie został pominięty”. Relacja ta przedstawia zasady rozliczeń funkcjonujące w tamtym środowisku i wskazuje, że M. B. (1) mógł się spodziewać finansowej gratyfikacji za usługi, których udzielił, co odpowiada na pytanie obrończyni o interes świadka w podejmowaniu wymienionych wyżej działań i możliwy powód poszukiwania M. Ł. (1).

J. W. wyjaśnia (k.873, t. V, P.), że po tym jak nie podjął współpracy z A. B. (1) i R. K. (1) od celników dowiedział się M. Ł. (1) występuje w imieniu innych firm, co może tłumaczyć pytanie M. B. (1) o przekazanie dokumentów firmy z K. (H.) oskarżonym. Zaś powód pytania o to, wyjaśnia wypowiedź J. W. po usłyszeniu o skontaktowaniu A. B. (1) i R. K. (1) z M. Ł. (1) i przekazaniu dokumentów spółki (k.1165, t. VI, P.). Oskarżony wyraził zadowolenie, że nie przystał na propozycję A. B. (1) i R. K. (1), bo oszukaliby go i stwierdził, że wie skąd M. Ł. (1) miał pieniądze na auto. Co się tyczy

kontakty A. B. (1) i R. K. (1) z M. Ł. (1) poprzez M. B. (1) to tak z wyjaśnień tego ostatniego, który nie mówi o takim sposobie porozumiewania się, jak i zeznań świadka wynika, że wymienieni oskarżeni kontaktowali się bezpośrednio. Przecież M. B. (1) dowiedział się od M. Ł. (1), że mężczyźni wspólnie popełnili przestępstwo, choć ich ze sobą nie kontaktował, przeciwnie sam poszukiwał M. Ł. (1). M. B. (1) nie ujawnia wszystkich informacji o okolicznościach zawiązania i realizacji porozumienia dotyczącego odprawiania towarów, jakie posiada, co podobnie jak argumenty podane w apelacji obrończyni M. Ł. (1) nie podważa trafnej oceny wiarygodności jego relacji o poszukiwaniu przez A. B. (1) i R. K. (1) osób mogących zająć się odprawami towarów z Chin i przebiegu spotkania w hotelu (...).

Obrończyni M. Ł. (1) formułuje tezę o istnieniu zakonspirowanej struktury z udziałem M. B. (1), A. B. (1) i R. K. (1) oraz J. W., nakierowanej na popełnianie przestępstw w związku ze sprowadzaniem towarów z krajów azjatyckich, wykorzystującą do ochrony przed odpowiedzialnością takie osoby, jak M. Ł. (1) pełniący rolę „techniczną”. Twierdzenie to nie ma żadnego wsparcia w dowodach, jest nielogiczne a ujawnione okoliczności, w tym te wynikające z wyjaśnień M. Ł. (1), przeczą mu.

Autorka apelacji poza omówionymi już argumentami powołuje się na wyjaśnienia M. Ł. (1) (k.271-272, t. II, P.) o zamianie samochodów między J. W. a A. B. (1) w W.. Wtedy mężczyźni rozmawiali krótko na osobności. M. Ł. (1) nie wie(k.271, tamże), o czym mówili. J. W. i A. B. (1) potwierdzają kontakt związany z samochodem B., ale nie przypuszczenia obrończyni o zawiązywaniu porozumienia dotyczącego odpraw celnych. J. W. przyznający przecież współdziałanie z A. P. (1) przy takich odprawach wyjaśnia(k. 630-631, t. IV, wyjaśnienia, k.873, t. V, P.), że A. B. (1) i R. K. (1) proponowali mu współpracę przy odprawianiu towarów azjatyckich lecz nie doszli do porozumienia. Znajduje to pośrednio potwierdzenie w zeznaniach M. B. (1) mówiącego(k.1165, t. VI, P.), że zatelefonował po M. Ł. (1) po tym jak spotkanie w hotelu (...) we W. opuścił J. W. i A. B. (1) oraz R. K. (1) wypytywali M. Ł. (1) o odprawy towarów z Chin. Taki przebieg zdarzenia wynika przecież z wyjaśnień M. Ł. (1) (k.272, t. II, P.), mówiącego, że M. B. (1) i A. B. (1) nie tylko „niezbyt przychylnie” wypowiadali się o J. W., ale i A. B. (1) oferując mu więcej pieniędzy niż płaci J. W. zaproponował, by robił „dla niego to samo, co dla W.” a oskarżony przystał na ofertę. Widać, że gdy J. W. odmówił współpracy zaproponowali ją M. Ł. (1). W sytuacji zgody J. W. nie musieliby niczego proponować M. Ł. (1), bo obejmowałyby także jego pracowników i to rzeczą J. W. byłoby zapewnić obsługę techniczną odpraw. M. Ł. (1) wykonywał te same czynności, (choć w inny sposób), co miał wykonywać J. W., udział obydwu byłby dla A. B. (1) i R. K. (1) zbędny. Oczywiście nielogiczne i nieracjonalne byłoby także oferowanie oskarżonemu wyższego wynagrodzenia niż otrzymywane od J. W. gdyby w porozumieniu uczestniczył J. W.. Równie nielogiczne byłoby utrzymywanie w tajemnicy przed M. Ł. (1) zaangażowania J. W., bo już nie roli M. B. (1), przy jednoczesnym ujawnieniu zleceńodawców występujących w imieniu sprowadzających i dystrybuujących sprowadzone zza granicy towary. Takie postępowanie wcale nie gwarantowało „ochrony” przed odpowiedzialnością R. K. (1), czy A. B. (1). Jak wskazano już wyżej (punkt II.1), J. W. sugerował M. Ł. (1), że przekazuje celnikom pieniądze w związku z odprawami towarów sprowadzanych przez A. P. (1) nie wiadomo więc dlaczego zależałoby mu na ukrywaniu swojej współpracy z R. K. (1) i A. B. (1).

II.7 Niezasadny okazał się zarzut obrończyni oskarżonego M. Ł. (1) dotyczący udziału tego oskarżonego w przemyśle celnym i usunięciu spod dozoru towarów sprowadzanych na firmy (...) (...) i H..

Wbrew stanowisku skarżącej oskarżony nie kwestionował swego udziału w odprawach towarów sprowadzanych na spółkę (...) (...), lecz twierdził (k.339-341, t. II, P.), że spółki tej, oraz części okazywanych dokumentów i jednego transportu wykonywanego przez firmę (...) „nie kojarzy” a przy innym realizowanym przez A. F. nic szczególnego się nie wydarzyło. Opisuje jednak okoliczności towarzyszące tym wszystkim odprawom, odbieranie dokumentów od kierowców, przekazywanie ich kierowcy A. B. (1) lub jemu samemu, rozpoznaje zapisy, których dokonywał na dokumentach towarzyszących dwóm transportom (kierowcy R. R. (1) i Z. W.). Trzeba zauważyć, że zarówno M. S. (2)(k. 509-512, 521-524, 537-539, t. III ogólny, k. 364-366, t.II, (...) (...), k. 1745v-1746v, t.117) jak i A. F.(k.809-813, t. V, ogólny, k.371-373, t. II, (...) (...)) tak samo opisują okoliczności pojawienia się dwóch mężczyzn w samochodzie marki V (...), jakim wtedy poruszali się M. Ł. (1) i A. W. (1) i czynności, jakie wykonywali, takie same jak w innych wypadkach gdzie M. Ł. (1) nie miał wątpliwości, co do swego udziału. Dodatkowo M. S. (2) uznał, że okazany mu wizerunek oskarżonego jest podobny do osoby, która podawała się za przedstawiciela importera i odbierała od nich dokumenty, a A. F. był tego niemal pewny. Wniosek Sądu okręgowego o udziale M. Ł. (1) we wszystkich „odprawach”

dotyczących firmy (...)(...) jest więc trafny i niesprzeczny z wyjaśnieniami tego oskarżonego. Ostrożność M. Ł. (1) w potwierdzeniu udziału w odprawianiu transportu realizowanego przez firmę (...) jest zrozumiała, jeśli zważyć na okoliczności tej odprawy opisywane przez tego świadka i jego syna a związane z pojawieniem się celników, żądaniem wjazdu na teren urzędu i okazania dokumentów, co spowodowało oddalenie się stamtąd M. Ł. (1) i A. W. (1), gdy o tym wszystkim się dowiedzieli.

Tylko nieco inaczej przedstawia się sytuacja dostaw na spółkę (...). W tym wypadku M. Ł. (1) kwestionował (k. 332-333, t. II, P.), swój udział w odprawach. Sąd okręgowy trafnie uznał ten fragment wyjaśnień za niewiarygodny (uzasadnienie, str.419). Rezygnując z powtarzania logicznych argumentów Sądu trzeba dodać, że z uznanych za wiarygodne zeznań M. B. (1) (k.1165, 1166-1167, t. VI, P., k.1525v, t.116) wynika, że po spotkaniu w hotelu (...) przekazał M. Ł. (1) dokumenty spółki (...), by zweryfikował, czy może ona być wykorzystana, jako importer towarów sprowadzanych z Chin a później oskarżony potwierdził, że spółka została przez nich użyta do przestępstwa („zrobili „wałę” na tą firmę” - k. 1165, tamże). Wynika stąd, że M. Ł. (1) uczestniczył w przemyśle celnym towarów sprowadzanych na firmę (...), co przyznał w rozmowie z M. B. (1).

Tak więc ocena dowodów i wywiedzione z nich wnioski w omawianej tu części są prawidłowe.

II.8 obrońca oskarżonego A. B. (1), co prawda podnosi naruszenie prawa materialnego, ale w istocie chodzi o wadliwą ocenę dowodów i wyprowadzenie z nich nieuprawnionych wniosków o podstawie faktycznej, czego konsekwencją było przypisanie oskarżonemu przestępstw, których, zdaniem apelującego, nie popełnił.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) stawia podobny zarzut również wskazując na błędne ustalenia faktyczne mające swoje źródło w dowolnej ocenie dowodów.

Jak już zaznaczono wcześniej (punkt II.1) to oskarżyciel rozstrzyga w granicach prawa, kogo i o co oskarży, natomiast Sąd orzeka co do tej skargi. Sąd okręgowy nie miał wpływu na podmiotowy kształt aktu oskarżenia niezależnie od stanowiska, co do możliwości popełnienia przestępstw przez osoby występujące w charakterze świadków. Sytuacja ta o ile hipotetycznie mogła oddziaływać na gwarancje związane z prawem do obrony wymienionych osób, to nie wpływała na realizację zasady prawdy w tym postępowaniu. Takiego możliwego wpływu nie wskazuje też obrońca A. B. (1).

Już wyżej wskazano na konieczność weryfikacji pomawiających wyjaśnień współoskarżonego z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz wskazań celowościowych postulujących szczególną wnikliwość i skrupulatność uzasadnioną możliwym zainteresowaniem pomawiającego w przerzucaniu odpowiedzialności na inne osoby. Wśród tych istotnych okoliczności są i cechy źródła dowodowego – osobowość, poziom moralny nie determinują one jednak oceny.

Tak też kwestię tę rozumie Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy weryfikował (uzasadnienie str. 412-425) prawdziwość relacji M. Ł. (1) o pozorowaniu odpraw towarów sprowadzanych z krajów azjatyckich odnosząc ją do dokumentów związanych z odprawami i tego jak opisywali zdarzenia o których mowa M. B. (1), A. W. (1), J. W., M. N. (2), P. P. (2), J. K. (2), A. B. (1), R. K. (1) oraz kierowcy obecni przy odprawach. Wbrew sugestii apelacji obrońców oskarżonych A. B. (1), Sąd zachował konieczny krytycyzm i w części uznał je za niewiarygodne, o czym była mowa wyżej w pkt. II. 6 i 7. To, że podobnie kwestię wiarygodności tego źródła dowodowego oceniała strona (w tym wypadku prokurator) nie dowodzi wad samodzielnej oceny sądu jak sugeruje obrońca R. K. (1).

O stwierdzeniu Sądu Okręgowego dotyczącym wiarygodności początkowych wyjaśnień M. Ł. (1) (uzasadnienie str. 413) była już mowa wyżej (pkt. II. 6) i do zawartych tam uwag wypada się odwołać.

Odnosząc się do szczegółowych zarzutów apelacji obrońcy A. B. (1) należy wskazać co następuje:

- Odnosnie podawania się przez M. Ł. (1) za pracownika firmy (...) podczas „odprawy” transportu wykonywanego przez A. M. Sąd Okręgowy podał (uzasadnienie str. 130) jako jedną z podstaw ustaleń o przebiegu całej odprawy m.in.

w części wyjaśnienia M. Ł. (1) z k. 245-250, t. II. P.. Art. 424 k.p.k. nie nakazuje Sądowi I instancji wskazywania dowodów po każdym ustaleniu. W tej sprawie czyniłoby to z uzasadnienia dokument nieczytelny. Odwołanie się do części wyjaśnień tego oskarżonego jasno sygnalizuje, że nie w całości zostały uznane za prawdziwe. Na str. 419 uzasadnienia Sąd Okręgowy wyraźnie stwierdza, że nie daje wiary zapewnieniom M. Ł. (1), że nie pozorował odpraw. Kierowca A. M. zeznaje (k. 82v, t. I P.), że mężczyzna który do niego podszedł podawał się za pracownika firmy (...), a Sąd Okręgowy dał mu wiarę (str. 298 uzasadnienia). Natomiast M. Ł. (1) (k. 291, t. II, P.) przyznaje, że to on podszedł do świadka i wziął od niego dokumenty. Zarówno ocena dowodów jak i wywiedzione z nich wnioski są więc trafne.

- Nie ma sprzeczności między stwierdzeniem M. Ł. (1), że R. K. (1) decydował o odprawach np. ich miejscu (k. 247, t. II P.) a ustaleniem, że miejsca odpraw wskazywał oskarżonemu A. B. (1). Czym innym jest decydowanie gdzie dana odprawa będzie się odbywała a czym innym przekazywanie dyspozycji osobie, która ma te czynności wykonywać. Na rozprawie (k. 848, t. 113) M. Ł. (1) wyjaśnia, że podczas jednego ze spotkań oczekiwali z A. B. (1) na R. K. (1) i do jego przybycia nie rozpoczynali rozmów dotyczących odpraw. Taka ocena M. Ł. (1) wynika z obserwacji relacji podczas spotkań z R. K. (1) i A. B. (1) (k. 876-877 t. 112), potwierdza wypowiedź tego ostatniego (k. 874, t. 113) w której wskazuje, że sam nie przyjmował zleceń dokonania odpraw od P. P. (2) i J. K. (2) ponieważ wszystko musiał zaaprobować R. K. (1). Powyższe stanowi odpowiedź na wątpliwości obrońcy R. K. (1) (apelacja str. 21 – 22) dotyczące źródeł wiedzy M. Ł. (1).

- Odnośnie sporządzania przez M. Ł. (1) dokumentów W-Z obrońca myli różne sytuacje. Wymieniony oskarżony na k. 247-248 (t. II. P.) ogólnie opisuje swoją rolę w przeprowadzeniu odpraw towarów zleconych przez R. K. (1) i A. B. (1) i wtedy zaprzecza by wypisywał wskazany dokument. Cytowany przez obrońcę w apelacji, (str. 9) fragment uzasadnienia (str. 134) dotyczy odpraw towarów na spółkę (...), a M. Ł. (1) (o czym była mowa – pkt II. 7) przeczył swemu udziałowi w tych odprawach (k. 332, t. II. P.) czemu trafnie, jak wykazano Sąd Okręgowy nie dał wiary. Z przytoczonego fragmentu uzasadnienia wynika, że Sąd I instancji nie ustalił, że M. Ł. (1) sporządził dokument (...). Podzielając zgodność udziału M. Ł. (1) w tej odprawie trzeba zauważyć, że czynienie odmiennego ustalenia na niekorzyść tego oskarżonego a dotyczącego podrobienia dokumentu W-Z nie jest możliwe (art. 434 § 1 kpk, art. 443 kpk). M. Ł. (1) przyznał natomiast, że odprawy przebiegały jak zeznali kierowcy k. 284, 286, t. II. P.) a więc wypełnienie dowodów W-Z dotyczących odpraw towarów na firmę (...) co ustala Sąd Okręgowy we fragmencie uzasadnienia ze str. 152 – 153 cytowanym przez obrońcę. Oskarżony nie pamiętał (k. 284 t. II P.) dokładnie poszczególnych, licznych odpraw i dopiero przypominał je sobie podczas okazywania dotyczących ich dowodów (k. 284 – 287, 291-294, 332, 338-341, t. II P.), co tłumaczy początkowe przeczenie sporządzeniu dowodów (...).

- Odnośnie wynajęcia pomieszczeń i placu przy ul. (...) we W. M. Ł. (1) wyjaśnia (k. 286), że na jednym ze spotkań z A. B. (1) i M. B. (1) „zapadła decyzja, że jest potrzebne biuro”. Miejsce wskazał M. B. (1), koszty najmu pokrywał A. B. (1), który polecił też posprzątać pomieszczeń, a M. Ł. (1) odszukał właściciela i porozumiał się z nim co do wynajęcia. Pomieszczenia i plac były potrzebne grupie, by dokonywać tam pozornych odpraw, co przez krótki czas istotnie miało miejsce. Użycie trzeciej osoby liczby mnogiej czasownika „wynajmować” jest logiczne i zrozumiałe, a okoliczność, że M. B. (1) nie został oskarżony o przestępstwo z art. 258 § 1 kk nie implikuje, że nie był człowiekiem zorganizowanej grupy przestępczej. Świadek zaprzeczył (k. 1167, t. VII, P., 1526, t. 116) by organizował biuro we W. dla A. B. (1) lub R. K. (1) i by A. B. (1) się do niego o to zwracał. Jednak z przytoczonych wyjaśnień M. Ł. (1) nie wynika, by M. B. (1) „organizował” biuro lub, by A. B. (1) zwracał się o to do niego. Oskarżony wyjaśnia tylko, że świadek wskazał miejsce gdzie mogłoby się ono znajdować. Jednak to M. Ł. (1) je „organizował” odnalazł właściciela, zawarł z nim umowę, posprzątał (z A. W.). Nie ma sprzeczności między wyjaśnieniami M. Ł. (1) i zeznaniami M. B. (1) co do omawianej okoliczności. Natomiast na str. 117-118 uzasadnienia Sąd opisuje nie tylko wynajęcie pomieszczeń przy ul. (...) ale i spotkanie w Hotelu (...), początek odpraw, czynności wykonywane przez poszczególne osoby stąd i przywołanie zeznań M. B. (1) było zasadne.

- Kwestia „organizacyjnego” spotkania oskarżonych R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) oraz M. B. (1) została omówiona w pkt. II. 6. Wsparciem dla tych ustaleń były także wyjaśnienia M. Ł. (1). Sąd Okręgowy słusznie nie podzielił twierdzeń tego oskarżonego o tym, że nie uczestniczył w rozmowie i nie przysłuchiwał się o czym mówili pozostali, gdy nieco inaczej zeznawał M. B. (1) (k. 1164-1165 t. VI, P.). Nielogiczne byłoby bowiem, że zapraszając M. Ł. (1) ponieważ J. W. odmówił z nimi współpracy nie przedstawiali mu zasad wspólnego działania. Obrońca A. B. (1) podnosi, że

nikt nie pytał M. Ł. (1) „czy potrafi pozorować odprawy celne, chodziło natomiast o dokonanie odpraw kontenerów z chińskimi towarami „ (apelacja str. 13). Podobnie na kwestię świadomości czynności podejmowanych przez M. Ł. (1) i faktycznego charakteru zleczanych mu działań zwraca uwagę obrońca R. K. (1). Aby dokonywać legalnych odpraw nie było konieczne poszukiwanie w odległym W. M. Ł. (1). A. B. (1) wyjaśnia, że pośrednicząc między sprawdzającymi towary z krajów azjatyckich a M. Ł. (1) przekazywał mu otrzymane od nich specyfikacje towarów do odprawy celnej (k. 774v-775v t. 112, 851v – 853v, 873 – 875, 876 t. 113) i chodziło mu o odprawy legalne. Tyle tylko, że od początku M. Ł. (1) pozorował z A. W. (1) dokonywanie odpraw podając się wobec kierowców odpowiednio za przedstawiciela importera i celnika. Nie wiadomo po co mieliby z własnej inicjatywy dopuszczać się przestępstw skoro A. B. (1) – jak wyjaśnia – oczekiwał działania zgodnego z prawem i dodatkowo nie przekazywał podobnie jak R. K. (1) żadnych pieniędzy (k. 853v, t. 113). W związku z tą ostatnią okolicznością trzeba zauważyć, że M. Ł. (1) nie dysponował żadnymi środkami finansowymi by takiego zgłoszenia towarów dokonać i uiścić przypadające należności publicznoprawne a przecież wg A. B. (1) przynajmniej w części okresu objętego zarzutami M. Ł. (1) nie miał kontaktu ze zleceniodawcami a A. B. (1) i R. K. (1) mieli świadomość, że ani oni, ani M. Ł. (1) podobnie jak faktyczni nabywcy nie dysponują upoważnieniami do działania w imieniu podmiotów figurujących jako importerzy w dokumentach celnych i to oni – jak mówi A. B. (1) (k. 874, t. 113) decydowali o przyjęciu zleceń odpraw i przekazywali dokumenty M. Ł. (1).

Tak z opisanych wyżej wyjaśnień J. W. (k. 631, t. IV wyjaśnienia) jak i relacji A. B. (1) (k. 775, t. 112, 852 t. 113) wynika, że dla R. K. (1) i A. B. (1) było oczywiste, iż formalnym importerem nie będą podmioty ich zleceniodawców lecz inne firmy oraz, że taką spółką nie może być J.. Od początku chodziło więc o dokonywanie fikcyjnych odpraw na spółki (...) zwłaszcza, że żadna z firm nie dysponowała zgodą na sprowadzanie z krajów azjatyckich towarów wrażliwych objętych kontyngentem nie mogła więc „legalnie” odprawiać takich towarów. Z wyjaśnień A. B. (1) (k. 775v, t. 112) wynika, że nie dysponowali danymi firmy, która mogła wystąpić jako importer i dopiero M. B. (1) „dostarczył” takie przedsiębiorstwo z K. co jest zbieżne z zeznaniami tego świadka (k. 1165 t. VI, P., 1525v, t. 116). Z dowodów tych jasno wynika, że rozmowy podczas spotkania w hotelu (...) nie ograniczały się do zaoferowania M. Ł. (1) by robił to samo co dla J. W., ale omawiano szczegóły odpraw które w takich realiach musiały być pozorne bo wykluczone było zgodne z prawem, szybkie i „tanie” zgłoszenie towarów w urzędzie celnym. J. W. wyraźnie przecież wyjaśnia (k. 631, t. IV wyjaśnienia), że obu oskarżonym nie chodziło o zgodne z prawem sprowadzanie i odprawianie towarów pochodzenia azjatyckiego. Podobnie zeznaje M. B. (1) (k. 1164, t. VI, P.) wskazując, że A. B. (1) i R. K. (1) interesowali się procedurami sprowadzania towarów z krajów spoza Unii Europejskiej ponieważ „mają dość dużo ludzi z Centrum Chińskiego, którzy chcą takie towary wprowadzać na nasz rynek poza kontyngentem”.

Nie może więc zaskakiwać korespondujące z tymi dowodami twierdzenie M. Ł. (1) (k. 1385, t. VII, P.), że od A. B. (1) otrzymał pieczęć firmową spółki (...) z zaleceniem użycia gdyby kierowca się tego domagał (k. 285 t. II, P.).

Zeznania A. W. (1), na które powołuje się (apelacja str. 13) obrońca A. B. (1) nie podważają trafności oceny wyjaśnień M. Ł. (1).

Skarżący pomija, że oskarżony ten wskazał (k. 286, t. II, P.), iż w tamtym czasie często spotykał się z M. B. (1) i A. B. (1) w Hotelu (...).

Przytoczone okoliczności przekonują o trafności ustaleń Sądu Okręgowego, że A. B. (1) i R. K. (1) mieli świadomość fikcyjnych odpraw i posługiwania się podrobionymi dokumentami wszak to ci oskarżeni dostarczali je zleceniodawcom.

- Obrońca oskarżonego A. B. (1) w szerszym wywodzie odnosi się do stwierdzenia Sądu Okręgowego (uzasadnienie str. 117), że pierwsza odprawa objęta przestępczym porozumieniem odbyła się w L. a importerem była firma (...).

O tym co ustalił Sąd, w szczególności jakie przestępstwo przypisał oskarżonemu rozstrzyga treść wyroku. Wyrok bowiem zawiera oświadczenie woli sądu, on zyskuje przymiot prawomocności, jest wiążący, wywołuje określone w nim konsekwencje. Cech tych nie ma uzasadnienie, które nie jest częścią wyroku i zawiera oświadczenie wiedzy sądu. Pożądana jest zgodność tych dwóch aktów, nie ma jednak wątpliwości, że „ważniejszy” jest wyrok. Trzeba, więc stwierdzić, że nie budzi wątpliwości, że Sąd Okręgowy ustalił, że pierwsza fikcyjna odprawa miała miejsce we W. (a nie

w L.) od 3 do 4.08.2004 r. dotyczyła firmy (...) z siedzibą w K. (a nie M. – (...)) (por. wyrok pkt XXV części wstępnej, pkt. XVII część rozstrzygającej) ponieważ tak to ustalili w zaskarżonym wyroku. Podobny wniosek wynika z zestawienia chronologiczne dat poszczególnych zachowań wyliczonych w uzasadnieniu (str. 120 – 158).

Niezbyt fortunate stwierdzenie ze str. 117 pisemnych motywów przytoczone przez obrońcę jest więc oczywiście błędne. M. Ł. (1) z którego wyjaśnień zostało zaczerpnięte (k. 272 – 273, t. II, P.) nie był pewien, że pierwsza odprawa odbyła się w L. co cytuje obrońca. M. B. (1) zeznaje (k. 1165, t. VI, P.), że następnego dnia po spotkaniu w hotelu (...) przekazał M. Ł. (1) dokumenty rejestrowe firmy z K. a ten oskarżony potem potwierdził dokonanie przestępstw z wykorzystaniem tej spółki. Po okazaniu dokumentów (k. 1166 – 1167) świadek wskazuje, że były to dokumenty przedsiębiorstwa (...) (podobnie k. 1525v, t. 116). Przedstawiona sytuacja potwierdza zatem zbieżność relacji M. B. (1) i M. Ł. (1) który jednakowoż błędnie przypuszczał, że pierwsza odprawa miała miejsce w L..

Dalsze rozważania obrońcy oparte są na wadliwym założeniu, że niestanowcze, wyrażone w trybie przypuszczającym stwierdzenie oskarżonego jest konstatacją pewną i że tak to ustalili Sąd I instancji.

- Nie są do końca jasne dywagacje apelacji tego obrońcy dotyczące zamienienia przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu „kierowcę M. z W. w nieustalone osoby wskazane przez R. K. (1) i przez A. B. (1)” (apelacja str. 16). Mężczyzna określony przez M. Ł. (1) jako kierowca A. B. (1) jest z pewnością osobą której tożsamości nie udało się określić w postępowaniu, a więc „osobą nieustaloną”. Używanie tego zwrotu frazeologicznego było, więc uzasadnione i nie oznacza innej osoby niż ta, o której wyjaśniał M. Ł. (1). Powody, dla których Sąd Okręgowy tak sporządził tę część pisemnych motywów nie są znane. Z pewnością wyrażenie użyte w uzasadnieniu bardziej odpowiada powadze Sądu i wymogom „dokumentu urzędowego” niż potoczny, proponowany przez obrońcę zwrot „kierowca M. z W.”. Wyjaśnienia M. Ł. (1) są wystarczającym dowodem by ustalić, że mężczyzna ten uczestniczył w przestępstwach wykonywanych przez oskarżonych. Cytowane przez obrońcę fragmenty wyjaśnień M. Ł. (1) dotyczące wyglądu, ewentualnego imienia, nazwiska, pseudonimu kierowcy A. B. (1), możliwości rozpoznania go nie pozwoliły zidentyfikować tej osoby. Z pewnością odpowiedź na nie zadane w postępowaniu przygotowawczym pytanie o markę pojazdu jakim poruszał się mężczyzna nie przybliżyłaby do ustalenia tożsamości tej osoby skoro nie przyniosły takiego rezultatu stwarzające większe szanse informacje o wyglądzie tej osoby poruszającej się, jak można przypuszczać, w kręgu znajomych oskarżonego A. B. (1). Natomiast przypuszczenie, że M. Ł. (1) byłby pamiętał po 4 latach numer rejestracyjny auta którym poruszał się ten kierowca jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym i powszechną wiedzą o funkcjonowaniu pamięci. Z tych samych powodów nie zaskakuje, że oskarżony nie pamiętał marki samochodu który widywał w okresie 2 miesięcy sześć lat wcześniej (k. 848, t. 113).

- Obrońca oskarżonego A. B. (1) dokonuje interesującej systematyzacji poszczególnych pozornych odpraw (apelacja str. 16-17) co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Na stronie 152-153 uzasadnienia Sąd Okręgowy opisywał odprawy importera M. – (...), a nie wszystkie. Stwierdzenie, że mechanizm działania osób uczestniczących w przemyśle celnym był podobny znalazło się na str. 152 więc dotyczy omawianych tam odpraw firmy (...). Sąd I instancji wskazał, na czym to podobieństwo polegało jego zdaniem. Skarżący tezę przeciwną uzasadnia odwołując się już do wszystkich odpraw i stosując inne kryteria podobieństwa i różnic.

Obrońca zauważa (apelacja str. 17-21) odmienności fikcyjnych odpraw towarów sprowadzanych na firmę (...) a przywożonych przez kierowców A. U. (uzasadnienie str. 127 – 129) i A. M. (uzasadnienie str. 129-130) które jednak w żadnej mierze nie podważają stanowiska Sądu dotyczącego wiarygodności wyjaśnień M. Ł. (1), ani ustaleń dotyczących udziału w przestępstwach A. B. (1) (i R. K. (1)).

Z zeznań kierowcy z firmy przewozowej (...) (k. 48-49, 184-187 t. I, 868-869 t. V, P., 86-89 t. ogólne, 1524 t. 116, 1706 t. 117) wynika, że istotnie skutek jego stanowczego żądania przekazania opatrzonej pieczętkami urzędu celnego noty tranzytowej T 1 i odmowy dostarczenia towaru tylko na podstawie przekazanego dowodu (...) po około 10 godzinach otrzymał taki dokument z podrobionymi, jak się potem okazało, pieczęciami Urzędu Celnego we W.. Oskarżony M. Ł. (1) i A. W. (1) o czym pisze Sąd Okręgowy i co przecież dostrzega obrońca (apelacja str. 17) także w niektórych

innych wypadkach nie wręczali kierowcom sfalszowanego dokumentu (...) tyle tylko, że udawało się im przekonać przewoźników do dostarczania towaru faktycznym nabywcom. Był to więc jeden ze sposobów działania sprawców stanowiący wg. obrońcy osobną kategorię nie ograniczoną do wypadku A. U.. Powodem zwłoki był upór tego świadka w sytuacji gdy oskarżonym zależało na szybkim dostarczeniu towaru zleceniodawcom. Postawa M. Ł. (1), A. W. (1), R. K. (1) i A. B. (1) wyklucza odpowiedź na pytanie obrońcy o inne powody przekazania podrobionego dokumentu z opóźnieniem.

Sąd I instancji ustalił, że w tej odprawie uczestniczył A. W. (1), ale w żadnym miejscu nie stwierdził (por. uzasadnienie str. 127-128), że wtedy był „osobą udającą celnika” (apelacja str. 19). M. Ł. (1) wyjaśniał (k. 286-287, t. II P.), że na tę odprawę pojechał samochodem (...)R. z A. W. (1), co korespondowało ze stwierdzeniem A. U., że był prowadzony na miejsce odprawy przez 2 mężczyzn w takim właśnie samochodzie.

Świadek dość szczegółowo opisuje wygląd tych dwóch mężczyzn a nieco mniej dokładnie „celnika” (k. 186, t. II, P.) zastrzegając, że widział go krótko i raczej nie byłby go w stanie rozpoznać. Następnie (k. 187, tamże) po okazaniu fotografii wskazał na zdjęcie A. P. (1) jako osoby podobnej („na około 80 %”) do mężczyzny podającego się za celnika. A. U. nie rozpoznał, więc A. P. (1) jako uczestnika tej fikcyjnej odprawy i już wcześniej mówił, że nie byłby w stanie rozpoznać mężczyzny podającego się za celnika, zaś upływ około 4 lat od zdarzenia tłumaczy jego trudności za zidentyfikowaniem.

Jeśli chodzi o odprawy z udziałem A. M., który inaczej niż A. U. od razu otrzymał podrobiony (...) to świadek ten istotnie opisuje (k. 82 – 83, t. I, P.) osobę podającą się za celnika, jako mężczyznę w wieku 45 lat. Tyle tylko, że A. M. nie rozpoznał na okazanych mu planszach poglądowych żadnej osoby (k. 83, tamże) o czym już obrońca nie pisze. Dokonuje za to (apelacja str. 20) niedopuszczalnego zabiegu połączenia w jedno różnych, co do identyfikacji „celnika” relacji A. U. i A. M.. A. U. wskazał na fotografię A. P. (1) (ur. (...)) jako osoby podobnej do mężczyzny podającego się za celnika. A. M. nie rozpoznawał nikogo, a o mężczyźnie grającym rolę celnika powiedział tylko, że był w wieku około 45 lat.

O ile więc w obu doprawach uczestniczyła jeszcze trzecia osoba podająca się za celnika o której nie pisze Sąd Okręgowy, choć jej obecność wynika z zeznań kierowców którym sąd dał wiarę to okoliczność ta nie miała wpływu na treść wyroku odnośnie M. Ł. (1), R. K. (1) i A. B. (1), ani nie przeczy ustaleniom sądu okręgowego o udziale w odprawach M. Ł. (1) i A. W. (1).

W samej zaś rzeczy udział A. P. (1) w odprawach o których mowa w roli „celnika” poddaje w wątpliwość jego pozycja jako zleceniodawcy, osoby faktycznie sprowadzającej bardzo znaczne ilości towarów z krajów azjatyckich i zajmującej się obrotem nimi na szeroką skalę. Nie widać powodu by podejmował się czynności wykonawczych przy pozorowaniu odpraw narażając się na przypadkowe ujawnienie gdy miał dość środków pieniężnych by zlecić to innej osobie.

- Obrońca oskarżonego A. B. (1) wskazuje na pominięcie przez Sąd Okręgowy przyczyn zwolnienia M. Ł. (1) przez J. W., przyznania przez M. Ł. (1) „że A. P. (1) miał nad nim kontrolę”, przedstawiania siebie jako osoby z kontaktami i możliwościami (apelacja str. (...) – 22). Skarżący pisze, że są to bardzo ważne okoliczności, tyle, że poza tą ostatnią nie podejmuje próby wykazania możliwego wpływu tych okoliczności na treść wyroku w szczególności w zakresie odpowiedzialności A. B. (1) a Sąd Apelacyjny takiej relacji nie dostrzega. J. W. wyjaśnia (k. 675-676, 677 t. IV, wyjaśnienia k. 885 t. 113) że zwolnił z pracy w J. M. Ł. (1) po tym jak pod koniec kwietnia 2004 r. dowiedział się, że bez jego wiedzy próbował odprawić transport towarów A. P. (1) posługując się sfalszowanym dowodem wpłaty należności publicznoprawnych i dokumentem z podrobionym podpisem J. W.. M. Ł. (1) podaje (k. 846v, t. 114), że A. P. (1) pokrył wynagrodzenie którego nie wypłacił mu J. W. z tytułu pracy w J. by mieć nad nim kontrolę. Niezależnie od kwestii, o jakiego rodzaju kontrolę chodzi, z cyt. stwierdzenia nie wynika, że A. P. (1) taką kontrolę sprawował. Można w to zasadnie wątpić skoro z wyjaśnień M. Ł. (1) (k. 272, t. II P.), M. B. (1) (k. 1164, t. VI, P.) i A. B. (1) (k. 774 – 775, 851v-852, 873v) wynika, że ten ostatni i R. K. (1) nawiązali kontakt z M. Ł. (1) i ustalili że ten będzie dokonywał odpraw, a następnie porozumienie to realizowali. Nie widać zatem by A. P. (1) sprawował jakąś „kontrolę” nad M. Ł. (1) i jak miałby taka hipotetyczna „kontrola” wpływać na treść wyroku.

Obrońca A. B. (1) podnosi, że przedstawienie siebie jako osoby z kontaktami i możliwościami przez M. Ł. (1) uwiarygodniało go jako osobę nadającą się „do dokonywania legalnych odpraw celnych” (apelacja str. 22). Jak już wykazano wyżej przeciwne ustalenia Sądu Okręgowego są prawidłowe. Obrońca podnosi, że M. Ł. (1) nie miał powodu prezentowania się jako osoba z szerokimi możliwościami skoro chodziło o prozaiczne czynności. Argument taki pomija cechy charakteru oskarżonego, o których mówi choćby P. M. (1), naturalną chęć przedstawienia siebie w dobrym świetle jako przydatnej dla współoskarżonych by uzyskać spodziewane wynagrodzenie. Wreszcie gdyby chodziło tylko o proste czynności wykonawcze to nie byłoby powodu do poszukiwania takiej osoby we W., z pewnością bez trudu można znaleźć je w W. czy S..

Sugerując współdziałanie A. P. (1) i M. Ł. (1) podczas fikcyjnych odpraw przypisanych A. B. (1) i R. K. (1) z powołaniem się na takie współdziałanie jeszcze podczas pracy w J. obrońca A. B. (1) pomija, że odprawa ta została zgłoszona tyle, że M. Ł. (1) posługiwał się fałszywymi dokumentami. Oskarżony ten już wcześniej od początku pracy w J. uczestniczył w odprawach towarów A. P. (1), jako wykonawca poleceń J. W., zaś w wypadku ostatniej odprawy opisanej przez J. W. na k. 675-676 (t. IV, wyjaśnienia) robił to w tajemnicy przed nim. Nadto z tych wyjaśnień do których odwołuje się obrońca wynika, że osobą oszukaną miał być nie tylko J. W. przez to, że wg. zamysłu M. Ł. (1) i A. P. (1) utracił „prowizję”, ale przede wszystkim A. P. (1), który przekazał M. Ł. (1) i P. S. pieniądze na należności celne i podatkowe, a ci zatrzymali je dla siebie składając do urzędu celnego podrobiony dowód wpłaty (k. 675, t. wyjaśnienia). Upatrywanie w opisywanym zdarzeniu przesłanki do wnioskowania o współdziałaniu A. P. (1) i M. Ł. (1) przy dokonywaniu fikcyjnych odpraw przypisanych A. B. (1) i R. K. (1) jest nietrafne.

- Odnośnie podrobionych pieczęci Urzędu Celnego we W.. Z opisu przebiegu odpraw celnych zgłoszonych towarów w oczywisty sposób wynika, że uzyskanie dostępu do odcisków (a niedoskonałych skanów jak pisze obrońca) pieczęci urzędu celnego nie było trudne. Mieli je np. kierowcy, importerzy, firmy transportowe. Włamywanie się do komputera firmy (...) nie było konieczne. Skoro dysponował nimi J. W. to przecież miał je także np. jako importer na szeroką skalę A. P. (1), czy zleceniodawcy A. B. (1) i R. K. (1). Na str. 119 uzasadnienia Sąd I instancji stwierdza, że odciski wykonane podrobionymi pieczęciami różnią się od oryginalnych rodzajem i wielkością czcionki, wielkością myślników w datowniku, układem wzoru stempla, wielkością, sposobem ustalenia daty co przeczy by podrabiane pieczęcie zostały wykonane na podstawie cyfrowych kopii dokumentów, Przeciwna hipoteza obrońcy jest spekulacją.

- Obrońca cytuje (apelacja str. 26-29) za Sądem I instancji zeznania faktycznych odbiorców towarów sprowadzanych na firmę (...), (...) (...), pozornie odprawianych ,relację oraz A. B. (2) (k. 99-104, t. I, (...) (...)) podejmując próbę powiązania świadka P. P. (2) z tymi odprawami. Jak się zdaje w tym drugim wypadku Sąd I instancji ustalił udział świadka w organizowaniu wprowadzenia na polski rynek tych towarów. Ewentualne okazanie (...) X. (...) (k. 991-993 t. V, ogólne) wizerunku P. P. (2) mające wartość poznawczą, jak można sądzić, nie przybliżyłoby do ujawnienia istotnych okoliczności, a już z pewnością nie miałyby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności A. B. (1) (podobnie R. K. (1)). P. P. (2) (k. 72-78, (...) (...))h, t. I, 444-445, t. III, (...) (...) zeznaje, że wraz z J. K. (2) doprowadził do spotkania R. K. (1) i M. B. (3) z mężczyzną narodowości (...) zainteresowanym sprowadzaniem towarów z Chin lecz w nim nie uczestniczył. Nie wiadomo jak ewentualne rozpoznanie P. P. (2) przez (...) X. (...) jako pośrednika w sprowadzaniu towarów miałyby wpłynąć na zmianę wersji prezentowanej przez świadka i jak dalej miałyby przekładać się na zakres odpowiedzialności oskarżonego A. B. (1).

A. B. (3) (k. 101-13, t. (...) (...)) opisuje okoliczności podpisania upoważnień do odbioru towarów dostarczonych z Chin do H. drogą morską. Świadek nie zeznał tam, że „wypisywał je in blanco” podaje, że podpisywał je w imieniu firmy (...) nie on lecz jego brat, podaje też w jakim celu P. P. (2) zwracał się do niego o napisanie upoważnienia do odbioru towarów.

Sugestie apelacji o możliwości popełnienia przestępstw i przestępstw skarbowych przez P. P. (2) i J. K. (2) nie dowodzą wadliwości rozstrzygnięcia Sądu I instancji o przypisaniu oskarżonemu A. B. (1) przestępstw.

Rację ma obrońca wskazując, na błędne ustalenie (uzasadnienie str. 131), że M. B. (1) przekazał dokumenty firmy (...) . Świadek ten zeznaje, że dokumenty spółki dał M. Ł. (1) (k. 1165, t. VI, (...)). Nie wydaje się, by ten błąd miał

znaczenie dla rozstrzygnięcia. J. K. (2) zeznaje (k. 101, t. I. H.), że podczas spotkania z oskarżonymi przedstawiali się jako reprezentantami firmy (...) i proponowali im wożenie transportów kontenerów z H..

- P. jest również, że oskarżony M. Ł. (1) próbował umniejszyć zakres swojej odpowiedzialności. Sąd I instancji przecież po części nie dał mu wiary, co zostało mówione wyżej w pkt. II. 8.

- Odnośnie odnotowania pobytów w Hotelu (...) we W. i B. V. w W. oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że zapisy księgi meldunkowych nie podważają relacji M. Ł. (1) (uzasadnienie str. 422).

Oskarżony ten wyjaśnia (k. 293, t. II, (...)) na tę okoliczność, że R. K. (1) i A. B. (1) „we W., to zawsze spędzali czas, lub nie wiem, może i tam mieszkali w Hotelach (...) położonych przy ul. (...) lub w drugim położonym 500 m dalej. Ja nie wiem jak długo oni tam przebywali. W czasie odpraw we W. i w L. na pewno tam przebywali „a podczas odpraw we W. przy ul. (...) przebywał w hotelu przy tej ulicy (k. 854, t. 112). Z wyjaśnień tych wynika, że M. Ł. (1) nie wiedział, czy R. K. (1) i A. B. (1) mieszkali w hotelach (...), nie wiedział gdzie nocowali w okresie odpraw we W. i L., czy i gdzie byli wtedy zameldowani. Widział tylko, że w dwóch hotelach (...) przy ul. (...) przebywali, spędzali czas. Okoliczność, że książka meldunkowa hotelu przy ul. (...) (k. 480 – 504 t. III. (...)) nie odnotowuje zameldowania A. B. (1) i R. K. (1) w okresie objętym zarzutami nie podważa wyjaśnień M. Ł. (1).

M. Ł. (1) wyjaśnia (k. 339-340. t. II, P.), że po wezwaniu do W. przez A. B. (1) zamieszkali w hotelu przez 2-3 dni i tam się zameldowali. Z wydruku listy gości Hotelu (...) (k. 436-468 t. III, P.) wynika, że w okresie objętym zarzutami dotyczącymi fikcyjnych odpraw w W. (10-14.09.2004 r.) nie byli tam zameldowani ani R. K. (1) ani A. B. (1). Był natomiast zameldowany A. W. (1) (k. 455, t. III P.) który wg M. Ł. (1) pojechał tam z nim. Trzeba zauważyć, że z wydruku gości hotelu wynika, że nie odnotowano również obecności M. Ł. (1) który jest pewien, że tam był, co najlepiej dowodzi, że treść listy gości nie podważa wyjaśnień M. Ł. (1), zwłaszcza, że odnotowuje obecność A. W. (1).

O zawodności wniosku o okolicznościach na podstawie tego czy prokurator postawił stosowny zarzut była już mowa. Stąd brak oskarżenia A. B. (1) o dokonywanie przemytu celnego przed 10.09.2004 r. nie dowodzi nieprawdziwości wyjaśnień M. Ł. (1), że zostali z A. W. (1) wezwani do W. dlatego, że A. B. (1) „sobie nie poradzi” (k. 339, t. II P.).

- Odnośnie samochodu B. (...).

Obrońca podnosi, że M. Ł. (1) nie mógł widzieć A. B. (1) w samochodzie B. (...) w czasie dokonywania fikcyjnych odpraw ponieważ auto w dniu 27.05.2004 r. zostało sprzedane (umowa k. 844, t. 113). Trzeba jednak zgodzić się z oskarżonym M. Ł. (1) (k. 876v t. 113), że czym innym jest zawarcie umowy sprzedaży samochodu, a czym innym korzystanie z niego. Przekonuje o tym doświadczenie życiowe. M. N. (3) (k. 133, t. I, (...)(...)) zeznaje, że A. K. poznał 1-2 miesiące przed zatrzymaniem transportów przez celników, co miało miejsce 22.09.2004 r. (por. uzasadnienie str. 137-144), a w drugim spotkaniu uczestniczył A. B. (1), który przyjechał najnowszym wtedy modelem B. serii VII (k. 134, t. I, (...)(...)). Widać więc, że 2-3 miesiące po dacie umowy sprzedaży auta oskarżony A. B. (1) nadal nim jeździł, co potwierdza prawdziwość wyjaśnień M. Ł. (1).

Obrońca oskarżonego R. K. (1) wskazuje na nielogiczność zachowania M. Ł. (1) kwestionującego swe sprawstwo i deklarującego chęć skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oskarżony ma prawo kwestionować swe sprawstwo i nie wydaje się by z tego powodu nie mógł chcieć skorzystać z możliwości skazania na łagodniejszą karę np. uświadamiając sobie, jakie dowody przeciwko niemu zebrały organy ścigania. Można sądzić, że takie postąpienie nie jest logiczne. Liczne przykłady wywiedzione z doświadczenia życiowego przekonują, że takie sytuacje występują. Nie inaczej jest przecież w sytuacji zawarcia w apelacji zarzutów kwestionujących sprawstwo i wskazujących na rażąco niewspółmierność kary.

Oskarżony M. Ł. (1) nie tylko deklarował nieprzyznawanie się do zarzucanych przestępstw, ale i składał wyjaśnienia po części nieprawdziwe. Nie mógł się spodziewać zastosowania art. 60 § 3 k.k. mimo deklarowanej chęci powiedzenia

wszystkiego co wie. Faktycznie też Sąd Okręgowy tej instytucji nie zastosował. M. Ł. (1) był tymczasowo aresztowany przez 5 miesięcy (18.06.2009 r. – 19.11 2009 r.) choć składał wyjaśnienia obciążające inne osoby to przez cały ten okres prokurator nie uchylił najsurowszego środka zapobiegawczego. Natomiast R. K. (1), wobec którego zastosowano tzw. warunkowe tymczasowe aresztowanie po 2 dniach odzyskał wolność wpłacając sumę poręczenia. Twierdzenia obrońcy o oświadczeniu prokurator popierającej wnioski o tymczasowe aresztowanie, że podejmie starania by zmienić stanowisko R. K. (1) odmawiającego, składania wyjaśnień nie uprawdopodobnia zaistnienia okoliczności z art. 171 § 7 k.p.k. W samej zaś rzeczy cytowane przez obrońcę R. K. (1) (nie odnotowana w protokole posiedzenia w przedmiocie wniosku o tymczasowe aresztowanie) słowa prokurator nie oznaczają zapowiedzi stosowania przymusu i takiego oddziaływania na rolę R. K. (1), by nie mógł wedle własnego uznania kształtować swoich wypowiedzi.

M. Ł. (1) nigdy nie mówił by jakiś czynnik zewnętrzny krępował w formułowaniu wyjaśnień nie odwołał twierdzeń z czasu gdy był tymczasowo aresztowany.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. W. (1) uczestniczył w pozorowaniu odpraw także w ten sposób, że podawał się wtedy za celnika, podzielił w tym względzie przekonanie obrońcy R. K. (1) (apelacja str. 21) i nie dał wiary (str. 419, 298-299) przeciwnym twierdzeniem M. Ł. (1) i A. W. (1).

Kwestia hierarchii między R. K. (1) i A. B. (1) omawiana już była wyżej. Tu można zauważyć, że zeznania J. K. (2) (k. 1653 – 1654, T. 117, 100-105, t. I H., (...) - (...), t. IX, ogólne) nie są sprzeczne z wyjaśnieniami M. Ł. (1) odnośnie roli R. K. (1). Świadek ten (k. 101, t. I, H.) mówi, że obaj oskarżeni zaproponowali mu przewożenie do Polski kontenerów w rozmowie uzupełniali się i nie dostrzegł między nimi zależności.

Świadek relacjonuje jednak spotkania z A. B. (1) i R. K. (1) dotyczące – jak to przedstawia – zwyczajnych kontaktów handlowych z przedstawicielami firmy (...) zlecającej jego przedsiębiorstwu transportowemu przewiezienie kontenerów z towarami z Niemiec do Polski. Podając taką wersję świadek nie miał podstaw by zeznać cokolwiek innego.

Innego rodzaju i częstsze kontakty z oskarżonymi miał M. Ł. (1) stąd na podstawie obserwacji mógł sobie wyrobić zdanie oddające faktyczne relacje między R. K. (1) i A. B. (1) również w oparciu o charakter kontaktów z oboma oskarżonymi (k. 880 t. 114) Wiadomości takie miał z (...) rzeczy (...) wyjaśniający przecież (co cytowano), że bez zgody R. K. (1) nie przyjmował żadnych zleceń odpraw.

Oskarżony ten tłumaczy (k. 852, t. 113), że on, R. K. (1) i M. N. (2) mieli zarobić za pośredniczenie. Mając kontakt z M. Ł. (1) wiedzącym jak przebiegają odprawy towarów sprowadzanych z krajów azjatyckich wolę i plan mogli zapewnić faktycznym importerom wprowadzanie na polski rynek, poza kontyngentem takich towarów. Tyle tylko, że A. B. (1) zapewnia, czemu że chodziło o organizację legalnych odpraw towarów.

Sąd Okręgowy trafnie nie dał wiary tym twierdzeniom oskarżonego A. B. (1) o czym była już mowa wyżej.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) cytuje wypowiedzi A. B. (1) które jego zdaniem zostały pominięte z powodu sprzeczności z wyjaśnieniami M. Ł. (1) (apelacja str. 23 – 24).

A. B. (1) argumentuje (k. 853, t. 113), że gdyby jego działalność polegała na posługiwaniu się fałszywymi dokumentami to M. Ł. (1) byłby zbędny. Takie ujęcie jest nieprzekonujące. M. Ł. (1) był osobą istotną dla przyjętego przez oskarżonych sposobu działania dlatego, że dobrze znał przebieg odpraw celnych towarów, ich szczegóły „techniczne”, sposób postępowania, prowadzenia rewizji, pobierania próbek itp. W sytuacji gdy kierowcy przywożący kontenery na miejsca wskazane w dokumentach nie uczestniczyli w porozumieniu, aby uzyskać od nich towary i przekazać je zamawiającym lub skierować do miejsc wskazanych przez zleceniodawców konieczne było dokonanie rzeczywistej, lub pozornej odprawy by kierowcy byli przekonani o zamknięciu tranzytu a do tego nie było wystarczające podrabianie dokumentów celnych przy użyciu fałszywych pieczęci urzędu celnego.

A. B. (1) zapewnia (k. 880 t. 113), że gdyby wiedział o fingowaniu odpraw to M. Ł. (1) nie otrzymałby żadnych zleceń. Sąd Okręgowy nie uwierzył tym zapewnieniom odmiennie ustalając stan świadomości oskarżonego, o czym już była mowa.

A. B. (1) zaprzecza (k. 853v, t. 113) by przekazywał pieniądze za dokonywanie odpraw M. Ł. (1), ale przypuszcza, że oskarżony musiał otrzymywać pieniądze skoro się tym zajmował. M. Ł. (1) nie wyjaśnia, że wynagrodzenie otrzymywał od A. B. (1), a tylko niewielkie kwoty „na paliwo” (k. 846v t. 113, k. 138 t. VII P.).

Stwierdzenie A. B. (1) (k. 853, t. 113), że nie wie dlaczego M. Ł. (1) odniósł wrażenie, że R. K. (1) jest jego szefem nie jest sprzeczne z wyjaśnieniami M. Ł. (1).

To samo dotyczy uwagi A. B. (1) (k. 853v, t. 113), że nie otrzymał umówionego wynagrodzenia za pośrednictwo. M. Ł. (1) w żadnym miejscu nie wyjaśnia, że A. B. (1) takie pieniądze otrzymał.

II. 9 Obrońcy oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) niezasadnie kwestionują ocenę zeznań M. N. (2).

Sąd Okręgowy stwierdził (uzasadnienie str. 299), że relacja M. N. (2) w znacznej części dotyczy zaangażowania w przestępczy proceder i w tym zakresie nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Za prawdziwe Sąd uznał te fragmenty w których świadek opisuje współpracę A. B. (1) i R. K. (1) podczas nielegalnych odpraw celnych ponieważ są zgodne z innymi dowodami. Te zbieżności Sąd I instancji omawia na str. 416-418 pisemnych motywów.

Na rozprawie (k. 1124-1128, t. 114) M. N. (2) złożył zeznania opisując okoliczności związane ze sprowadzeniem na rynek polski towarów produkowanych w Chinach i związanych z tym kontaktach z J. K. (2), R. K. (1) i A. B. (1). Świadek potwierdził prawdziwość odczytanych mu wyjaśnień ze śledztwa (k. 130 – 135, 150-163 t. I, (...) (...), 429-432, 455-457, t. III (...) (...), 830v t. 113). Następnie (k. 1126) na wniosek obrońcy A. B. (1) ujawniono również zeznania z k. 62-67 (t. (...) (...)) i k. 656-658 (t. IV, ogólny). Pierwszy świadek w części potwierdził, a w części zaprzeczył, a drugich nie podtrzymał wskazując, że zostały „ulożone przez K. i P.” (k. 1127, t. 114).

Sąd I instancji, co przecież dostrzega obrońca A. B. (1) (apelacja str. 25) nie czynił ustaleń na podstawie relacji zawartych w protokołach przesłuchań których M. N. (2) nie podtrzymał na rozprawie (por. uzasadnienie str. 133, 138, 140) i których prawdziwość podważają apelujący (str. 24 apelacji obrońcy A. B., str. 24-25 apelacji obrońcy R. K.).

Tak więc kwestia odwołania początkowej wersji prezentowanej przez świadka pod wpływem J. K. (2) i P. P. (2) a dotyczącej nabycia towarów zajętych przez celników była przedmiotem refleksji Sądu Okręgowego i to w kierunku oczekiwany przez skarżących. M. N. (2) przed Sądem próbował umniejszać rolę A. B. (1) z którym na rozprawę przyjechał (k. 1126, t. 114) w działaniach dotyczących odprawiania towarów azjatyckich mówiąc, że to R. K. (1) informował o możliwości odprawiania towarów, to R. K. (1) skontaktował z J. K. (2) w tym celu (k. 1124, t. 114), R. K. (1) mówił, że świadek i J. K. (2) otrzymają po 500 USD za odprawionego kontenera (k. 1125, t. 114), J. K. (2) „nagrał” wyłącznie R. K. (1) a nie A. B. (1) (k. 1127, t. 114), faktury dostarczał i odbierał pieniądze R. K. (1) to tylko on był odpowiedzialny za odprawy (k. 1128, t. 114). Jednocześnie świadek przyznaje (k. 1124, 1125, 1126v), że na zorganizowane przez niego spotkanie z J. K. (2) dotyczące prowadzenia odpraw azjatyckich towarów R. K. (1) przybył z A. B. (1). Nie wiadomo dlaczego A. B. (1) uczestniczył w spotkaniu którego przedmiotem było odprawianie towarów którym nie był zainteresowany. Świadek nie potrafił wytłumaczyć dlaczego A. B. (1) miałyby otrzymywać pieniądze za odprawiane kontenery skoro był za nie odpowiedzialny tylko R. K. (1), tylko R. K. (1) dostarczał faktury J. K. (2) i P. P. (2) i tylko jemu przekazywali pieniądze. Zupełnie nielogiczne jest to stwierdzenie gdy zważyć, że świadek konsekwentnie zapewnia, że w samych rozmowach, przekazywaniu pieniędzy i dokumentów odpraw nie uczestniczył, zaś J. K. (2) mówił mu, że dokumenty potwierdzające odprawienie towarów dostarczali mu R. K. (1) i A. B. (1) (k. 1127 t. 114) i to oni faktycznie sprowadzają towary (k. 1126v t. 114).

W tej sytuacji nie może zaskakiwać, co pomija obrońca, że A. B. (1) przyznaje (k. 774v t. 112), że uczestniczył w obu spotkaniach z M. N. (2) zarówno tym gdy ze strony R. K. (1) padła propozycja odprawiania kontenerów z towarami jak i tym z J. K. (2). Brał też udział w spotkaniu w hotelu (...) (k. 775, t. 112), to on a nie R. K. (1) nawiązał kontakty z

M. Ł. (1) (k. 774v) i spodziewał się „coś na tym zarobić za pośrednictwo (k. 852, t. 113). A. B. (1) wyjaśnia (k. 852), że przekazywał zleceniodawcom propozycje M. Ł. (1) odprawiania kontenerów „przez J.”, był przekąźnikiem informacji jak to ma wyglądać a potem wraz z R. K. (1) odbierał dokumenty dotyczące odprawianych towarów od P. P. (2) i J. K. (2) i przekazywał je M. Ł. (1) (k. 852v, 873v, 874 t. 113).

Obrońca A. B. (1) przykłada nadmierną wagę do stwierdzenia M. N. (2) (k. 1127v-1128, t. 114) wg którego z rozmów z P. P. (2) i J. K. (2) „wyszło”, że B. był w tej sprawie „jeleniem” i wyprowadza stąd nieuprawnione wnioski. Jeśli A. B. (1) nie uczestniczył w zyskach z odpraw i dlatego świadek określił go mianem „jelenia” przecież nie przeczy zaangażowania w pozorowanie odpraw, co ustalił Sąd. Gdyby oskarżony w tych działaniach nie brał udziału to przecież nie było powodu określać go mianem „jelenia”. M. N. (2) nie zeznał, iż A. B. (1) „został zrobiony w jelenia” (apelacja str. 27), zaś samo zaangażowanie wynika z wyjaśnień M. Ł. (1), samego A. B. (1), zeznań M. N. (2), J. K. (2) i P. P. (2) o czym pisze Sąd Okręgowy. Kwestia świadomości udziału w pozorowaniu odpraw towarów została omówiona wyżej.

A. B. (1) wyjaśnił: „ ja byłem pośrednikiem między Ł., a zleceniodawcą. W pewnym momencie przekazałem p. P. telefon do Ł. aby sami się między sobą kontaktowali. To było jeszcze wcześniej przed samym zleceniem takiej odprawy, chodziło o dogranie szczegółów” (k. 852v t. 113). Myli się więc jego obrońca pisząc (apelacja str. 27), że A. B. (1) przekazał P. P. (2) numer telefonu M. Ł. (1) ponieważ „zmęczyła go szybko ta współpraca”. Powodem przekazania numeru telefonu M. Ł. (1) nie była rezygnacja z współpracy, ale porozumienie się M. Ł. (1) i P. P. (2) odnośnie szczegółów przedsięwzięcia podobnie (k. 775, t. 112).

Opisując R. K. (1) jako bandytę związanego z „ze znanym gangsterem (...), który (tj. R. K.) „niejednego już wywalił na te TIR-y” (k. 65 t. I, (...)(...)) świadek M. N. (2) przedstawia to, co powiedział mu J. K. (2). Nie chodzi więc o jego spostrzeżenia z kontaktów z oskarżonym ale o usłyszaną relację którą przedstawił podczas przesłuchania. Jak już była o tym mowa Sąd I instancji ocenił zeznania M. N. (2) z koniecznym krytycyzmem. Świadek ujawnił na rozprawie, że na jego początkowe zeznania wpływali J. K. (2) i P. P. (2) a składając relacje oddziela to co widział i słyszał sam, od tego czego dowiedział się od innych.

Jak już zauważono wyżej Sąd Okręgowy nie czynił ustaleń na podstawie tych zakwestionowanych przez świadka zeznań.

II. 10 Obrońca oskarżonego R. K. (1) kwestionuje ocenę zeznań J. K. (2) i P. P. (2), które Sąd Okręgowy uznał za prawdziwe w zakresie współpracy z A. B. (1) i R. K. (1) (uzasadnienie str. 298, 299, 418).

Trudno przeczyć, że w zawiadomieniu o przestępstwie z dnia 13.05.2005 r. świadek J. K. (2) podał, że nie zna nazwiska i nie pamięta wyglądu mężczyzny o imieniu R., który występował w imieniu spółki (...) (k. 2587, t. IX, ogólnie). Natomiast przesłuchany w dniu 28.04.2009 r. (k. 100-105, t. I, H.) zeznał, że „na nazwisko przypominam sobie teraz, że miał K.” (k. 103, tamże) i rozpoznał tego oskarżonego oraz A. B. (1) (k. 104, tamże) na okazanych fotografiach.

Nie budzi jednak wątpliwości, że R. K. (1) kontaktował się z J. K. (2) w sprawie sprowadzania do Polski towarów z krajów azjatyckich. Zeznają o tym zgodnie P. P. (2) (k. 73, t. I (...)(...)) i M. N. (2) (k. 1124, t. 114, 63, 131, t. I, (...)(...)). Podobnie wyjaśnia A. B. (1) (k. 774v-775). Jak wskazano wcześniej (pkt II. 6 i II.8) M. B. (1) uznał (k. 1165, t. VI, P.), że po spotkaniu w hotelu (...) z R. K. (1) i A. B. (1) dokumenty firmy (...) przekazał M. Ł. (1). Później pytał tego oskarżonego czy popełnili przestępstwo z wykorzystaniem tej firmy, co tamten potwierdził zastrzegając, że R. K. (1) i A. B. (1) zapewnili go, że M. B. (1) o tym wie i „nikt nie został pominięty”. Zbieżne z tym są wyjaśnienia A. B. (1) (k. 775, t. 112) mówiącego, że nie mieli firmy na którą mogliby odprawiać towary i marek B. powiedział, że jest w stanie taką spółkę z K. „dostarczyć”.

Przywołane tu zbieżności potwierdzają prawdziwość zeznań J. K. (2) o posługiwaniu się przez R. K. (1) spółką (...) dla dokonywania dopraw towarów z poza Unii Europejskiej. Słusznie można sądzić, że J. K. (2) od początku potrafił rozpoznać tego oskarżonego i znał nie tylko jego imię ale i nazwisko, czego z sobie znanych powodów nie wyjaśnił z zawiadomieniu o przestępstwie. Nie ma żadnych podstaw by podważać rzetelność przeprowadzenia czynności

przesłuchania świadka J. K. (2) w tym i poprawności poinformowania o przedmiocie postępowania. Przesłanek tych nie dostarcza także apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1).

Sąd Okręgowy postanowił odczytać zeznania świadka P. P. (2) ponieważ mimo podejmowanych prób nie można mu było doręczyć wezwania (k. 1854v, t. 117) skarżący nie podważa tej oceny.

Rozbieżności wyliczone przez obrońcę oskarżonego R. K. (1) (apelacja str. 28) nie podważają oceny Sądu Okręgowego.

J. K. (2) nie zeznaje (por. k. 102, t. I. H.), że spotkanie zaaranżował M.

N., ale poprzez tego świadka umówił spotkanie R. K. (1) i A. B. (1) z (...) zainteresowanego sprowadzeniem towarów z Chin poprzez pośredników.

P. P. (2) podaje (k. 73, t. I, (...)(...)), że do spotkania wymienionych mężczyzn doprowadził wraz z J. K. (2). Istotnie J. K. (2) podaje (tamże) blisko 5 lat po zdarzeniu, że spotkanie miało miejsce na podwórku, a P. P. (2) (tamże) po ponad dwóch latach, że w biurze, upływ czasu uzasadnia zatarcie się w pamięci drugorzędnej okoliczności dotyczącej miejsca spotkania.

Nie podważa to trafności ustaleń Sądu Okręgowego o udziale oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) w pozorowaniu odpraw celnych co wykazał Sąd Okręgowy.

Z doświadczenia wynika, że często odmiennie brzmiące, trudne do wymówienia imiona osób innych narodowości zastępowanie są polskimi. Dlatego zapewne P. P. (2) nazywał swojego klienta (...) imieniem (...).

Świadek nie pamiętał (k. 77, t. I, (...)(...)) przesłuchany 6.12.2006 r. kto telefonował do niego z numeru (...) w okresie 20-25.08.2004 r. a więc fikcyjnych odpraw na przedsiębiorstwo (...). Dokumenty tej firmy na podstawie których dokonywano odpraw były sfalszowane figurujący jako właściciel P. C. jej nie zakładał, a sama spółka nie prowadziła działalności gospodarczej (uzasadnienie str. 120-121). Z wymienionego numeru telefonu mężczyzna przedstawiający się jako A. W. (3) zawiadamiał firmę spedycyjną J. O. o przejęciu dwóch kontenerów przez firmy (...) (k. 164 – 165 t. I, P.). Wynika stąd możliwy udział tego mężczyzny w przestępczym procederze związanym z przemytem celnym towarów z krajów azjatyckich przy wykorzystaniu przedsiębiorstwa (...) i równie możliwe szersze niżby to przedstawiał zaangażowanie P. P. (2). Tyle, że nie prowadzi do wniosku o błędności ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie sprawstwa i winy R. K. (1) oraz A. B. (1).

II. 11 Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy z tych wszystkich względów nie wykracza poza ramy art. 7 kpk i jako taka musiała spotkać się z akceptacją Sądu Odwoławczego, a przeciwne twierdzenia apelujących: prokuratora i obrońców oskarżonych J. W., A. P. (1), R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) okazały się niezasadne.

III.1 Na rozprawie apelacyjnej obrońcy oskarżonych podnieśli zarzuty przedawnienia przestępstw i przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1). Okoliczność ta musiała być uwzględniona z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów także wobec A. P. (1).

Sąd okręgowy przypisał m.in.:

- A. P. (1) przestępstwo skarbowe z art.90§1 i 2 k.k.s. w zw. z art.86§1 k.k.s. w zw. z art.6§2 k.k.s. w zw. z art.7§1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16. 12. 2005r. popełnione od dnia 19.05.2004r. do dnia 10.09.2004r.(punkt VI części rozstrzygającej, punkt V części wstępnej)

-R. K. (1) i A. B. (1) przestępstwo skarbowe z art. 9§1 k.k.s. w zw. z art.90§1 i 2 k.k.s. w zw. z art.86§1 k.k.s. w zb. z art13§1 k.k.s. w zw. z art.90§1 i 2 k.k.s. w zw. z art.86§1 k.k.s. w zw. z art.6§2 k.k.s. w zw. z art.7§1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16. 12. 2005r. popełnione od dnia 3.08.2004r. do dnia 22.09.2004r.(punkt XVII części rozstrzygającej, punkt XXV części wstępnej)

-M. Ł. (1) przestępstwo skarbowe z art.90§1 i 2 k.k.s. w zw. z art.86§1 k.k.s. w zb. z art.13§1 k.k.s. w zw. z art.90§1 i 2 k.k.s. w zw. z art.86§1 k.k.s. w zw. z art.6§2 k.k.s. w zw. z art.7§1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 16.12.2005r. popełnione od dnia 3.08.2004r. do dnia 22.09.2004r. (punkt XVII części rozstrzygającej, punkt XXV części wstępnej)

Sąd trafnie uznał (art.2§2 k.k.s.), że dla oskarżonych względniejszą będzie ustawa w brzmieniu obowiązującym do dnia 16.12.2005r. już choćby z racji podwyższenia od następnego dnia ustawowego zagrożenia za przemyt celny z 2 do 5 lat (art.27 k.k.s. w brzmieniu od 17.12.2005r.) a za usunięcie spod dozoru celnego z 2 do 3 lat oraz obligatoryjności nadzwyczajnego obostrzenia kary od 17.12.2005r. Zastosowanie ustawy w brzmieniu po 16.12.2004r., co postuluje obrońcy M. Ł. (1) w odniesieniu do art.41kks, z całą pewnością nie byłoby dla tego oskarżonego względniejsze, ponieważ konsekwencją byłoby także stwierdzenie, że nie doszło do przedawnienia karalności za przypisane przestępstwo skarbowe.

Stosownie do art.44§1pkt1 k.k.s. i art.44§5 k.k.s. przedawnienie karalności tych przestępstw skarbowych następuje po 10 latach liczonych od dnia powstania długu celnego, ponieważ doszło do uszczuplenia należności celnych, a więc od momentu dokonania przemytu celnego (art.44§3 k.k.s.). Skoro tak, to do przedawnienia karalności za wymienione wyżej przestępstwa skarbowe przemytu celnego w zbiegu z usunięciem zamknięć celnych i usunięciem towaru spod dozoru doszło wobec A. P. (1) (czyn przypisany w punkcie VI) w dniu 11.09.2014r. a w stosunku do M. Ł. (1), R. K. (1) i A. B. (1) (czyn przypisany im w punkcie XVII) w dniu 23.09.2014r. Dlatego należało uchylić zaskarżony wyrok co do tych czynów i na podstawie art.17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art.113§1 k.k.s. w zw. z art. 44§1 pkt 1, §3 i §5 k.k.s w tej części umorzyć postępowanie określając, że koszty procesu w tym zakresie ponosi Skarb Państwa(art.632 pkt2 k.p.k.) . Umorzenie postępowania o przestępstwo skarbowe pozostające wcześniej w idealnym zbiegu z występkiem przeciwko dokumentom powodowało, że nie ziszcila się sytuacja z art.8§2 k.k.s. czego konsekwencją było wyeliminowanie tego rozstrzygnięcia z punktu XVIII części rozstrzygającej. Następstwem stwierdzenia przedawnienia karalności za wymienione przestępstwa skarbowe i umorzenia postępowania w tej części była utrata mocy kar łącznych orzeczonych wobec R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1) (art. 575§2 k.p.k.).

Umorzenie postępowania w części z powodu przedawnienia karalności za wymienione przestępstwa skarbowe powodowało, że odpadła przesłanka określenia na podstawie art.41§4 pkt 2 k.k.s. w zw. z 41§2 k.k.s. obowiązku uiszczenia uszczuplonej tymi przestępstwami należności publicznoprawnej, co dotyczy oskarżonych M. Ł. (1), R. K. (1), A. B. (1) i po części A. P. (1). Stosownie do powołanych przepisów orzeczenie na ich podstawie obowiązku uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej aktualizuje się w wypadku udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia albo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, (co tu nie występuje) stąd nałożenie takiego obowiązku w wyroku skazującym nie jest możliwe. Dlatego należało uchylić określenie takiego obowiązku wobec A. P. (1) w części dotyczącej przestępstwa skarbowego przypisanego w punkcie II części rozstrzygającej.

Inna jest sytuacja w zakresie przedawnienia w odniesieniu do oszustwa celnego i podatkowego przypisanego oskarżonym J. W. i A. P. (1) w punktach I i II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku popełnionego od dnia 12.11.2003r. do dnia 24.05.2004r., ponieważ bieg 10-letniego(art.44§1pkt1 i §5 k.k.s.) okresu przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu, narażeniu na uszczuplenie, należności publicznoprawnej(tu: VAT) rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (art.44§3k.k.s.), a więc z dniem 31.12.2004r. Niemożliwe jest natomiast przedawnienie fragmentu czynu (tj. w zakresie oszustwa celnego).

Nie nastąpiło przedawnienie karalności za przestępstwa z art.258§1k.k. i art.18§1 k.k. w zw. z art..270§1k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art.270§1k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. popełnione od dnia 3.04.2004 do dnia 22.09.2004r. a przypisane oskarżonym A. B. (1) i R. K. (1), co podnosili obrońcy. Oba występkę zagrożone są karą pozbawienia wolności do 5 lat. Na podstawie art.101§1 pkt 3 k.k. i art.102k.k. przedawnienie karalności przypada na dzień 23.09.2024r.

III.2 Trafne są uwagi Sądu okręgowego oraz obrońców oskarżonych R. K. (1) i M. Ł. (1) odwołujące się do bogatego dorobku orzecznictwa a dotyczące rozumienia znamion występkę udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Syntetyczne ujęcie znamion typu czynu zabronionego z art.258§1k.k. prowokuje, jak się zdaje publikowanie w

systemach informacji prawnych licznym wypowiedzi sądów na ten temat. Zasadne w konkretnej sprawie, w której zostały wypowiedziane nie zawsze zawierają stwierdzenia mające walor ogólny, konkretyzujący rozumienie znamion przedmiotowych i podmiotowych występku, o którym mowa.

Zorganizowana grupa przestępcza, to uporządkowany zbiór obejmujący co najmniej trzy osoby, nakierowany na popełnienie przestępstwa (przestępstwa skarbowego) lub przestępstw (przestępstw skarbowych). W doktrynie i orzecznictwie podkreśla, że „ grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu ”zorganizowania” tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi do popełnienia przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami” (tak: A. Marek, Komentarz do art. 258 Kodeksu karnego, Lex-el., zob. także wyrok SA w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000 r., II AKA 184/00, KZS 2001/1/26). Wskazuje się, że „ zorganizowana grupa przestępcza tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że posiada trwałą strukturę czy to pionową – z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą – ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według określonych reguł z tym, że jej grono nie nawiązanie kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popełnienie możliwie wielu przestępstw”. Warunek odpowiedniego stopnia zorganizowania powoduje, że poza zakresem wyznaczonym treścią art.258§1k.k. znajdują się: luźniejsza grupa (szajka), zespoły ludzi połączone w inny sposób (towarzyski, rodzinny) oraz popełniający czyn zabroniony we współsprawstwie (zob. wyrok SA w Poznaniu z 25.03.1999 r., II AKA 45/99, OSA 2000, Nr 2, poz. 15; wyrok SA w Krakowie z 7.12.2000 r., II AKA 184/00, KZS 2001, Nr 1, poz. 26; wyrok SA w Krakowie z 21.03.2001 r., II AKA 28/01 KZS 2001, Nr 4, poz. 26; wyrok SA w Krakowie z 5.12.2007 r., II AKA 181/07, KZS 2008, Nr 3, poz. 34; postanowienie SA w Krakowie z 10.01.2008 r., II AKz 672/07, KZS 2008, Nr 1, poz. 60; wyrok SA w Krakowie z 13.03.2009 r., II AKA 155/08, KZS 2009, Nr 9, poz. 42; wyrok SA w Katowicach z 16.07.2009 r., II AKA 150/09, Legalis; wyrok SA w Katowicach z 8.12.2010 r., II AKA 181/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 79). Zatem nie każde przestępne współdziałanie świadczy o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Niezbędny jest określony stopień powiązań organizacyjnych pomiędzy jej członkami o większym natężeniu niż jest to wymagane przy wykonaniu czynu zabronionego w ramach współsprawstwa. W orzecznictwie wskazuje się, że wyznaczenie cezur pomiędzy współsprawstwem a przestępstwem popełnionym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wymaga całościowej oceny, na którą składają się następujące aspekty:

- funkcjonalny – obejmujący cel i sposób popełniania określonych przestępstw;
- strukturalny – na co składa się poziom zorganizowania grupy zapewniający warunki dla dokonywania przestępstw, których realizacja przekraczałaby możliwości jednego sprawcy;
- dynamiczny – dotyczący różnych form sprawowania funkcji kierowniczej (jednoosobowo, kolegialnie), chociaż należy tu dodać, że grupa przestępcza może być też zorganizowana poziomo, bez widocznego powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 21 marca 2001 r., II AKA 28/01, KZS 2001, z.4, poz.26);
- różnorodność i zmienność mogących występować czynności sprawczych określonych jako „ branie udziału” (przynależność, wykonywanie określonych poleceń i zadań, udział w planowaniu przestępstw, obmyślanie sposobu działania, bezpośredni udział w ich popełnieniu, zabezpieczenie i kamuflaż działalności grupy, finansowanie jej na zdobycie niezbędnych środków służących do realizowania zadań i celów przestępczych grupy, jak i czynnościach organizacyjnych grupy oraz udział w zyskach i podziale łupów itp.)- por. wyrok tu. Sadu Apelacyjnego z 12.06.2014, II AKA 48/14.

Równie istotny jest aspekt podmiotowy. Trzeba więc powtórzyć za Sadem Najwyższym (wyrok z 28.03.2014, III KK 443/13 LEX nr1458680), że „jakkolwiek dla odpowiedzialności z art. 258 § 1 k.k., nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, zaś znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturach z gotowością do popełniania przestępstw (lub przestępstwa),

dla których ta grupa została stworzona, to przecież należy pamiętać, że przestępstwo to może być popełnione tylko umyślnie i przy świadomości sprawcy, że do takiej grupy należy, chociażby ta przynależność była krótkotrwała. Nie ulega też wątpliwości, że nawet współdziałanie kilku osób w popełnieniu przestępstwa nie decyduje samo w sobie o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w grupie przestępczej. Niezbędne jest wykazanie, że w realiach procesowych konkretnej sprawy i przy uwzględnieniu wszystkich dowodów, rzeczywiście występują wystarczające przesłanki pozwalające na przypisanie sprawcy tego rodzaju przestępstwa. Istnienia grupy przestępczej w ujęciu ww. przepisu nie można domniemywać ani jedynie się domyślać. Należy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości, że dana osoba miała świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz zamiar działania w jej ramach (por. wyroki Sądów Apelacyjnych: w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2012 r., II AKa 72/12, KZS 2012, Nr 7-8, poz. 84; w Białymstoku z dnia 27 lutego 2013 r., II AKa 263/12, Lex nr 1293575).”

Odnosząc te uwagi do realiów sprawy należy wskazać na następujące okoliczności:

Spotkanie w hotelu (...) we W. miało charakter organizacyjny, tak je zresztą określa obecny wtedy M. B. (1)(k.1525, t. 116). Już wcześniej A. B. (1) i R. K. (1) reprezentujący importerów znacznych ilości towarów azjatyckich nieskutecznie oferowali J. W. zajmowanie się sprawnymi odprawami na zasadach podobnych jak z A. P. (1) co J. W. uzależniał od podpisania odpowiednich umów i rozliczeń fakturowych(k.630-631,t.IV, wyjaśnienia). Oferta robienia tego samego, co dla tego oskarżonego obejmowała więc działalność zakrojoną na szeroką skalę bo takie potrzeby i możliwości A. B. (1) i R. K. (1) prezentowali J. W., co potwierdza rozmiar dowiedzionych przemytów celnych. Z góry założono, „umówiono się” na popełnianie bliżej nieokreślonej liczby przestępstw i przestępstw skarbowych związanych z wprowadzaniem na obszar celny towarów z krajów azjatyckich z pominięciem procedur celnych, bo przecież wkrótce po tym spotkaniu i bez dalszych uzgodnień M. Ł. (1) wraz z A. W. (1) przystąpili do pozorowania odpraw celnych towarów importowanych na poszczególne spółki wykorzystywane w przestępczej działalności.

A. W. (1) występował, jako celnik a M. Ł. (1) podawał się za przedstawiciela importera, odbierał od kierowców dokumenty dostaw, potwierdzał pieczęciami tych firm dostarczenie towarów, wskazywał miejsca gdzie miał zostać przewieziony lub organizował osoby do przeladunku, zrywał lub polecał zrywać plomby, pobierał próbki towarów.

A. B. (1) i R. K. (1) zajmowali się stroną organizacyjną: wyszukiwali osoby zainteresowane sprowadzaniem, lub pośrednictwem w sprowadzaniu towarów z krajów azjatyckich poza kontyngentem i sprawnym wprowadzaniem ich na polski rynek, pozyskiwali firmy (...), które figurowały w dokumentach, jako nabywcy towarów wprowadzanych na rynek europejski, organizowali dostawy z Niemiec do Polski(wyszukanie firmy spedycyjnej, transportowej, zlecenie im czynności, dostarczanie koniecznych dokumentów), finansowali przedsięwzięcie(wynagrodzenie M. Ł. (1), koszty transportu), zapewnili dysponowanie podrobionymi pieczęciami Urzędu Celnego we W..

Kierowca A. B. (1), odbierał pobrane próbki towarów oraz dokumenty celne od M. Ł. (1) i te ostatnie zwracał opatrzone podrobionymi pieczęciami Urzędu Celnego we W.. On albo A. B. (1) koordynowali pozorne odprawy kontaktując się telefonicznie z kierowcami i M. Ł. (1) informując o czasie, miejscu i numerach rejestracyjnych pojazdów.

Widać zatem, że rzecz nie sprowadzała się do zrywania plomb, podrabiania dokumentów celnych, pozorowania odpraw celnych towarów objętych kontyngentem i wprowadzania ich na rynek ale obejmowała działania organizacyjne, logistyczne związane z wyszukiwaniem faktycznych importerów towarów z krajów azjatyckich poza kontyngentami, wyszukiwaniem spółek (...) i zgromadzeniem fałszywych dokumentów rejestrowych, wytworzeniem pieczęci tych spółek i urzędu celnego, nawiązaniem kontaktu z niemieckimi firmami spedycyjnymi i przesyłaniem im dokumentów koniecznych do zwolnienia i otwarcia tranzytów towarów sprowadzonych do Europy, zlecaniem przewiezienia towarów firmom transportowym, zapewnieniem komunikacji z kierowcami i koordynacji z dokonującymi fikcyjnych odpraw, stworzeniem i utrzymywaniem miejsca we W. gdzie te pozorne odprawy będą się odbywać, przewiezieniem towarów do miejsc wskazanych przez rzeczywistych importerów i co z tym się wiąże łączności z nimi i przekazywania informacji, transferem pieniędzy i finansowaniem całego przedsięwzięcia. Konieczne było więc utworzenie i utrzymywanie struktury zdatnej do zapewnienia realizacji wszystkich tych celów,

wykraczającej poza pojęcie współsprawstwa, łączącej osoby obarczone różnymi zadaniami mającymi stworzyć warunki do popełniania przestępstw dla których realizowania została utworzona.

Ustawa jak zaznaczono wymaga dla uznania istnienia zorganizowanej grupy przestępczej udziału co najmniej trzech osób, stąd uwzględnia możliwość istnienia takich grup. W realiach tej sprawy rzeczywiście trudno wyobrazić sobie grupę o opisanych zadaniach składającą się tylko z R. K. (1), A. B. (1) i M. Ł. (1), o czym pisze obrońca tego pierwszego. Doświadczenie życiowe i zasady logicznego rozumowania słusznie więc prowadziły Sąd okręgowy do uznania, że w działalność takiej grupy były zaangażowane także poza A. W. (1) także inne nieustalone osoby. Taką osobą o nieustalonym imieniu i nazwisku przynależącą do grupy był kierowca A. B. (1).

M. Ł. (1) podaje (k.272, 286, 339, 340, t. II, 1385, t. VII, P.), że A. B. (1) zaoferował mu, by pracował dla niego, potem zlecał dokonanie poszczególnych odpraw, wskazywał miejsca, decydował, co zrobić, gdy kierowca żądał potwierdzenia przywiezienia towaru, wzywał M. Ł. (1) i A. W. (1) do W., by dokonywali fikcyjnych odpraw, zlecał tym osobom sprzątnięcie wynajętego na potrzeby odpraw placu i pomieszczeń we W. przy ul. (...). Myli się zatem obrońca A. B. (1) podnoszący brak dowodów wydawania poleceń przez tego oskarżonego.

R. K. (1) także decydował o miejscach odpraw, wydawał dyspozycje, zgadzał się na zaangażowanie innych osób w działalność (M. Ł. (1), k. 247, 272 t. II, P., k.880, t.113), aprobował przyjęcie zleceń dokonania odpraw (A. B. (1), k.874, t.113). Nie ma zatem racji obrońca tego oskarżonego, gdy przeczy istnieniu dowodów wskazujących na zaangażowanie R. K. (1) w działalność grupy i pozycję w hierarchii członków. Przeciwnie M. Ł. (1) wyraźnie podaje (k.272, t. II, P.), że po tym jak otrzymał od A. B. (1) ofertę współpracy a i na to przystał to spotkanie nie zakończyło się, lecz musieli jeszcze poczekać na R. K. (1), co wskazuje na faktyczną rolę tego oskarżonego, jako osoby której aprobatą była konieczna. Koresponduje to z zeznaniami M. B. (1) (k.848, t. 113) podającego, że na tym spotkaniu organizacyjnym z M. Ł. (1) R. K. (1) „grał pierwsze skrzypce”. Nie można nie dostrzec zbieżności tego spostrzeżenia z wyjaśnieniami M. Ł. (1) dotyczącymi innego spotkania z A. B. (1) (k.848, t. 113), kiedy z rozpoczęciem rozmów o odprawach, jakich mieli razem dokonywać w W. oczekiwali na R. K. (1). Podobnie rolę tego oskarżonego przedstawia A. B. (1), gdy wyjaśnia (k.874, t. 113), że sam, bez akceptacji R. K. (1) nie przyjmował żadnych zleceń odpraw a zleceniodawcy przekazywali tzw. (...) im obu. R. K. (1) odgrywał więc istotną rolę i A. B. (1) sam, bez jego zgody nie podejmował decyzji dotyczących odpraw.

Obrońca R. K. (1) podnosi, że ten oskarżony ani A. B. (1) nie weryfikowali udziału w grupie A. W. (1). W sytuacji, gdy wszystkie te osoby, tak jak M. Ł. (1), przeczą udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej i świadomości udziału w pozorowaniu odpraw to faktycznie brak jest dowodu bezpośredniego świadczącego o jakiejś formie „przyjęcia” świadka, o którym mowa do grupy. Natomiast w sytuacji gdy R. K. (1) i A. B. (1) byli obecni we W. w czasie odprawiania towarów, dostarczyli fałszywe pieczęcie urzędu celnego, dokumenty celne odbierał kierowca A. B. (1) i zwracał ostemplowane, wiedzieli jak odbywają się takie odprawy (opowiedział im o tym M. Ł. (1)) to mieli świadomość, że upozorowanie odprawy celnej, by kierowcy wydali im towar wymagało obecności przedstawiciela importera i celnika i sam M. Ł. (1) nie mógł skutecznie takich odpraw dokonywać stąd logiczny jest kontakt tych oskarżonych z A. W. (1) i akceptacja jego zaangażowania czy to wyraźna, czy dorozumiana poprzez przyjęcie do wiadomości tego faktu. Dodatkowo M. Ł. (1) wyjaśnia (k.339-341), że A. B. (1) wezwał jego i A. W. (1) do W., by udzielili mu wsparcia w dokonywaniu odpraw i tam widzieli się także z R. K. (1). Stąd wniosek o świadomości i akceptacji udziału A. W. (1).

Powyższe obrazuje strukturę hierarchiczną, wzajemne zależności i podporządkowanie. Sąd jednak nie ustalił, by R. K. (1) i A. B. (1) kierowali tą grupą, stąd wykazywanie tego w apelacji obrońcy R. K. (1) jest zbędne. Nie wydaje się żeby M. Ł. (1), A. W. (1), czy kierowca A. B. (1) odmawiali wykonania poleceń osób stojących wyżej w strukturze grupy. Nie było więc powodu do stosowania sankcji, podobnie jeśli chodzi o wzajemną pomoc, czy ochronę. Takie okoliczności jak świadczenie sobie pomocy, udzielanie ochrony, możliwość stosowania dolegliwości za niewykonanie poleceń, inwigilacja członków, ich ścisły dobór mają oczywiście znaczenie i w powiązaniu z innymi mogą prowadzić do ustaleń w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, ale same w sobie takich ustaleń nie determinują. Dlatego zwłaszcza ich brak nie wyklucza stwierdzenia wypełnienia dyspozycji art.258§1k.k.

Obrońcy oskarżonego M. Ł. (1) kwestionuje ustalenie Sądu okręgowego (uzasadnienie str.421) o świadomości udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie przytacza jednak żadnych okoliczności na podważenie przeciwnego stanowiska Sądu poprzestając na odwołaniu się do wyjaśnień M. Ł. (1), które Sąd w tym zakresie uznał za niewiarygodne. Tymczasem to przecież z relacji tego oskarżonego potwierdzonej przez M. B. (1) wynika, że przystał na propozycję dokonywania fikcyjnych odpraw towarów sprowadzanych z krajów azjatyckich w zamian za wynagrodzenie a następnie to robił stosownie do poleceń A. B. (1). M. Ł. (1) zwerbowany został dlatego, że znał procedury odpraw towarów sprowadzanych do krajów Unii Europejskiej z Chin i innych azjatyckich państw stąd miał świadomość konieczności podejmowania przez inne osoby wyliczonych wyżej zabiegów organizacyjnych i logistycznych warunkujących czynności, które należały do jego zadań. Dlatego wiedząc o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej miał zamiar w niej uczestniczyć i działać na jej rzecz.

Z tych powodów Sąd okręgowy zasadnie ustalił sprawstwo, winę i kwalifikację prawną omawianych tu zachowań M. Ł. (1), A. B. (1) i R. K. (1), jako wyczerpujących dyspozycję art.258§1k.k.

III.3 Nie nasuwa zastrzeżeń zakwalifikowanie czynu oskarżonego M. Ł. (1) opisanego w punkcie XXVII części wstępnej zaskarżonego wyroku z art.191§2k.k. w zw. z art.12k.k. Sąd okręgowy ustalił (uzasadnienie str.431-432), że wierzitelność, której zwrotu w bezprawny sposób domagał się oskarżony M. Ł. (1) istniała w rzeczywistości i przysługiwała mu na podstawie przepisów prawa wobec P. M. (1). Stąd wskazywana w apelacji wątpliwość, czy w art.191§2 k.k. chodzi o wierzitelność istniejącą obiektywnie, czy jest ona elementem charakteryzującym stronę podmiotową nie ma znaczenia. Tylko na marginesie można wskazać, że „do bytu występku z art. 191 § 2 k.k. konieczny jest szczególny, "pozytywny" zamiar kierunkowy, polegający na co najmniej subiektywnym przekonaniu sprawcy, że działa on w celu zwrotu realnej i zasługującej na ochronę prawną wierzitelności. Bezprawna windykacja roszczenia pozbawionego elementarnych cech, o których mowa w art. 353 § 1 k.c., nie może korzystać z uprzywilejowanej formy kwalifikowania czynu, jako zmierzającego do egzekwowania wierzitelności, której po prostu nie ma”(postanowienie Sądu Najwyższego z 22.05.2014r., II KK 346/13, LEX nr 1475162). Tak też wymienione znamię rozumie Sąd I instancji.

Korekty wymagał jedynie początek okresu stosowania gróźb w celu wymuszenia zwrotu wierzitelności skoro pokrzywdzony, któremu Sąd dał wiarę zeznaje, że miało to miejsce w połowie listopada, 2007r. (k.668, t. IV, P.).

III.4 Trafne jest stanowisko Sądu I instancji odnośnie wypełnienia przez oskarżonych R. K. (1) i A. B. (1) znamion występku z art.18§1 k.k. w zw. z art..270§1k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art.270§1k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. a przez M. Ł. (1) występku z art..270§1k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art.270§1k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.(por. uzasadnienie str.424-426).

Obrońca R. K. (1) podważa ustalenie, że oskarżony ten uczestniczył w podrabianiu dokumentów podczas odpraw a obrońcy oskarżonego M. Ł. (1) kwestionuje stanowisko Sądu okręgowego odnośnie umyślności działania.

Warto więc przypomnieć okoliczności czynu.

Zgodnie z wyjaśnieniami M. Ł. (1), A. B. (1), zeznaniami J. K. (2), M. N. (2), P. P. (2), M. B. (1), J. W. organizacją odpraw towarów „wrażliwych” sprowadzanych z krajów azjatyckich mieli się zająć R. K. (1) i A. B. (1). Z relacji M. Ł. (1), M. B. (1) i J. W. wynika, że chodziło o „odprawy nielegalne” towarów sprowadzanych do Polski poza kontyngentem. Faktyczni importerzy nie zamierzali występować, jako nabywcy i nie posiadali pozwolenia na przywóz wyrobów objętych reglamentacją, o czym wiedzieli A. B. (1) i R. K. (1) (wyjaśnienia A. B., k. 775, t. 112). Pozwoleń nie posiadały też firmy występujące, jako importerzy w dokumentach celnych a dokumenty rejestrowe tych przedsiębiorstw były sfalszowane. Wyszukanie tych podmiotów obciążało A. B. (1) i R. K. (1), co wynika z podziału zadań między uczestnikami procederu wg, którego to ci oskarżeni zajmowali się logistyką odpraw a M. Ł. (1), J. K. (2), P. P. (2) i M. N. (2) tak jak i przesłuchani odbiorcy zaprzeczają, by to robili, czemu Sąd okręgowy dał wiarę. M. N. (2) zeznaje, że oferując odprawianie towarów obaj oskarżeni mówili mu, że mają „swoją firmę, swoich celników, swoje środki transportowe” (k.63, t. I, (...)(...)) . J. K. (2) podaje (k.101, t. I, H.), że A. B. (1) i R. K. (1) występowali jako osoby w których dyspozycji była spółka (...) a M. Ł. (1) (k.285, 286, t. II, P.) wyjaśnia, iż pieczęci spółek otrzymywał od A. B. (1) lub ten oskarżony kierował go do swego

kierowcy, który mu ją przekazywał. W korespondencji z tymi dowodami M. N. (2) wskazuje (k.133, t. I, (...)(...)), że A. B. (1) i R. K. (1) przekazywali J. K. (2) dokumenty odpraw celnych a J. K. (2) po przekazaniu ich faktycznym odbiorcom i otrzymaniu od nich pieniędzy wręczał te pieniądze oskarżonym. A. B. (1) i R. K. (1) wiedzieli zatem jakie firmy figurują jako importerzy towarów pochodzących spoza Unii Europejskiej, oraz o tym, że faktycznie nie sprowadzały one tych towarów. Jednocześnie, już niezależnie od świadomości wszystkich trzech oskarżonych, że chodzi o towary „wrażliwe” sprowadzane poza kontyngentem, tak M. Ł. (1) jak i A. B. (1) zaprzeczają przekazywaniu temu pierwszemu pieniędzy, z których mógłby on uiścić cło i podatek, czy wręczyć korzyść majątkową celnikowi.

Dla A. B. (1) i R. K. (1), znających przebieg odpraw towarów „wrażliwych” choćby z opowieści M. Ł. (1), było więc oczywiste, że „legalne” odprawienie towarów objętych kontyngentem importowanych przez firmy nie mające pozwolenia na ich sprowadzanie było niemożliwe zwłaszcza, że nie przekazywali M. Ł. (1) pieniędzy na pokrycie kosztów zgłoszenia celnego, w tym sprowadzenia towarów poza kontyngentem, ani na korzyści majątkowe dla celników.

W takiej sytuacji jedyną (poza zastosowaniem przemocy lub groźby, co nie miało miejsca) możliwością realizacji porozumienia ze zleceniodawcami i zapewnienia im otrzymania towarów było upozorowanie odpraw, by niezaangażowani w proceder kierowcy wydali przywieziony towar. Niezbędne było wytworzenie pieczęci Urzędu Celnego we W., by potwierdzać kierowcom na notach tranzytowych dostarczenie transportów do urzędu celnego przeznaczenia oraz pieczęci firm-„(...)”, gdy chcieli uniknąć wydawania kierowcom podrobionych dokumentów (...) W.) lub nie mogli ich podrobić z braku pieczęci innego urzędu celnego (odprawy w L. i W.) a kierowcy domagali się potwierdzenia dostarczenia transportu. Stąd zarówno A. B. (1) jak i R. K. (1) mieli świadomość konieczności podrobienia dokumentów (...) lub potwierdzeń dostarczenia towarów.

Oskarżony M. Ł. (1) kontaktując się z kierowcami przybyłymi na odprawy przedstawiał się, jako reprezentant importera, choć przecież wiedział, że nim nie był a pieczęcie firm (...), którymi stemplował potwierdzenia dostaw, (gdy odbierał i nie zwracał dokumentów ostemplowanych podrobionymi pieczęciami U.C. we W.) otrzymał od współoskarżonych A. B. (1) i R. K. (1), którzy także tych spółek nie reprezentowali, o czym wszyscy trzej wiedzieli.

A. B. (1) nie podejmował decyzji dotyczących odpraw bez zgody R. K. (1) stąd i wytworzenie pieczęci spółek-„(...)” oraz zlecenie stemplowania nimi dokumentów potwierdzających kierowcom dokonanie dostawy nie mogło odbywać się poza świadomością i aprobatą R. K. (1) zajmującego się (wraz z A. B.) m.in. wyszukiwaniem tych spółek, uzyskiwaniem podrobionych dokumentów rejestracyjnych i dokumentów celnych wskazujących na sprowadzanie towarów do kraju przez te spółki.

W wypadku dokumentów celnych oskarżony M. Ł. (1) odbierał je od kierowców pod pretekstem dokonania odprawy, przekazywał innej osobie a po jakimś czasie zwracał (w części wypadków) opatrzone już podrobionymi pieczęciami urzędu celnego. Dla oskarżonego M. Ł. (1) było więc oczywiste, że pieczęcie są podrobione, ponieważ dokonanie legalnej odprawy było niemożliwe skoro towarzyszący mu A. W. (1) podawał się za celnika, sam lub z A. W. (1) przeprowadzali rewizje do czego nie byli uprawnieni, kierowca A. B. (1) nie mógł udać się do urzędu celnego w celu zgłoszenia towarów i ich odprawić, firmy figurujące jako importerzy nie mogły legalnie importować towarów w ramach kontyngentów a czynności M. Ł. (1) polegały właśnie na pozorowaniu odpraw.

IV. Orzeczone wobec oskarżonego M. Ł. (1) kary pozbawienia wolności za poszczególne przypisane mu przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością, co uzasadniałoby postulowaną w apelacji obrońcy ingerencję Sądu odwoławczego. Kary te niewiele przekraczają dolny próg ustawowego zagrożenia, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów i limitującą funkcję winy.

Wbrew apelacji nie tracą również z pola widzenia roli i stopnia zaangażowania oskarżonego w przestępstwa, których dopuścił się we współdziałaniu z innymi oskarżonymi. Przecież za występki udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i przeciwko dokumentom Sąd wymierzył M. Ł. (1) kary o połowę niższe niż pozostałym współsprawcom właśnie mając na względzie inną, wykonawczą rolę.

Kodeks cywilny opisuje legalne możliwości dochodzenia zwrotu wierzytelności, nie ma wśród nich metod stosowanych przez oskarżonego. Sugestia, że groźenie zamachem na życie, zdrowie, czy mienie dłużnika jest możliwym sposobem dochodzenia roszczenia jest oczywiście błędna. Działanie w celu zwrotu wierzytelności jest znamieniem typu czynu zabronionego z art.191§2 k.k., stąd wątpliwości nasuwa możliwość uznania za okoliczność obciążającą chęci zdobycia pieniędzy (uzasadnienie str.433). Z pewnością natomiast natężenie agresji, wielokrotność gróźb, ich uciążliwość dla pokrzywdzonego uzasadniały wymierzenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając wobec oskarżonego M. Ł. (1) karę łączną pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa na zasadzie asperacji (art. 85 k.k., art.86§1 k.k.) Sąd odwoławczy miał na względzie relacje podmiotowe i czasowe między nimi to, że godziły one w różne dobra chronione, dwa chronologicznie pierwsze popełnione zostały w podobnym czasie i sytuacji motywacyjnej, a trzecie w dłuższym odstępie czasowym.

Rację mają skarżący prokurator i obrońcy oskarżonego M. Ł. (1) wskazując, że Sąd okręgowy nie docenił ustalonych przez siebie okoliczności dotyczących niekaralności oskarżonego, częściowego przyznania się i złożenia wyjaśnień, które pozwoliły ustalić rozmiary przestępczej działalności M. Ł. (1), A. B. (1) i R. K. (1) i role poszczególnych oskarżonych. Wymienione okoliczności w połączeniu z długim czasem przestrzegania porządku prawnego wskazują na istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej uzasadniającej przypuszczenie, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dlatego Sąd odwoławczy orzekł o zastosowaniu tej instytucji (art. 69§1 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k.) ustalając okres próby na 4 lata, co będzie wystarczające by wdroić oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

Orzeczone na podstawie art.71 §1 k.k. grzywna zwiększy dolegliwość wskazując tym intensywniej na naganność postępowania M. Ł. (1). Ustalając wielkość stawki dziennej grzywny uwzględniono sytuację majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Podnoszone w apelacjach prokuratora i obrońcy oskarżonego J. W. zarzuty rażącej niewspółmierności kary są częściowo zasadne a to w zakresie wymiaru kary za występki z art.270§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. przypisany oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej i co za tym idzie kary łącznej.

Obrońcy J. W. zarzuca wadliwe uznanie, że w odniesieniu do tego oskarżonego nie zachodzą okoliczności z art.60§2 k.k..

Fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary z art.60 § 2 k.k. dotyczy sytuacji, gdy zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek wskazujący, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Przedmiotem oceny będzie więc całokształt ujawnionych okoliczności obciążających i łagodzących charakteryzujących sprawcę i jego czyn istotnych dla wymiaru kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30.12.1977 r., V KR 190/77, OSNKW 1978 r. z. 4-5 poz. 44, postanowienie Sądu Najwyższego z 24.11.2005 r., III Ko 52/04, LEX nr 164384) . Wynikający z nich stopień zawartości bezprawia ma wskazywać, że nawet kara równa dolnemu progowi ustawowego zagrożenia byłaby zbyt surowa przekonując, że sprawiedliwą, realizującą zaprogramowane cele będzie kara nadzwyczajnie złagodzona. Już z samej nazwy instytucji wynika, że chodzi o wyjątkowe, niecodzienne sytuacje, gdy analizując wymienione okoliczności Sąd dochodzi do wniosku, że nawet najniższa kara przewidziana za dane przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Przy czym nie jest konieczne by niesprawiedliwość kary odpowiadającej dolnemu progowi ustawowego zagrożenia wynikała z liczbowej przewagi okoliczności korzystnych. Wystarczająca jest jedna lub kilka z tym, że konieczne jest zachowanie w polu widzenia wszystkich oddziałujących na wymiar kary. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24.11.2005 r., III KO 52/04, LEX nr 164384, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 18.04.2002 r., II A Ka 89/02, KZS 2003, z. 3, poz. 67).

Taka wyjątkowa, niecodzienna sytuacja w odniesieniu do oskarżonego J. W. nie występuje. Obrońcy podnosi, że Sąd I instancji zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary do przestępstwa skarbowego z art.87§1 k.k.s. w zb. z art.56 §1 k.k.s., w zw. z art.6§2 k.k.s. w zw. z art.7§1k.k.s. a odstąpił od stosowania tej instytucji do idealnie się z nim zbiegającego przestępstwa z art.270§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. przypisanego oskarżonemu

w punkcie III części rozstrzygającej. W takim postąpieniu nie ma niekonsekwencji. Stosownie do art. 8§1 k.k.s., jeśli ten sam czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego i przestępstwa określonego w przepisach innej ustawy stosuje się każdy z tych przepisów. Do określenia wszystkich konsekwencji czynu wypełniającego znamiona przestępstwa skarbowego zastosowanie będą miały przepisy Kodeksu karnego skarbowego a następstwa stwierdzenia w tym samym czynie znamion przestępstwa powszechnego będzie osobno determinował Kodeks karny. Warunkiem obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary za przestępstwo skarbowe (art.36§3 k.k.s.) jest ujawnienie przez oskarżonego wszystkich istotnych informacji o okolicznościach czynu i osobach współdziałających w jego popełnieniu, przy czym wystarczające jest, jak w tym wypadku, współdziałanie z inną osobą. Odpowiadający mu przepis Kodeksu karnego (art.60§3k.k.) odnosi się do przestępstw popełnionych we współdziałaniu z nie mniej niż najmniej dwiema osobami, a więc nie obejmuje występku przypisanego oskarżonemu w punkcie III zaskarżonego wyroku. O ile więc ustalenie, że J. W. ujawnił okoliczności popełnienia wspólnie z A. P. (1) czynu polegającego na oszustwie celnym i podatkowym przy wykorzystaniu sfałszowanych dokumentów zobowiązywało do nadzwyczajnego złagodzenia kary za przestępstwo skarbowe to nie spełniało warunków analogicznej instytucji uregulowanej w Kodeksie karnym mającym zastosowanie do występku, którego znamiona wypełniał ten sam czyn. Dostrzegając wcześniejszą karalność J. W., znaczenie podrobionych dokumentów, którymi się ze współsprawcą posługiwał dla wielkości należności celnych i pewności obrotu Sąd okręgowy mógł w ramach swobodnego uznania stwierdzić, że złożenie wyjaśnień prawdziwych w części dotyczącej odpowiedzialności oskarżonego A. P. (1) nie jest wyjątkową okolicznością przekonującą o potrzebie sięgnięcia po fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary z art.60§2 k.k. za przestępstwa przeciwko dokumentom przypisane J. W.. Jak już była o tym mowa wyżej(pkt.II.1), wyjaśnienia oskarżonego nie były prawdziwe odnośnie wszystkich okoliczności objętych tym postępowaniem i udziału wszystkich oskarżonych w przestępczym procederze. Motywy złożenia wyjaśnień obciążających, w części nieprawdziwie, inne osoby były nakierowane na osiągnięcie własnych celów w tym na uniknięcie lub ograniczenie swojej odpowiedzialności w sytuacji świadomości realności jej poniesienia.

Natomiast złożenie wyjaśnień obciążających A. P. (1) oraz poważny stan zdrowia istotnie zwiększający dolegliwość kary J. W. uzasadniają obniżenie do roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przypisane w punkcie III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, czego konsekwencją (art.575§2 k.p.k.) była utrata mocy kary łącznej orzeczonej wobec tego oskarżonego w punkcie XX.

Cech rażącej surowości nie mają kary pozbawienia wolności wymierzone za pozostałe przypisane J. W. przestępstwa, ponieważ uwzględniając stopień społecznej szkodliwości i winy, rolę w przestępstwach sytuują się istotnie poniżej średniego ustawowego zagrożenia w niewielkim tylko stopniu odbiegając od dolnego progu.

Nie ma też podstaw do ingerowania w orzeczonej przez Sąd okręgowy zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z importem towarów na 5 lat. Prowadząc na szeroką skalę działalność przestępczą polegającą na dokonywaniu oszustw podatkowych i celnych przy imporcie towarów i wykorzystując w tym celu funkcjonowanie zarządzanego podmiotu gospodarczego oskarżony dowiódł konieczności orzeczenia wymienionego środka karnego na dłuższy okres by chronić bezpieczeństwo obrotu gospodarczego i interes fiskalny Skarbu Państwa. Sygnalizowana w apelacji obrońcy konieczność zarobkowania nie uzasadnia ograniczenia okresu zakazu skoro uprzednio działalność gospodarcza polegała w istotnym zakresie na popełnianiu przestępstw skarbowych zaś oskarżony ma środki do życia.

Wymierzając oskarżonemu J. W. karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności (art.85k.k., art.86§1 k.k.) Sąd apelacyjny uwzględnił bliskość czasową tych przestępstw godzących w te same dobra chronione oraz zły stan zdrowia oskarżonego oddziałujący na ocenę dolegliwości kary i jej relacji do hipotetycznej długości życia J. W..

Nie znalazł natomiast Sąd uzasadnionych podstaw do formułowania stosunku do wcześniej karanego w tym za podobne przestępstwo J. W. pozytywnej prognozy kryminologicznej, co podnosiła apelacja prokuratora nie wskazując jednak przesłanek takiej prognozy. Fałszywe pomawianie innych osób dla uniknięcia lub ograniczenia własnej odpowiedzialności nie przekonuje o zasadności sięgnięcia po warunkowe zawieszenie wykonania kary. Kwestia wpływu dolegliwości oskarżonego na możliwość odbywania kary pozbawienia wolności może być rozwiązywana w postępowaniu wykonawczym.

Obrońcy oskarżonego A. P. (1) kwestionuje wymiar kary uznając ją za rażąco niewspółmiernie surową. Zarzut ten należało po części podzielić a to w zakresie występkę z art. 13§1k.k. w zw. z art. 229§1 k.k. w zw. z art.12k.k. (punkt VII części rozstrzygającej) oraz kary łącznej. Trudno zaaprobować zapatrywanie skarżącej o pominięciu przez Sąd wcześniejszej niekaralności oskarżonego skoro pisze o niej na str.236 uzasadnienia. Z pewnością więc o tej okoliczności nie zapomniał rozważając kwestię kary nawet, jeśli w dalszej części pisemnych motywów jeszcze raz o niej nie pisze. Dotychczasowy sposób życia ma znaczenie dla wymiaru kary. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że tego rodzaju przestępczością jak przypisana oskarżonemu zajmują się zwykle osoby o określonym statusie społecznym, stabilnej sytuacji życiowej, prowadzące działalność gospodarczą, zaś działalność przestępcza podjęta przez A. P. (1) trwała dłuższy czas, bo blisko rok. Sąd okręgowy nie ustalił, bo i nie pozwalały na to dowody, że to J. W. kształtował zakres przestępczego porozumienia a występowanie przed (...) urzędem celnym wynikało z podziału ról i tego, że to firma (...) miała siedzibę na obszarze własności Urzędu Celnego we W.. Natomiast to A. P. (1) był faktycznym właścicielem towaru, ponosił koszty zakupu, odpraw, zajmował się dystrybucją i czerpał stąd zyski. Nie można też przeceniać znaczenia wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, które nie zawsze opisywały realny przebieg zdarzeń, o czym przekonuje także treść apelacji odwołująca się do takich ekskulpujących wyjaśnień J. W..

W sytuacji, gdy J. W. nie przekazywał celnikom korzyści majątkowych za przychylne traktowanie, lecz zatrzymywał dla siebie pieniądze, które na ten cel dostarczał mu A. P. (1), to zagrożenie, jakie stwarzało przypisane zachowanie dla dobra chronionego było niewielkie. Dlatego należało obniżyć do 6 miesięcy karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 13§1k.k. w zw. z art. 229§1 k.k. w zw. z art.12k.k.(punkt VII części rozstrzygającej), czego konsekwencją (art.575§2 k.p.k.) była utrata mocy kary łącznej orzeczonej wobec tego oskarżonego w punkcie XXI.

Kary orzeczone za pozostałe przypisane temu oskarżonemu przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i rozmiar winy.

Wymierzając oskarżonemu A. P. (1) karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności (art.85k.k., art.20§2k.k.s, art.39k.k.s.) Sąd apelacyjny uwzględnił bliskość czasową tych przestępstw popełnionych w podobnej sytuacji, godzących w podobne dobra chronione i upływ długiego czasu od popełnienia realnie zbiegających się przestępstw i przestępstw skarbowych.

Orzeczone wobec oskarżonych A. B. (1) i R. K. (1) kary pozbawienia wolności za przypisane im przestępstwa z art.258§1k.k. i z art.18§1 k.k. w zw. z art..270§1k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art.270§1k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. nie rażą niewspółmierną surowością, oddają stopień karygodności tych czynów i limitującą funkcję winy. Orzeczone kary uwzględniają dyrektywy z art. 53 k.k. i zapewnią zinternalizowanie zasad porządku prawnego przez oskarżonych A. B. (1) i R. K. (1) kształtując w społeczeństwie pożądane postawy i przekonanie o nieuchronności kary.

Wymierzając oskarżonym A. B. (1) i R. K. (1) kary łączne po dwa lata i sześć miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie asperacji na podstawie art.85k.k., art.86§1 k.k. należało uwzględnić bliską relację podmiotową i przedmiotową między nimi, popełnienie obu realnie zbiegających się przestępstw, godzących w różne dobra chronione, w tym samym czasie, powiązanie przestępstwa przeciwko dokumentom z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej. Na korzyść oskarżonych przemawia upływ dłuższego czasu od chwili popełnienia przestępstw, kiedy nie popełnili przestępstw, co trafnie podnosi obrońca R. K. (1). Natomiast sposób popełnienia przestępstw, rozmiary działalności przestępczej wskazują na istotny stopień demoralizacji.

V. Opisane wyżej względy przesądziły o podzieleniu w części zarzutów apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych J. W., A. P. (1), A. B. (1), M. Ł. (1) i R. K. (1), czego konsekwencją było uchylenie w części zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania a w części zmiana tego orzeczenia (art.437§2 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.627k.p.k. w zw. z art.634 k.p.k., art.632pkt 2 k.p.k., art.633k.p.k.